

ΤΕΥΧΟΣ 48

ΑΘΗΝΑΙ 18 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

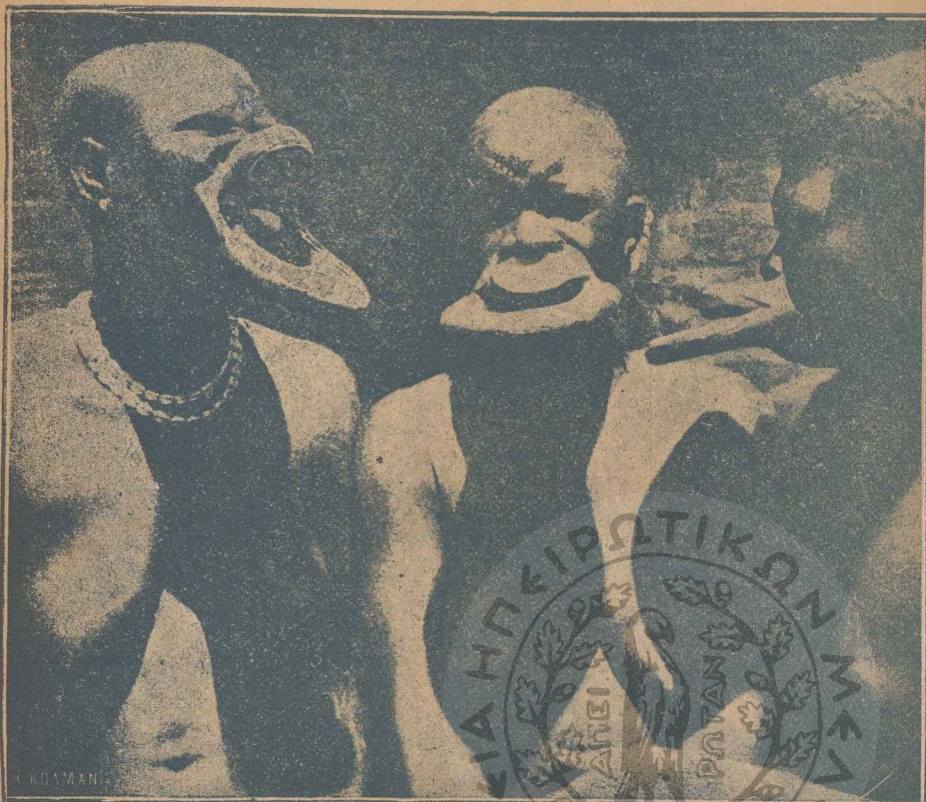
1923

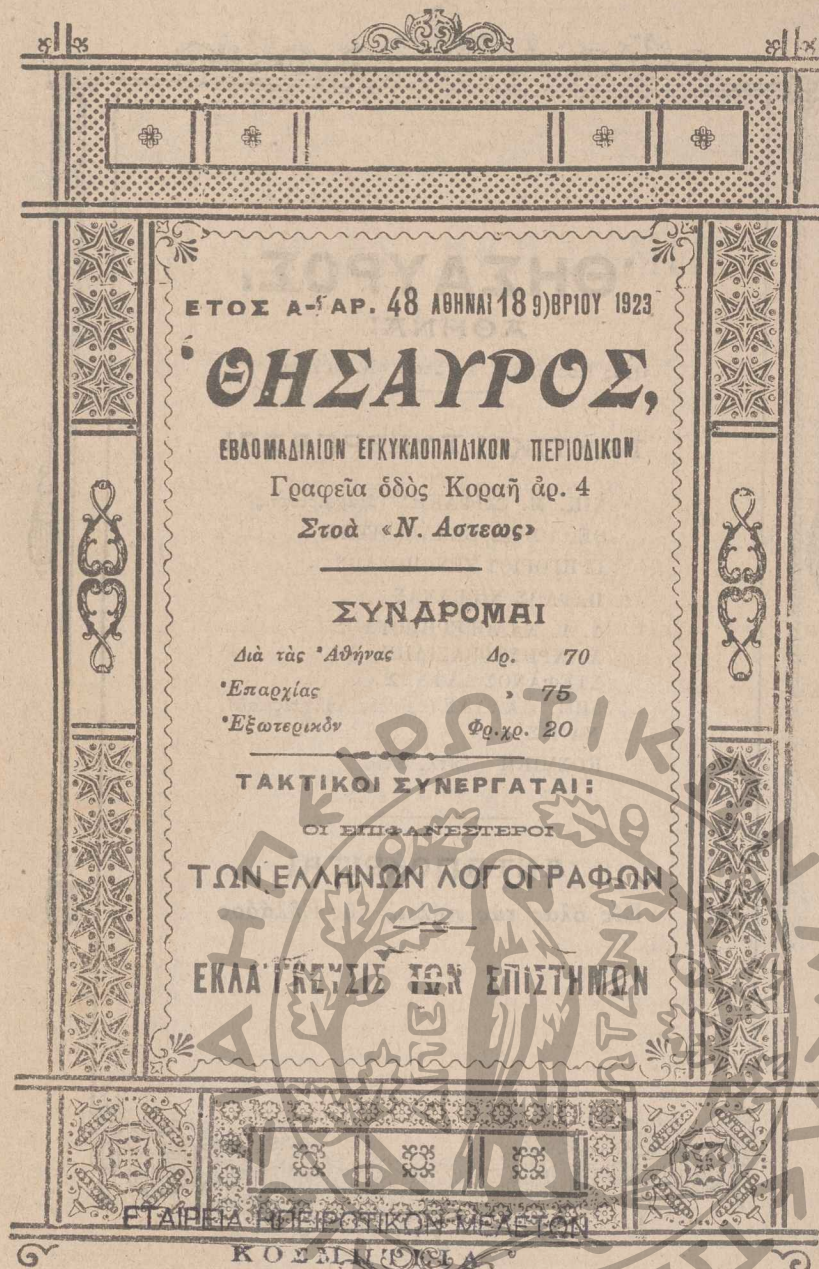
ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ Ι ΔΡΑΧΜΗ

Μιά φυλή τῶν Μαύρων τοῦ Κόγκου προσασμοῖται τεμάχια παχέως
λοιοῦ εἰς τὰ χεῖλη καὶ μεταχειρίζεται αὐτὰ ἀντὶ κυπέλου,
(Ἴδε εἰκόνα ἐν σελίδι 35)

ΕΤΟΣ Α' ΑΡ. 48 ΑΘΗΝΑΙ 18 9) ΒΡΙΟΥ 1923

ΘΗΣΑΥΡΟΣ,

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Γραφεία δδδς Κοραή αρ. 4

Στοά «Ν. Αστειως»

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Διὰ τὰς Ἀθήνας Δρ. 70

Ἑπαρχίας „ 75

Ἐξωτερικὸν Φρ. χρ. 20

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ:

ΟΙ ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΕΡΟΙ

ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΛΟΓΟΓΡΑΦΩΝ

ΕΚΔΑΤΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΙΕΠΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

1-11-85

16-8-85

36032

ΘΗΣΑΥΡΟΣ.

ΛΟΓΙΑ

Ὀδὸς Κοραΐ ἄρ. 4 (Στοὰ «Ν. Ἀστὼς»).

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΝΙΚ. Μ. ΣΗΦΑΚΗΣ (Διαχειριστής)
ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ
Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΔΗΣ
ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΔΑΦΝΗΣ
ΔΗΜ. ΔΑΛΛΑΣ (σελίδες Ἀθλητισμοῦ).
ΝΑΪΣ
ΚΟΣΜΙΚΗ κτλ, κτλ.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ

Εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ελλάδος

ΜΙΚΡΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΙ

Η ΙΟΝΙΟΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Τοῦ τακτικοῦ συνεργάτου μας κ. Θεοδ. Βελλιανίτου.

Εἰς τὸ Ιόνιον σύνταγμα τοῦ 1817 προεβλέπετο ἡ σύστασις Ἀκαδημίας διὰ τὰ διάφορα εἶδη τῶν ἐπιστημῶν, τῆς φιλολογίας καὶ τῶν ὠραίων τεχνῶν. Ἀλλ' ὁ ἀρμοστής τῶν Ἰονίων νήσων σὲρ Θωμᾶς Μαίτλανδ δὲν ἔδειξεν οὐδεμίαν προθυμίαν ὅπως ἐφαρμοσθῇ τὴν συνταγματικὴν αὐτὴν διάταξιν. Δὲν ἤγαγον κόμητα Γυίλφορντ, τὸν ὁποῖον εἶχε διορίσει τὸ ὑπουργεῖον τῆς Ἀγγλίας ἄρχοντα τῆς Ἀκαδημίας, καὶ παρενέβαλλε παντὸς εἶδους προσκόμματα, ὅπως παρεμποδίσῃ τὴν σύστασιν τοῦ πρώτου ἑλληνικοῦ πανεπιστημίου. Ἡ Γερουσία ἦτο ὑπὸ δουλος εἰς τὰς θελήσεις του καὶ νόνον ὅπως εἴψῃ στήλῃ τὰ μέρη τῶν Ἑπτανήσων, ἐμήψισε κατὰ τὸ 1819. τὴν ἐκπαίδευτικὸν τινος καταστήματος δι' 24 μαθητὰς ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ἀγγλοῦ Λακόβου Δουσσινιάν. Ἀπεφασίσθη δὲ νὰ ἰδρυθῇ βραδύτερον Ἀκαδημία, οὐχὶ εἰς τὴν Κέρκυραν, ἀλλὰ εἰς τὴν Ἰθάκην. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ λόρδος Γυίλφορντ ἀπῆλθεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅπως συμμαχῇ εἰς τὰς συνεδριάσεις τῆς Βουλῆς τῶν λόρδων, ἐνώπιον τῆς ὁποίας ὁ βασιλεὺς Γεώργιος Δ', ἐνήγαγε τὴν σύζυγόν του ἐπὶ μοιχείᾳ, κατηγορῶν αὐτὴν ὅτι διετέλει ἐρωμένη τοῦ Βερ-

γκάμη ἀπλοῦ ταχυδρόμου, Ἡ δίκη αὕτη προεκάλεσε μέγα σκάνδαλον συνταράξαν ὁλόκληρον τὴν ἀγγλικὴν κοινωνίαν.

Μετὰ τὴν δίκην ταύτην ὁ Γουίλφορντ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Κέρκυραν ἀλλ' εὗρεν νέα προσκόμματα δημιουργοῦ ἱενα καθημερινῶς ὑπὸ τοῦ σὲρ Θωμᾶ Μαίτλανδ, ὅπως παρακλύσῃ τὴν ἰδρυσιν τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας, ἥς ἦτο διορισμένος ἄρχων. Ὁ Μαίτλανδ ἐντέλει ἀνεκάλυψε κατὰ τὸ 1822 τὴν πρότασιν τῆς ἰδρύσεως Ἀκαδημίας εἰς Ἰθάκην, προφασίζόμενος ὅτι εἶχον δαπανηθῇ πάρα πολλὰ χρήματα πρὸς ἰδρύσιν τοῦ ὠραίου ἀνακτόρου τῶν ἀρίων Μιχαήλ καὶ Γεωργίου, ὅπερ ἐχρησίμευεν ὡς κατοικία τοῦ ἀρμοστοῦ καὶ προτεινέτω ὅπως ἡ Ἀκαδημία ἐγκατασταθῇ εἰς τὸ παλαιὸν παλάτιον τοῦ ἀρμοστοῦ, εὐρισκόμενον ἐντὸς τοῦ παλαιοῦ φρουρίου. Περαιδότη πρὸς τοῦτο καὶ VI τὸ ψηφισματὶς Δευτέρας Βουλῆς, δι' οὗ ἐπετρέπετο γὰ ἰδρυθῇ Ἀκαδημία εἰς τὴν νήσον τῆς Κέρκυρας. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Μαίτλανδ δὲν εἶχε μετοικήσῃ ἀκόμη εἰς τὸ νέον ἀνάκτορον, τὸ δὲ προσδιορισμένον πρὸς χοῆσιν τῆς Ἀκαδημίας κατεῖχτο εἰσὶν παρ' αὐτοῦ δὲν ἠδύνατο ν' ἀρχίσῃ ἡ λειτουργία τῆς Ἀκαδημίας οὔτε κατὰ τὸ 1823,

Αλλ' ὁ Γυίλφορδ μὴ ἀποθαρυνόμενος, προσεκάλεσε ὁκτὼ καθηγητὰς, οἵτινες μετ' αὐτοῦ ἐμελλον ν' ἀσχοληθοῦν εἰς παρασκευαστικά μαθήματα, διδάσκοντες εἰς τὰς μεγάλας αἰθούσας τῆς παρ' αὐτοῦ κατοικουμένης οἰκίας ἣν ἔθεσεν εἰς τὴν διάθεσίν του ὁ φίλος του Γεώργιος Φορέστης.

Τὴν 5 ὁμοῦ Ιανουαρίου 1824 ἀφίχθεις ὁ Μαίτλανδ εἰς Μελίτην ἀπέθανε ἐκ πνευμονίας. Ὁ θάνατός του ἠκούσθη εἰς ὅλην τὴν Ἑπτάνησον μετ' ἀνακουφίσως. Ἦτο οὗτος ἀνὴρ αὐθαίρετος καὶ τυραννικός. Κατὰ τὸ 1823 διέταξε τοὺς τοποτηρητὰς τῶν νήσων νὰ ἐκδιώξουσιν ἀπανθρώπως ὅλας τὰς ἑλληνικὰς οἰκογενείας, αἵτινες κατέφυγον εἰς τὴν Ἑπτάνησον ἐκ Πελοποννήσου καὶ Στερεᾶς, φεύγουσαι τὴν μάχαιραν τῶν Τούρκων. Ὁ θάνατος τοῦ Μαίτλανδ διηυκόλυνε σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ τὴν ἰδρυσιν τῆς Α' ἀδημίας, διότι μόλις γενόμενος ἀρμοστής ὁ Φρειδερίκος Αδαμ ἐκανόνισε τὸ πολύκροτον ζήτημα τῆς Ακαδημίας καὶ ἡ Ἰόνιος Κυβέρνησις ἐδημοσίευσεν εἰς τὴν «Ἐφημερίδα τοῦ Ἡνωμένου Κράτους τῶν Ἰονίων Νήσων» ἄρθρον ἀναγραφόμενον «Ἰόνιος Ακαδημία», βεβαιοῦσα ἐπὶ τέλους ὅτι, «Ἡ νέα Ἑλληνικὴ γλῶσσα, ὡραία καὶ γνησίᾳ θυγάτηρ ἀσυνγκρίτου μητροῦς ἤθελεν εἶσθαι τὸ μόνον μέσον διὰ τὴν παράδοσιν τῶν μαθημάτων εἰς τὴν Ακαδημίαν».

Τὴν 17 Μαΐου τοῦ 1824 [ἐγένετο οὕτως ἡ ἐπίσημος καθίδρυσις τῆς ἀκαδημίας καὶ οἱ καθηγηταὶ αὐτῆς ἐπαρουσιάσθησαν φέροντες τὴν τότε καθιερωθεῖσαν ἐπίσημον ἀμφίεσιν, ἣτις ἐνεποίησεν ἀγαθωτάτην ἐντύπωσιν. Τὸ ἐνδυμα ἦτο ὅλως ἀρχαῖ

κόν. Σνίστατο δὲ ἐξ ἐνὸς χιτῶνος, μιᾶς χλαμύδος, καὶ ταινίας περὶ τὴν κεφαλὴν, διὰ τοῦ χρώματος δὲ διακρίνοντο οἱ καθηγηταὶ τῶν τριῶν σχολῶν. Οὕτως οἱ καθηγηταὶ τῆς ἱατρικῆς ἔφερον χιτῶνα μάλλινον καὶ χλαμύδα ὠχρὰν, οἱ τῆς φιλοσοφίας κυανῇν καὶ οἱ τῆς νομικῆς ἰανθίνην. Οἱ οἱ ἔφερον κνημίδας ἐξ ἐρυθροῦ δέρμτος καὶ μόνον οἱ καθηγηταὶ τῆς θεολογίας, ὄντες ἱερεῖς, δὲν ὑπερχοῦντο νὰ φέρωσι τὸ ἀκαδημαϊκὸν ἐνδυμα.

Κατὰ τὴν ἀξιουμνημόνευτον ταύτην ἡμέραν ἐκρίθησαν ὅπως εἰσέλθωσιν εἰς τὴν Ακαδημίαν 46 φοιτηταί. Ἐκ τῶν καθηγητῶν οἱ μὴ ἐχοντές δίπλωμα Εὐρωπαϊκοῦ τινος πανεπιστημίου, ἔλαβον τοιοῦτο παρ' ἐπιτροπῆς ἀπαρτιζομένης ὑπὸ τοῦ κόμητος Γυίλφορδ διδάκτορος τῆς νομικῆς καὶ τῶν καθηγητῶν Αθ. Πολίτη ἐκ Λευκάδος καὶ Χ. Φιλητᾶ ἐξ Ἰωαννίνων. Οἱ λαβόντες τὰ διπλώματα ἑπτὰ καθηγηταὶ ἦσαν ὁ Φαρμακίδης, ὁ Μπάλφουρ, ὁ Λουσινιάν, ὁ Δ. Καρανδηνός, ὁ Κ. Ασσώπιος, ὁ Ν. Πίκολος καὶ ὁ Γ. Ἰωαννίδης.

Ἀφ' οὗ ἐγένετο ἡ ἀπονομή τῶν διπλωμάτων παρὰ τοῦ Μεγάλου Ἀρμοστοῦ, τῆς Γερουσίας, τῶν ἀρχῶν καὶ πλήθους πολιτῶν ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῆς Ακαδημίας, ὁ Γυίλφορδ ἐξεφώνησεν ὀλίγας λέξεις καὶ προσεκάλεσε πάντας νὰ μεταβῶσιν εἰς τὸν ναὸν εἰπών.

— «Ὅπως κατασταθῇ εὐτυχῆς ἡ ἡμέρα αὕτη πρὸς μετάδοσιν τῆς θρησκείας, τῆς ἠθικῆς, τῆς παιδείας, ὥς ἐπικαλεσθῶμεν τὸν πατέρα τῶν φώων εἰς τὸν ναὸν τοῦ ὁποίου πορευόμεθα».

Πάντες ἐπορεύθησαν ἀκολουθοῦντες τὸ ἀκαδημαϊκὸν σῶμα, εἰς

τὴν ἐκκλησίαν τῆς Σπηλιωτίσσης ἐνθα ὁ Μητροπολίτης Κερκύρας ἐψάλλε δοξολογίαν καὶ ἀνεφώνησεν ὡραϊκὰ τὴν δέησιν, ἐπὶ τῇ περιστασει ταύτῃ παρ' αὐτοῦ συνταχθεῖσαν.

Ὁ κόμης Γυίλφορδ παρέθεσε εἰς τὴν κεντρικὴν αἴθουσαν τῆς Ακαδημίας μέγα γεῦμα πρὸς ἑκατὸν ἄτομα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦσαν αἱ ἐντόπιοι ἀρχαὶ καὶ οἱ σημαντικώτεροι πολῖται τῆς Κερκύρας. Διὰ τοῦ λαμπροῦ τούτου γεύματος ἔληξαν αἱ ἐορταὶ τῆς ἐνάρξεως τῆς Ἰονίου Ακαδημίας.

Τὴν 1 Νοεμβρίου τοῦ 1824 ἐγένετο ἐπίσης ἡ ἐναρξὶς τῶν μαθημάτων τῆς Ακαδημίας, καθηγηταὶ δὲ καὶ φοιτηταὶ ἐπαρουσιάσθησαν φέροντες τὸ φιλοσοφικὸν ἱμάτιον τῶν μαθητῶν τοῦ Σωκράτους καὶ τοῦ Πλάτωνος, εἰς δὲ τὴν κεφαλὴν τὸν πέτασον τοῦ Ερμού.

Ὁ Γυίλφορδ ἔτρεφεν ἰδιαίτερον στοργὴν εἰς τὴν ἀκαδημαϊκὴν ταύτην ἀμφίεσιν, νομίζων οὕτω ὅτι ἐπαναφέρει ζωσαν τὴν Ακαδημίαν τοῦ Πλάτωνος, διὸ ἔφερε ταύτην ἡμέραν καὶ νύκτα καθ' ὅλον τὸ σχολικὸν ἔτος, διακοῦν πληρὴς ὁκτάμηνον. Αἱ διαθέσεις ὁμοῦ αὐταὶ τοῦ Γυίλφορδ πρὸς τὰς κλασικὰς τῆς Ἑλλάδος ἐποχάς, προσέκαλυν τὸν σαρκασμὸν καὶ τὰς εἰρωνείας τῶν ἄγγλων δημοσιογράφων. Τοῦτο ὁμοῦ δὲν δυσηρέσκει παντάπασι τὸν ἰδρυτὴν τῆς Ακαδημίας, καθ' ὅσον οὗτος ἐπεθύμει νὰ πληροφορηθῶσι πάντες ὅτι ἐνεδύετο τὸν φιλοσοφικὸν τῶν Ελλήνων τριβῶνα.

Ἡ ἀδελφή του ὁμοῦ λαίδη Δίντλεν, δυσανασχετοῦσα διὰ τὰς δημοσιεύσεις τῶν ἐφημερίδων ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, μετέδιδεν εἰς αὐ-

τὸν τὰ γραφόμενα καὶ προσέθετεν ὅτι «ἐφοβεῖτο πολὺ μήπως ἀσθενήσῃ φέρον ἀδιακόπως ἐνδυμα, ὁπερ δὲν ἦτο συνηθισμένος νὰ φορῇ. Αλλ' ὁ Γυίλφορδ εὗρισκε τὰ ἀρχαῖα ἱμάτια ὑγιεινότερα καὶ ἔγραψεν εἰς τὴν ἀδελφὴν του· «Ἐσο βεβαία, ὅτι οὐδέποτε ἀπῆλανσα καλλιτέραν ὑγίαν τῆς σήμερον. Τὸ Σωκρατικὸν ἐνδυμα, εἶναι ἰόσον ἀναπαντικὸν ὥστε, ἐὰν ἡμῃ νεώτερος, ἤθελα κοιμᾶσθαι μὲ αὐτό».

Οὕτως ἐν Ἀγγλίᾳ ἡ τοιαύτη στοργὴ τοῦ Γυίλφορδ πρὸς τὴν Ακαδημίαν ἐχαρακτηρίζετο ὡς μονομανία. Διότι δὲν ἔφερε μόνον τὴν ἀκαδημαϊκὴν στολὴν διαρκῶς, ἀλλ' ἠσπάζετο καὶ τὴν ἐπύχρυσον γλαύκα, ἣτις ἐχρησίμευεν ὡς λαβὴ τῆς μελανῆς ράβδου, ἣν ἐκράτει ὁ ραβδοῦχος τῆς Ακαδημίας προηγούμενος τοῦ ἀρχόντος κατὰ τὰς τελετάς.

Αἱ φοιτηταὶ τῆς Ακαδημίας ἤψανον ἡμέρας. Προσετίθεντο καθηγηταὶ, ἤψανον ὡς ἐκ τούτου καὶ αἱ δαπάναι, ὥς θέλουσα ἡ Γερουσία νὰ περιόρισεν, προσδιώρισε ταύτας εἰς 10000 τάλληρα. Ἡναγκάσθη καὶ ταύτην τὴν ἐπὶ πλέον δαπάνην νὰ καταδέσῃ ἐξ ἰδίων ὁ Γυίλφορδ.

Ἡ Ακαδημία δὲν παρέμεινε ἐπὶ πολὺ εἰς τὸ παλάτιον τοῦ φρουρίου. Ὁ ἀρμοστής Λούγλας, ἐξ ὀνόματος τῆς βασιλείας Βικτωρίας ἀφῆρεσε τὸ παλάτιον τοῦ φρουρίου καὶ παρεχώρησε τὸν οὐκιστῶνα τῆς «Πόστας Ρεμουνδαία», ἐνθα ἔμεινε μέχρις οὗ κατὰ τὸ 1864 ἐκλείσε τὰς πύλας αὐτῆς. Μετὰ τὴν ἐκκένωσιν τῆς Ἑπτανήσου ἡ μικρὰ τότε Ἑλλὰς δὲν ἠδύνατο νὰ συντηρῇ δύο Πανεπιστήμια καὶ συνεχώρησε ταύτην μετὰ τοῦ Ἀθηναικοῦ Πανεπιστημίου.

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΗΣ ΕΛΛ. ΠΑΛΙΓΓΕΝΕΣΙΑΣ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

1.— 1824. Ναυμαχία κατὰ τοῦ Αἰγυπτιακοῦ στόλου ἔξω τοῦ κόλπου τῆς Σούδας, νίκη τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ καταδίωξις τοῦ ἐχθρικοῦ μέχρι Καρπάθου· σύλληψις 14 φορηγῶν. Παρὰ τὴν ξηρὰν τῆς Ἀσίας ἔξωκειλον 9 ἐχθρικά πλοῖα.

2.— Μάχη εἰς τὸ Χαλάνδρι χωρίον τῆς Ἀττικῆς, εἰς ἣν οἱ Τούρκοι τραπέντες εἰς φυγὴν κατεδιώχθησαν πολλὰς ζημίας ὑποστάντες μέχρι τῆς πόλεως Ἀθηνῶν, ἦν καὶ ἐπολιόρκησαν οἱ Ἕλληνες.

5.— 1828 Παράδοσις τῆς Λεβαδείας ὑπὸ τῶν Τούρκων εἰς τοὺς Ἕλληνας στρατηγούντος τοῦ Δ. Υψηλάντου.

8.— 1825. Οἱ βραῆμη ἐπιπεσὼν κατὰ τῶν εἰς Ἀγουλινίταν καταφυγόντων Ἑλλήνων ἐφόρυσεν 150 καὶ ἠνάγκασε πολλὰς γυναῖκας νὰ πνιγῶσιν εἰς τὴν λίμνην ὅπως ἀποφύγωσι τὴν αἰχμαλωσίαν.

10. 1825.— Μάχη εἰς τὰ Ἀμπέλια τοῦ χωρίου Βαρθαλαμίου τῆς Γαστούνης, ἔνθα 150 Ἕλληνες ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ Βέρου καὶ Γεωργάκη Βαρθαλαμιώτου ἐπολέμησαν πρὸς 500 ἱππεῖς καὶ 3000 πεζοὺς τοῦ Ἰβραήμη πλέον τῶν 6 ὥρων, ἐφόνευσαν δὲ ὑπὲρ τοὺς 1000. πεσόντες ἐ-

κτὸς ἐνὸς ὅλοι ἥρωικῶς.

15.— 1823. Μάχη εἰς Κασταμόνισαν τῆς ἐπαρχίας Πεδιάδος Κρήτης, 2500 Ἕλλήνων ὑπὸ τὸν Νουζομάρκον, Σήφακαν καὶ ἄλλους καὶ 5500 ὑπὸ τὸν Σερίφ πασᾶ καὶ Ἀγριολίδην. αἰσχροὺς φυγὴ τῶν Τούρκων ἐξ ὧν ἐρονεύθησαν ὑπὲρ τοὺς 200, ἐκ δὲ τῶν Ἑλλήνων μόνον 16.

16.— 1829. Καταστροφὴ 300 Τούρκων εἰς Φόδελε χωρίον τῆς ἐπαρχίας Μυλοποτάμου ἀπὸ μόλις 20 νέους Ἕλληνας κατοίκους τοῦ αὐτοῦ χωρίου.

17.— 1823 Διάλυσις τῆς πολιτορξίας τοῦ Μεσσολογίου καὶ ἀναχώρησις τοῦ Μουσταφᾶ πασᾶ ἐκ τῶν ὁρίων τῆς Λυτικῆς Ἑλλάδος.

18.— 1826. Μάχη ἐν Ἀραχώβη 400 Ἑλλήνων καὶ 2000 Τουρκαλβανῶν ὑπὸ τὸν Μουσταφᾶν.

22.— 1824 Θάνατος ἐν Ναυπλίῳ τοῦ Θεοδώρου Νέγρη.

24.— 1826. Μάχη εἰς τὴν Ἀράχωβαν, νίκη τῶν μετὰ τοῦ Καραϊσκάκη Ἑλλήνων καὶ ὀλεθρὸς 1300 Τούρκων Ἑλλήνων δὲ 8.

30.— 1822. Ἀλωσις ἐξ ἐφόδου τοῦ Παλαμιδίου ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, εἰσπληθέντος πρώτου τοῦ Σταύκου Σταικοπούλου. Παράδοσις Ναυπλίου.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Ο ΗΡΩΣ

(Εκ τοῦ φυσικοῦ)

ὅλις πρὸ
στιγμῆς εἰ
χε σταμα
τήσῃ τὸ
ἐχθρὶ καὶ
πυροβολι
κὸ πού ἐ
βαλλε με
λύσσακατ
ἐπάνωμας
μπροστὰ
στὴ θέα
τῆς 7ης
πυροβο

νὰ καταπραῦνῃ τὸν πυρετὸ τοῦ ἀπὸ τὸ πρῶτὸν τὸν ἔτρωγε. Τὰ δάχτυλά του μακρουλά καὶ ἀδύνατα σὰν πόδια ἀράχνης φαινότανε πῶς εἶχανε πολλὰς φορές ποζᾶρει μπρὸς στὸ τραπεζάκι τῆς μανικουρίστας, καὶ τὸ μαλαματένιο δαχτυλίδι τοῦ γλυστοῦσε ἀπὸ τὴν ἀδυναμία του ἔως τὰ μισὰ τοῦ μεσαίου δακτύλου ἔδειχνε πῶς εἶναι ἡπανδρεμμένος ἢ ἀρραβωνιασμένος.

Ἡ παράταξι στεκότανε 100 μέτρα ἀπ' τὴ σκηνή μου καὶ ἀκούμπισμένος στὴν πόρτα τῆς κύτταξας τὰ γενναῖα παλληκάρια ποὺ ἀπὸ τὴ γρηγοράδα τοὺς δὲν τοὺς προφθάνε ὁ ἐπισιτισμὸς καὶ τρώγανε μονάχα γαλέττα δρεμμένη σ' ὅποιον νερὸ στὸ δρομὸ τοὺς συναντοῦσαν. Ὁ λοχαγὸς καθάλλα στὸ ψαρι ἀλλοτὸν ἐπιθεωροῦσε τοὺς ἀνδράς καὶ οἱ ὑπαξιωματικοὶ κάνανε ἀριθμῆσι γιὰ νὰ βροῦν τί τοὺς λείπει ἀπὸ τὴν ἀξίαν ἐχθρική ἐπίθεσι. Τὸ πυροβολικὸ χτυποῦσε ἀκατάπαυστα καὶ οἱ λυσασμένοι μυῖδες τοῦ οὐρλιάζανε πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας. Μία ὀδύδα ἔσπασε πρὸς τ' ἀριστερὰ τῆς παρατάξεως καὶ μετὰ τὴ σκηνή τῆς σκέπασε τὸ μισὸ στρατό.

Στρογγυλεθὶά, ἐμπρὸς μάρε!... ὁτιέταξε ὁ λοχαγὸς καὶ σιγὰ σιγὰ σὰν νὰ μὴ συνέδῃ τίποτε οἱ γενναῖοι προχωρήσανε ἐστρατοπέδευαν πεντακάσια μέτρα ἐμπρὸς πίσω ἀπὸ ἓν

λαρχίας ποὺ ἐρχότανε γιὰ ἐνίσχυσί μας.

Οἱ στρατιῶτες ἀνασυνταχθήκανε σὲ δυὸ λεπτά καὶ βρισκόντανε ἔτοιμοι γιὰ καινούργια ἐφόδο.

Στὰ πρόσωπά τοὺς ζωγραφισμένη ἡ ἀγριὰδα τῆς ἐκδικήσεως καὶ στὰ γραφικὰ κορμιά τοὺς τὸ σφρίγος τῆς ἀνυπομονησίας γιὰ κίνησι τοὺς ἔκανε νὰ μοιάζουν σὰν ἡμίθεοι καίτοι φοροῦσαν ἀντὶς γιὰ ὥρατες χλαμύδες κουρελιασμένα ἀπὸ τ' ἀγιάθια καὶ τρυπημένα ἀπὸ τῆς ἐχθρικῆς σφαίρες χακιά.

Στὸ δεξιὸ πρῶτος ἦταν ἓνας ἀδύνατος ὑψηλὸς φαντάρης μετὰ φυσιογνωμία γλυκεῖα καὶ ἀγρία συνάμα. Τὰ ὦρατα μαῦρα του μάτια δὲν ἀρμονιζότανε κανονικὰ μετὰ τὰ κίτρινα καὶ βαθουλὰ μάγουλά του, σιγότερμε ἀπὸ τὴ θέρμη καὶ ἔπερνε κινινογιά

να λοφίσκο, γιατί το πυροβολικό θα έβαλλε πολλή ώρα ακόμα και δεν ήτανε καιρός για να δράσουμε. Ο στρατιώτης μου μ' άφηνόντανε πολ- λὰ γιὰ τὴν πρωινὴ μάχη κι' ἀφω- σιωμένος τὸν ἀκούγα διαβάζοντας δι- αταγὲς τῶν σωμάτων. Εἶχα τὴν πλά- τη μου πρὸς τὴν ἔξοδο. Ἀκουσα βή- ματα καὶ τὸν φαντάρο μου νὰ λέγῃ: Γιάσου Γιάννη λεδέντη τί θέλεις; Ο Γιάννης ποῦ ἦτανε ὁ ξεραγκιανὸς φαντάρος, ντροπαλὰ ντροπαλὰ μοῦ ζήτησε ἕνα μολυδάκι καὶ λίγο χαρτί.

Εκοψα ἕνα κομμάτι ἀπὸ μιὰ δι- πλή ἀναφορά καὶ πήρα ἕνα μολυδά- κι ἀπὸ τὰ πιὸ μικρὰ καὶ τοῦ τῶ- δωκα.

— Αἴντε Γιάννη τοῦ λέγω, ἔχεις και- ρὸ ἀκόμα νὰ γράψης στὸ κορίτσι ἵ πρόσχε μονάχα μὴν ξεχασθῇς με- τὰ γλυκόλογα καὶ δὲν τιμωρήσης μερικὰ σκυλοτόμαρα ποῦ εἶναι ἀν- τίκρι μὲς καὶ μᾶς κάνουνε τέτοιο κακὸ ἀπὸ τὸ πρωί.

— Δὲν ξεχνιέμαι ποτέ, μοῦπε πικρά. Μπρὸς στὸ ἱερὸ καθῆκον ποῦ ἀνέ- λαβα ξεχνῶ καὶ τὴ Μάννα μου ἀ- κόμα, ἃς γείνη ἔφοδος καὶ θὰ δῆτε πὼς δουλεύει τὸ ἀδύνατο χέρι μου. Μ' εὐχαρίστησε κ' ἔφυγε μετὰ τὸ κε- φάλι σκυμμένο σὰν νὰ πῆγαιε σὲ καταδίκη.

Τὸ πυροβολικὸ βαροῦσε διαρκῶς εἶχε ὁρῇ τὸ στόχο τοῦ ἐχθροῦ καὶ σιγὰ σιγὰ νέκρωνε ἕνα ἕνα τὰ κανό- νια του. Σὲ λίγο πέντε κανόνια τοὺς πάψανε. Μονάχα τὸ κέντρο τοὺς βαροῦσε ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἀραιὰ ἀραι- ᾶ.... Εἴπ' ὅπλου λόγῃ, διέταξε ὁ λο- χαγὸς καὶ ἡ ἔφοδος ἀρχισε. Οποιο- σὸν ἀπῆλause τὴν ἄγρια αὐτὴ στιγ- μὴ τοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ φαντασθῇ τί συμβαίνει μέσα στὴς καρδιαίστων στρατιωτῶν τὴ στιγμή ἐκείνη.

Ἀν λένε πὼς ὁ κεραυνὸς μετὰ τὴ

καταπληκτικὴ στὴν πτώσι τοῦ ταχὺ τητα νεκρῶνει κάθε τι, ἂν λένε πὼς τὸ ἐλάφι ἀπὸ τὴν γρηγοράδα τοῦ διαφεύγει πολλὰς φορὲς τὴ σφαῖρα, γιὰ τὸ Στρατὸ μὲς πρέπει νὰ ποῦνε πὼς μετὰ στὰ ὑπερήφανα στήθια τοῦ ἐγκλείει κάτι παραπάνω κι' ἀ- πὸ τὰ δύο.

* *

Σὲ πέντε λεπτὰ ἀνεβήκανε ἕνα θεόρατο βουνὸ καὶ σκαρφαλώνοντας τὰ κατσάβραχά τοῦ τρέχανε διψασμέ- νοι ἀπὸ ἐχθρὸν αἷμα. Ο Γιάννης πιὸ μπροστὰ ἀπὸ ὅλους οὐρλιάζε κυ- ριολεκτικῶς κ' ἐνεθάρρυνε τοὺς γύ- ρω του μετὰ φωνῆς, τραγούδια κι' ἐμ- πρὸς λεδέντες τοὺς φάγαμε». Μιὰ σφαῖρα τοῦ πήρε τὸ καπέλλο καὶ μιὰ ἄλλη τοῦ ἀνοίξε μιὰ στρογγυλὴ τρυπίτσα στὸν ὑποκόπανο τοῦ ὅπλου του. Δὲν στάθηκε καθόλου παρὰ με- τὰ μαλλιά ἀνεμιζόμενα ἀπὸ τὸ σι- γανὸ ἀεράκι κι' ἀπὸ τὴν ταχύτητα μετὰ τοὺς ἄλλους γιὰ τὸ κέντρο τοῦ ἐχθροῦ. Προχωροῦσε μετὰ δυσκολία καὶ μετὰ διαφόρους ἐλιγμούς γιὰ ν' ἀ- ποφύγῃ τὸ ταχὺ πῦρ ἐνὸς μυδραλι- οδόλου στημένου καταμεσῆς τοῦ λό- φου.

Ἡ σημαία μὲς μυριστροπημένη καὶ κουρελιασμένη κυματίζει κοντὰ τοῦ σὰν τὰ μαῦρα μαλλιά του.

Μιὰ σφαῖρα χτύπησε κατὰστηθα- τὸν σημαιοφόρο καὶ τὸν ἔξπλωσε πενήντα δῆματα μπρὸς ἀπὸ τὸ ἐχ- θρὸν χαράκιμα. Σκύβει ὁ Γιάννης ἀρπάζει τὸ τίμιο λάβαρό μὲς πρὶν προφθάσῃ νὰ κυλισθῇ στὸ χῶμα καὶ μετὰ μιὰ φοβερὴ δλαστήματα προχω- ρεῖ σὰν μαῦρος κόρακας καὶ σκορπᾷ τὸν θάνατο γύρω του. Στὸ ἕνα χέρι τὸ μάνλιχερ καὶ στ' ἄλλο τὴ Σημαία μπαίνει μετὰ στὸ πρόσωπο, τὴν μπή- γει στὸ ὕγρὸ καὶ νηροκαμένο σὰν

τάφου χῶμα τοῦ καὶ πρὶν προφθά- σῃ ἀκόμα νὰ τελειώσῃ τὸ ἐνδοξὸ ἔρ- γο τοῦ χτυπιέται κατὰστηθα ἀπὸ μιὰ σφαῖρα.

Κλονίζεται, προσπαθεῖ νὰ κρατηθῇ στὰ πόδια του, μιὰ βραχνὴ φωνὴ Ζή- τω ἡ Πατρίδα μὲς θγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα του, γονατίζει, ἀγκαλιάζει τὸ τουφέκι τοῦ καὶ τὸ κοντάρι τῆς ση- μαίας κ' ἔτσι γονατισμένος ξεφυ- χᾶ.....! σφικτ' ἀγκαλιασμένος μετὰ ὑπερήφανο ράκος τῆς κυματιζούσης ἡσυχᾶ τώρα σημαίας μὲς. Τὸ ἀδύ- νατο σῶμα τοῦ χρησίμευσε στῶλος γιὰ μιὰ ἀπὸ ταῖς πολλαῖς δόξαις τῆς περήφανης Πατρίδας μὲς. Τὸ πρό- χωμα κατελήφθη, ὁ Στρατὸς κουρα- σμένος ἀναπαύεται, μονάχα ἐκεῖνος ἀκούρατος ὑποστηρίζει μετὰ τὸ νεκρὸ σῶμα τοῦ τὴν ναλανόλευκη.

* *

Οἱ τραυματιοφορεῖς καὶ οἱ νοσο- κῆμοι μαζεῦανε τοὺς πληγωμένους, μιὰ ἀγγασία ἀπὸ τοὺς μετόπισθεν ἔσκαβε βαθεῖς λάκκους γιὰ τοὺς νε- κρούς. Ἀφοῦ μαζέψανε ἀρκετοὺς στα- ματήσανε καὶ μπροστὰ στὸ νεκρὸ Γιάννη, βγάλανε μ' εὐλάβεια τὰ δοξα- σμένα καπέλλα τοὺς καὶ δύο ἀπ' αὐ- τοὺς προσπαθῶσανε νὰ τοῦ ξεκολλή- σουν τὴ σημαία ἀπὸ τὸ ἀπελπισμέ- νο σφικτ' ἀγκαλισμὰ του. Ὅσο προ- σπαθοῦσανε τόσο τὸ κοντάρι ἔτρεμε, λὲς κ' εἶχε συγκινηθῇ κι' ἡ βραδυγὴ πάχνη ποῦ εἶχε κολλήσῃ ἀπάνω τοῦ σὰ ματωμένα δίκρυα γέμισε τὰ μαῦ- ρα τοὺς χέργιά. Ἐκλαιγε τὸ ἄψυχο ξύλο γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ πιστοῦ ὑπο- στηρικτοῦ του!!!

Τέλος τὸν σηκώσανε ἕνας φαν- τάρος ἔψαξε ταῖς τσέπαις του, ὅρῃκε κάτι μικροπράγματα, καὶ μαζὺ μ' αὐτὰ τὸ μολυδάκι μου κ' ἕνα μισοτε- λειωμένο καὶ ματωμένο ἀπὸ τὸ αἷμα

τοῦ γράμμα. Εἰς τὴν ἑρραδω- νιαστικιά του:

«Γλυκεῖά μου ἀγάπη,

Μόλις δύο λεπτὰ ξεκλέδω ἀπὸ τὴ βοή τῆς μάχης γιὰ νὰ σοῦ γράψω μιὰ φορὰ ἀκόμη πὼς Σὺ πάντα εἶσαι ἡ μονάχη μου σκέψις, τὸ γλυκὸ μου ὄνειρο ἡ ἀγαπημένη μου γυναι- κοῦλα.

Κάτι μετὰ μου μοῦ λέγει πὼς δὲν θὰ ζήσω πολὺ καιρὸ ἀκόμα. Ἡ γλυ- κειά μου Μάννα, ἡ Πατρίδα μου, θέ- λει νὰ προσθέσῃ σταις τόσαις ἄλ- λαις θυσίαις καὶ τὴν δικιά μου γιὰ νὰ στηλώσῃ τὸ ἄψηλὸ κ' ὑπερήφανο κορμί τῆς. Μὴ πονέσῃς ἂν χαθῶ, ὄχι....., γλυκεῖά μου. Εἶμαι παιδί τῆς κ' ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ με κἀνῃ ὅτι καὶ ὅπως θέλει. Ἄν εἶναι τυχερὸ νὰ πέσω θυσιάζοντας τὸ καθετί, ἀ- κόμα καὶ τὴν ἀγάπη μὲς, γιὰ τὸ μεγαλεῖο τῆς θὰ πεθάνω μετὰ ἀ- φάνταστη χαρὰ στὰ στήθια... Ζήτη- ἡ Ἑλλάς, ἡ ἔφοδος ἀρχίζει. Ἀν ζήσω θὰ σοῦ τελειώσω τὸ γράμμα μου...

Δὲν πρόφθαγε ὅμως νὰ τὸ τελειώ- σῃ. Δακρύσαμε ὅλοι μπροστὰ στὸ θαυμάσιο αὐτὸ αἶσθημα τοῦ νεκροῦ πρώην συναδέλφου μὲς καὶ τώρα ἀ- θανάτου ἡρώα.

Μὰ κ' ἡ Πατρίδα δὲν ἔμεινε ἀσυγ- κίνητη μπρὸς τὴν αὐτοθυσία τοῦ παιδιοῦ τῆς. Ὅταν τὸν πέρανε ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ δοξαζόμενο ράκος τῆς Σημαίας τῆς χάιδεψε δύο φορὲς τὸ ἄψυχο κορμί τοῦ τίμιου στρατιώ- τη τῆς, κ' ὕστερα περήφανη ὅπως πάντα ἐκυματῖτε διαλαλώντας μετὰ τὸ γαλάζιο χῶμα τῆς τὴν Νίκη τοῦ Στρατοῦ τῆς.

Σύρος

TEDDY

ΝΥΧΤΑ ΒΑΘΕΙΑ

*Νύχτα βαθειά, πανσεληνια
νύχτα γλυκειά κι' ὠνειρεμένη,
μιὰ σιγαλιὰ ποιητικὴ
εἶναι στὴν γῆ βαρειαπλωμένη.*

*Καὶ τὸ φεγγάρι τ' ἀπαλὸ
δλόχρυσον μικρὴ βαρκεούλα,
πλέει ψηλὰ στὸν οὐρανό,
καὶ θέλει ἀράξει τὴν ἀθρούλα.*

*Στὴν βάρκα αὐτὴν, ποῦ μιὰ χαρὰ
πλέει ἀπάνω στὰ οὐράνια
μπαίνω κάθε πανσεληνια
καὶ πᾶω στῆς Δύσης τὰ λιμάνια.*

Σοῦλι 1920 Μᾶης

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΔΙΑΤΥΠΩΣΕΙΣ

Ἡ ΧΕΙΡΑΨΙΑ

Εκρίνα πάντοτε τοὺς ἀνθρώπους ἐκ τοῦ τρόπου τῆς χειραψίας αὐτῶν. Κατ' ἐμέ, τὸ σημεῖον τοῦτο εἶναι ἀλάνθαστον. Ψυχρὰ χεὶρ μὲ στεναχωρεῖ, ὑγρὰ μοῦπροξενεῖ κακὴν τινα ἐντύπωσιν, θλιψὶς χειρὸς μεμετρημένη, οὕτως εἰπεῖν. μὲ παροργίζει, χεὶρ ἥτις ἅπτεται δι' ἄκρων μόνον δακτύλων, μοῦ προξενεῖ φόβον, ἀλλὰ χεὶρ ἀπαλὴ καὶ θερμὴ, ἥτις θλίβει τὴν ἐμὴν χωρὶς νὰ τὴν στενοχωρήσῃ καὶ ἥτις δὲν φοβεῖται ν' ἀφήσῃ εἰς ἀνδρικήν χειρὰ τὴν ἀφ' ἣν δλοκλήρου τῆς παλάμης, μοῦ ἐμπνέει ἐμπιστοσύνην καὶ σχεδὸν συμπάθειαν αἰφνιδίαν. Τινὲς τῶν παρατηρητῶν

ἀνθρώπων κρίνουσιν ἐκ τοῦ δλέμματος ἄλλοι ἐκ τοῦ σχήματος τοῦ μετώπου, ἄλλοι τινὲς πάλιν ἐκ τοῦ ἤχου τῆς φωνῆς, τοῦ μειδιάματος, τοῦ χαρακτῆρος τῆς γραφῆς κλπ. Ἀλλ' ἐγὼ φρονῶ, ὅτι δλόκληρος ἄνθρωπος ἐμφαίνεται εἰς πᾶν τὸ συνιστῶν αὐτόν, καὶ ὅτι πᾶσα πράξις ἢ φαινόμενον αὐτοῦ εἶναι δείγμα ἀποκαλύπτων τὴν κυριεύουσιν αὐτὸν ιδιότητα. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ ἐξετάζωμεν πάντα εἰς τοῦτο ἦν δυνατόν, ἀλλ' ὁμολογῶ, ὅτι εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς συμπαθῶ ἢ ἀπωθεομαι ἐκ τῆς πρώτης χειραψίας.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΤΡΟΧΟΙ ΚΑΙ ΠΟΔΙΑ

Τροχοὺς δι' ὅλα! Παραμελοῦμε τὰ μέσα τῆς κινήσεως μοῦ μᾶς ἔδωκεν ὁ Θεός, εἰς τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τῆς τρελλῆς βίας. Καὶ δὲν εἰμεθα εὐχαριστημένοι ἐπάνω εἰς τροχοὺς ὅλοι οἱ μεγάλοι, — τρέχουμε ἐπάνω εἰς τροχοὺς διὰ νὰ πηγαίνωμε στὴν ἐργασία, ἀπὸ ἀνάγκη, τρέχουμε ἀκόμη γρηγορώτερα γιὰ μιὰ διασκέδασι, ἀπὸ συνήθεια ἀλλὰ ρίπτομεν καὶ τὰ παιδιὰ ἐπάνω εἰς τροχοὺς, ἀμέσως μόλις ἀρχίσουν νὰ περιπατοῦν, καὶ φυτεύουμε μέσα των μιὰ ἀγάπη γιὰ τὴν τεχνητὴ ταχύτητα, μιὰ τεμπέλικη ἐπιθυμία νὰ φθάσουν, κάπου — παντοῦ γρήγορα χωρὶς προσπάθεια δική των, ἀντὶ νὰ ἀφήνωμε τὰ σώματά των νὰ ἀναπτύσσονται φυσικὰ μὲ τὸ βάδισμα. Αὐτὴ ἡ κατάχρησις τῶν τροχῶν κάμνει γεωρικά ἀκόμη καὶ τὰ παιδιὰ.

Κανεὶς κάθε μέρος τοῦ σώματος κινεῖται, ἀλλὰ χωρὶς νὰ κουράζεται ὑπερβολικά, ὅπως εἰς ἄλλα πειὰ κοπιαστικὰ σπορτ. Ἐπειτα τὸ σπορτ αὐτὸ εἶναι ἀνέξοδον καὶ δὲν εἴμπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι δὲν ἔχει χρήματα διὰ νὰ περιπατῇ. Ἀλλὰ πρέπει νὰ περιπατῇ ἔξω εἰς τὴν ἐξοχὴν μέσα στὲ πράσινες πεδιάδες ἢ τὰ δασωμένα ὄρη, κάτω ἀπὸ τὸν καθαρὸ οὐρανὸ καὶ ὅχι μέσα σὲ σκονισμένους δρόμους τῶν πόλεων μὲ τὸν θόρυβον καὶ τὴν πολυκοσμίαν. Ἡ ἐξοχὴ φέρνει ἀέρα καὶ φῶς εἰς τὰς σκέψεις μᾶς καὶ κάμνει τῆς φροντίδος καὶ στενοχωρίας νὰ φαίνονται μικρότερες. Ἐνῶ ὅταν τῆς σκέπτεται κανεὶς κλεισμένος μέσα εἰς τέσσαρας τοίχους φαίνονται μεγάλες καὶ ἀκατανίκητες.

Τὸ βάδισμα εἶναι μία πολὺ φυσικὴ καὶ ὑγιεινὴ ἀσχολία καὶ ἴσως εἶναι ἀρκετὰ εὐτυχής, ὥστε νὰ εἴμπορουν νὰ χρησιμοποιοῦν τὰ πόδια των πρέπει νὰ εἶναι πολὺ εὐχαριστημένοι καὶ νὰ περιπατοῦν. Οἱ ἅλτροι συμφωνοῦν ὅτι τακτικὸν — ὅχι σπασμωδικὸν βάδισμα φέρνει τελείαν κυκλοφορίαν αἵματος καὶ τελείαν κυκλοφορίαν σημαίνει καλὴ ὑγεία. Ὅταν περιπατῇ

Ἀλλὰ δὲν πρέπει ποτὲ κανεὶς νὰ ξεκινᾷ γιὰ ἓνα περίπατον χωρὶς νὰ φορῇ ἀναπαιτικά ὑποδήματα, δηλαδή νὰ φορῇ στενὰ καὶ μὲ ὑψηλὰ τακούνια ἢ στενὰ φορέματα. Ἄνδρες καὶ παιδιὰ φοροῦν μᾶλλον ἀναπαιτικά φορέματα καὶ ἀρκετὰ κατάλληλα διὰ ἀσκήσιν, ἀλλὰ πολλὰς γυναῖκες φοροῦν πολὺ στενόχωρα καὶ ἀκατάλληλα φορέματα. Μὴ ξεχνᾶτε ὅτι κάθε γυναῖκα πρέπει νὰ φορῇ εὐκόλα καὶ πρακτικὰ φορέματα ὅταν πηγαίνει

εἰς τὸν περίπατον, ποῦ νὰ βοηθοῦν τὸ σῶμά της νὰ ξεκουράζεται καὶ νὰ εὐχαριστῆται ἀπὸ τὴν κίνησιν. Τὸ νὰ κρατῇ τὸ καπέλλο στὸ χέρι εἶνε θαυμάσιο γιὰ τὰ μαλλιά.

καὶ οἱ κάμπιες ἔχουν ἐνδιαφέρον. Οἱ ἀράχνες εἶναι πολὺ ὡραιότερες ἀπ' τῆς καλλίτερες δαντέλλες καὶ πόση ποικιλία σ' αὐτές!

Ὅταν ἀποφασίζετε νὰ περάσετε τῆς Κυριακῆς ἢ γιορτῆς σας στὴν ἐξοχὴ προσπαθεῖτε νὰ ἀφήσετε κάθε φροντίδα καὶ στενοχωρία, κάθε σκέψις γιὰ κοινωνικὰ ἢ ἐμπορικὰ ἢ οἰκογενειακὰ ὑποχρεώσεις, στὸ σπῖτι. Αφήστε τὸ πνεῦμά σας νὰ πλανᾶται στὰ γύρω σας πράγματα, τὸν καθαρό οὐρανό, τὴν γελαστή φύση, στὰ φουντωμένα δένδρα, στὸ ρυάκι ποῦ σιγοκελαρύζει, στὸ γλυκὸ λάλημα τῶν πουλιῶν. Ἀκόμη καὶ οἱ ἀκρίδες

Τὸ φθινόπωρον εἶναι ὁ καλλίτερος καιρὸς γιὰ περιπάτους στὴν ἐξοχὴ, ἂν καὶ πρέπει κανεὶς νὰ τὸ ἔχη συνήθειαν νὰ κάμνῃ ἓνα περίπατον καθ' ἡμέραν, ἢ τουλάχιστον μιὰ φορὰ τὴν ἐβδομάδα ὁλόκληρον τὸν χρόνον. Αὐτὸ κάμνει περισσότερα πράγματα γιὰ μιὰ γυναῖκα παρὰ χίλιοι ἰατροὶ καλλονῆς καὶ δὲν θέλει καὶ ἔξοδα. Ὁρισμένως εἶναι τὸ καλλίτερον τωνατικὸ γιὰ ὅλους καὶ τὸν καθένα. Ἀὐτὸ τὸ παραμελεῖτε.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΚΛΑΠΕΙΣΑ ΚΕΦΑΛΗ ΑΓΙΟΥ

Ἡ δημοσία Πολωνικὴ γνώμη εἶναι κατασυγκεκινημένη ἐκ τῆς κλοπῆς τοῦ ἐθνικοῦ κειμηλίου τῆς Πολωνίας, τῆς κεφαλῆς τοῦ ἁγίου Βοϊτσέχου. Ἡ κλοπὴ ἔλαβε χώραν εἰς τὸν ἐν Γιένζο καθεδρικὸν ναόν. Ὁ ἅγιος Βοϊτσέχος ὑπῆρξεν ἐπίσκοπος τῆς Ποδάγας κατὰ τὸν 1' αἰῶνα, ὅπου καὶ ἔλαβε τὸν μαρτυρικὸν θάνατον κατὰ τινὰ ἐπιδρομὴν τῶν Ρώσων εἰδωλολατρῶν. Τὰ λείψανα τοῦ ἁγίου ἐξηγοράσθησαν ὑπὸ τοῦ βασιλέως Μπολεσλάβου τοῦ Γενναίου, ἡ δὲ ἀνακομιδὴ καὶ ἡ τοποθέτησις των εἰς τὸν καθεδρικὸν ναὸν τοῦ Γνέζνο ἐγένετο τῷ 869. Ἡ κεφαλὴ τοῦ ἁγίου ἐφυλάττετο ἐντὸς χρυσοῦς θήκης, ἀφιερωθεῖσης ὑπὸ

τοῦ βασιλέως Μπολεσλάβου τῷ 1113. Ἐπὶ τῆς θήκης ὑπάρχουν ἀνάγλυφοι παραστάσεις τῆς ζωῆς του, ὑπερόχου τέχνης. Πλὴν τούτου ἡ θήκη εἶναι ποικιλμένη με πολυτίμους λίθους, κυρίως μαργαρίτας καὶ 13 ὀγκῶδεις σαπφείρους. Ἀπὸ τοῦ 494 μέχρι τοῦδε ἡ θήκη οὐδεμίαν ὑπέστη ἐπισκευήν,

ΚΛΙΝΙΚΗ ΑΦΡΟΔΙΣΙΩΝ ΚΑΙ ΔΕΡΜΑΤΙΚΩΝ ΑΘ. ΤΡΑΧΙΑΝΣ.

Υφηγ. τῆς Συφιλολογίας Πειραιῶς
Τηλ. 883

MAURICE LEBLANC

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

Η ΠΛΕΟΝ ΤΡΥΦΕΡΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ
ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

[Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου].

φίλε μου, εἰσθε εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα τῆς περιόδου σας.

Ἦταν ὁ κ. Φιλλιέλ ὁποῖος κατέφθανε τὴν ὁρισθεῖσαν ὥραν.

— Κατενθουσιασμένος, κύριε ἄνθρωπε!

— Καὶ μ' αὐτὸ ἐννοεῖτε...

— Ὅτι εἶμαι ἑτοιμὸς νὰ τηρήσω τὴν ὑπόσχεσί μου παρὰ τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν ἢ ὅποια δὲν εἶναι διόλου ἐνθαρρυντικὴ.

Καὶ ἔδειξε τὸ γράμμα εἰς τὸν κ. Φιλλιέλ.

— Μπα! δὲν βαρύνεθε, ἀνοήσιες, ἀνε-

ἔτσι ἐπιθύρισε. φώνησε ὁ κ. ἀνακριτῆς, ἐλπίζω πῶς αὐτὸ δὲν θὰ σὰς ἐμποδίσῃ....

— Νὰ σὰς πῶ ὅ,τι ἔξρω; Κάθε ἄλλο. Ὑποσχέθηκα, καὶ θὰ κρατήσω τὸ λόγο μου. Σὲ δέκα λεπτὰ θὰ ἔξρωμε.... ἓνα μέρος τῆς ἀληθείας.

— Ἐνὰ μέρος;
— Ναί, γιὰτί κατὰ τὴν γνώμη μου τὸ κρυφύμετο τοῦ Λουπέν δὲν ἀποτελεῖ τὸ σύνολον τοῦ προβλήματος. Ἀλλὰ θὰ ἴδουμε κατόπιν.

— Κύριε Μποτρέλέ, τίποτα πλέον δὲν με ἐκπλήσσει προσερχόμενον ἀπὸ σας. Ἀλλὰ πῶς καταρθώσατε νὰ ἀνακαλύψετε;

— Α! τὸ πρᾶγμα εἶναι πολὺ ἀπλό. Ἦταν κάτι ποῦ πάντα με σκανθάλιζε, στὸ γράμμα τοῦ Χάρλινγκτον πρὸς τὸν Εἰσὸν Εὐαγγέλιον ἢ μάλλον πρὸς τὸν Λουπέν....

— Τὸ γράμμα ποῦ τσάκωσε ὁ Γκανεμάρ;

— Ἀκριβῶς. Ἰπάρχει μιὰ φράσις σ' αὐτὸ τὸ γράμμα ποῦ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴν μοῦ ἔκαμε ἐντύπωσι. «Εἰς τὴν ἀποστολὴν τῶν ταμπλῶ, προσθέσατε καὶ τὰ ἄλλα, ἂν καταρθώσατε νὰ ἐπιτύχετε, πρᾶγμα ποῦ τὸ ἀμφισβόλλω.»

— Ναί ἐν ὑμῶμαι.

— Ποιὰ ἦσαν αὐτὰ τὰ ἄλλα; Πράγμα-τα ἀξίας; Εἰς τοῖς εἰς τὴν ἑταιρίαν, δὲν

φαίνεται να δπῆρχε τίποτα άλλο πολύ σπουδαίο από τὰ Ροῦμπενς καὶ τὰ χαλιά. Ἀλλὰ τότε τί ἦταν αὐτά τὰ ἄλλα; Καὶ ἐξ ἄλλου εἶναι δυνατόν νὰ παραδεχθούμε ὅτι ἄνθρωποι τῆς δυνάμεως τοῦ Λουπέν δὲν θὰ κατάρθωναν νὰ ἐκτελέσουν ὅ,τι εἶχαν ὑποσχεθῇ; Ἐπιχειρήσεις ἴσως δύσκολη ἀλλὰ ὄχι ἀκατόρθωτος ἀπ' ἧς στιγμῆς ὁ Λουπέν εἶχε ἀποφασίσαι νὰ τὴν ἐκτελέσῃ.

— Ἐντούτοις ὅμως ἀπέτυχς, ἀφοῦ τίποτα δὲν λείπει.

— Δὲν ἀπέτυχς, κἀνι λείπει.

— Τὰ ταμπλώ... ἀλλὰ...

— Τὰ ταμπλώ καὶ κἀνι ἄλλο... κἀνι ἄλλο πού ἀντικατέστησαν μὲ πράγμα παρόμοια, ὅπως ἔκαμαν καὶ γιὰ τὰ Ροῦμπενς, κἀνι ἄλλο πολύ πλέον μεγαλυτέρως ἀξίας ἀπ' αὐτά.

— Μὰ τί λοιπόν; Δὲν ξέρω τί νὰ ὑποθέσω.

Προχωροῦντας ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ἐρείπια, οἱ δύο ἄνδρες ἔφθασαν κοντὰ στὸν μικρὸ ναύσκο πού εὕρισκατο ἐκεῖ.

Ὁ Μπωτρελέ ἐσταμάτησε.

— Θέλετε νὰ τὸ μάθετε κύριε ἀνακριτὰ;

— Ναι, θέλω.

Ὁ Μπωτρελέ κρατοῦσε στὰ χέρια του ἓνα μπαστοῦνι ἀπὸ κερασιὰ χονδρὸ καὶ βαρὺ. Μὲ μιὰ κίνησι ἀπότομο ἔδωσε ἓναν δυνατό ἐντύπο σ' ἓνα ἀγαλματάκι πού στόλιζε ἓνα κοίλωμα κοντὰ στὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας. Τὸ ἀγαλματάκι ἔπεσε κάτω σὲ χίλια κομμάτια.

— Τρελλαθῆκατε! ἀνεφώνησε ὁ κ. Φιλλιέλ περὶ τρομος. Μὰ τί κάμετε; Αὐτὸ εἶναι φοβερό!

— Οὐχί! Θαυμάσιο! ἀπήντησε ἑξαλλος ὁ Μπωτρελέ, κρημνίζοντας συγχρόνως μιὰ Παναγία ἢ ὅποια ὑφώνετο ἀμέσως μετὰ

τὴν εἴσοδο τοῦ ναοῦ.

— Α! ὄχι, δὲν θὰ σὰς ἐπιτρέψω περὶ σσότερο, ἀνέκραξε ὁ κ. Φιλλιέλ ἀρπάζοντας τὸ χέρι τοῦ νέου καὶ προσπαθώντας νὰ ἀνακόψῃ τὴν ὁρμὴ του.

Προτοῦ ὅμως τὸ κατωρθώσῃ, ἓνα ἄλλο ἀγαλμα πού παρίστανε τὸν Ἀγιὸν Ἰωσήφ καὶ ἓνας Χριστὸς, τινάχθηκαν καὶ αὐτὰ σὸν ἄερα.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη κατέφθανε ὁ κ. ντὲ Ζεδρές ὁ ὁποῖος πρὸ τοῦ τρομεροῦ θεάματος πού παρουσιαζέτο εἰς τὰ μάτια του, ἐτοιμάζετο νὰ γεμίσῃ τὸ ὅπλο του, γιὰ νὰ φοβερίσῃ τὸν ἀναιδῆ καὶ παράτολμον νεανία, ὅστις εἶχε προβάλει χεῖρα βέβηλον κατὰ τῶν ἀριστουργημάτων τὰ ὅπλα πρὸ αἰώνων ἦσαν τὰ στολίδια τοῦ ἱεροῦ ἐκείνου τόπου.

Ὁ Μπωτρελέ ἔσκασε στὰ γέλια.

— Δὲν δοκιμάζετε καλλίτερα τὴν σκοπευτικὴ σας δεινότητα, κύριε κόμη, σ' αὐτὲς τῆς κοῦκλες ἐπάνω... Νὰ σ' αὐτὸν τὸν ἄγιο ἐδῶ πέρα π. χ...

Καὶ συγχρόνως μὲ μιὰ μπαστουνιά ὁ Μπωτρελέ τοῦ ἐτσάκιζε τὸ κεφάλι.

— Μὰ τέλος πάντων σταματήσατε, πρὸς Θεοῦ, σταματήσατε, δὲν ξεύρετε τί κάμετε, εἰσθε τρελλοὶ!!!

— Μὰ, κύριε κόμη, δὲν βλέπετε ὅτι ὅλα αὐτά, τὰ πρῶν ἀριστουργήματά σας, δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ καμωμένα ἀπὸ γῦφο.

— Πῶς; Τί εἶπατε; Μὰ εἶναι δυνατόν!

— Ἀν εἶναι δυνατόν! Ἀλλὰ τί ἔκαμε ἐπὶ τόσον καιρὸ ὁ ἀντιγραφεὺς τῶν Ροῦμπενς ὁ περίφημος Σαρπεναί; Καταλαβαίνετε τί θὰ πῇ; Ἀντικατέστησε ὅλα τὰ ἀριστουργήματα, τοῦ παλαιοῦ αὐτοῦ ναοῦ, τοῦ ναοῦ μὲ τὸν γοτθικὸν ρυθμόν, τὰ ἀντικατέστησε ὅλα μὲ γῦφο. Μόνον ἓνας ἄνθρωπος σὰν τὸν Λουπέν, κύριε

ἀνακριτὰ, μπορούσε νὰ διανοηθῇ ἓνα τέτοιο πρᾶγμα! Τέλος πάντων δὲν ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ ἀρνηθῇ εἰς τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν ὅτι εἶναι μιὰ ἰδιοφυΐα.

— Ὁ ἐνθουσιασμός, ἡ κατάπληξις, σὰς παρασύρουν κ. Μπωτρελέ.

— Ὅσο καὶ ἂν ἐνθουσιασθῇ κανεὶς, κύριε ἀνακριτὰ, γιὰ ἄτομα σὰν κι' αὐτὸν δὲν θὰ εἶναι ἀρκετό. Ὅ,τι υπερβαίνει τὸ σύνθημα εἶναι ἄξιον θαυμασμοῦ. Καὶ ὁ Λουπέν τὸ ἔχει υπερβῇ. Ἰσχύει εἰς τὴν κλοπὴν αὐτὴν τέτοιος πλοῦτος φαντασίας, τέτοια δυνάμεις, τόσο μεγάλη δεξιότης πού προξενεὶ ριγὴ συγκινήσεως καὶ καταπλήξεως.

— Κρίμα πού ἀπέθανε, ἐπρόφερε εἰρωνικῶς ὁ κ. Φιλλιέλ, ἄλλως θὰ κατέληγε νὰ κλέψῃ καὶ τὰ καμπαναριά τῆς «Νότρ Ντάμ» ἀκόμη.

Ὁ Μπωτρελέ ἐσήκωσε τοὺς ὤμους.

— Μὴν ἀστεieseσθε, κύριε ἀνακριτὰ, γιὰ τὴν ἀνθρωπὸν σὰν κι' αὐτὸν καὶ πεθαμένοι ἀκόμη σὰς κάμουν ἄνω κάτω.

— Τὸν ἄθλιον, ἐπρόφερε ὁ κ. ντὲ Ζεδρές, ὅταν σκέπτομαι πῶς ἐξ αἰτίας του ἀπῆγαγον τὴν δυστυχισμένη μου ἀνεψιά καὶ πῶς ἴσως τὴν στιγμὴ αὐτὴ νὰ μὴ εἶναι πλέον εἰς τὴν ζωὴ!

— Ἐκαμὲ βλέπατε τὸ σφάλμα νὰ πυροβολήσῃ ἐναντίον του, διότι μὴν ἀμφιβάλετε ὅτι ὁ Λουπέν ἦταν ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἡ Δίς ντὲ Σαιν-Βερὰν ἐπυροβόλησε, αὐτὸς ἦταν πάλι πού ἐπεχείρησε νὰ ἀνασηκωθῇ ἔπειτα ἀπὸ τὸ κτύπημα καὶ πού ξανάπεσε πάλι κάτω καὶ τέλος βάζοντας ὅλη του τὴν δύναμι, κατάρθωσε νὰ φθάσῃ— τὸν τρόπο θὰ τὸν ἐξηγήσω ἀργότερα—

ἕως τὸ καταφύγιον τοῦτο τὰ ὅποια τοῦ ἐχρησίμευσε καὶ γιὰ τάφος.

Καὶ ὁ Μπωτρελέ ἐκτύπησε μὲ τὸ μπα-

στοῦνι τοῦ τὴν εἴσοδο τοῦ ἱεροῦ.

— Τί, πῶς, διατείνεσθε ὅτι ὁ τάφος τοῦ εἶναι ἐδῶ κάτω;

— Ἀκριβῶς.

— Ἀλλὰ ἐμεῖς ἐρευνήσαμε παντοῦ!

— Οὐχὶ ἀρκετὰ καλὰ, φαίνεται,

— Δὲν ὑπάρχει καμμιά κρύπτη, ἐδῶ, ἀντέτεινε, ὁ κ. ντὲ Ζεδρές, γνωρίζω καλά τὸ ναό.

— Ἐντούτοις, κύριε κόμη, ὑπάρχει κάποια. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ πῆτε στὴν Δημαρχία τοῦ Βαρενζεβίλ, ὅπου ὑπάρχουν ὅλα τὰ χαρτιά τῆς παλαιᾶς παροικίας τῆς Ἀμπρουμεζῦ καὶ, στὰ χαρτιά αὐτά, πού ὑπάρχουν ἀπὸ τὸν XVIII αἰῶνα, θὰ ἰδῆτε ὅτι κάτω ἀπὸ τὸν ναὸ ἀναφέρουν τὴν ὑπαρξὴ μιᾶς κρύπτης. Ἡ κρύπτη αὐτὴ θὰ ἀνῆκε ἀναμφιβόλως εἰς τὸν Ρωμαϊκὸ ναὸ πού ὑπῆρχε προτοῦ ἐκεῖ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ ὁποῖου ὑφώθη ἀργότερα ὁ σημερινὸς ναύσκος.

— Ἀλλὰ πῶς ὁ Λουπέν ἐγνώριζε αὐτὲς τῆς λεπτομέρειες;

— Α, αὐτὸ εἶναι ἀπλοῦστατο, μὲ τὴν ἐργασία πού χρειάσθηκε νὰ ἐκτελέσῃ διὰ νὰ ἀπαγάγῃ ὅ,τι πολυτίμητο ὑπῆρχε εἰς τὸν ναύσκο,

— Μὰ υπερβάλλετε, υπερβάλλετε, κύριε Μπωτρελέ. Ἀν σὰς ἀκούσῃ κανεὶς θὰ νομίσῃ ὅτι ἐσῆκωσε ὅλη τὴν ἐκκλησίαν!

— Ἀν ὄχι ὅλην, κύριε κόμη, πάντως δὲν παρέλειψε νὰ πᾶρῃ ὅ,τι εἶχε ἀξία. Δὲν τοῦ ἦταν βέβαια δυνατόν νὰ σηκώσῃ καὶ τὰ θεμέλια.

— Ἐπομένως ὁ Λουπέν δὲν θὰ κατάρθωσε νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς κρύπτης τὴν ὁποῖαν ἀνεφέρατε;

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἐπαπήρχετο ὁ κ. ντὲ Ζεδρές, ὁ ὁποῖος ἐκρατοῦσε στὰ χέρια τοῦ τὰ κλειδιά τοῦ ναύσκου. Ἠγοῖσε τὴν

πόρτα και οι τρεις άνδρες εισήλθον.

— Βλέπετε, είπεν ο Μπωτρελέ πλησιάζοντας προς το ιερόν, ενώ ειργάζετο εδῶ ἀντελήφθη τὴν ὑπαρξίν τοῦ κρυφώ-
νος.

Καὶ ἀρπάζοντας ἓνα τσαπί πού εἶχε πάρῃ μαζί του ἔδωσε δυὸ τρεῖς κτύπους στῆς πλάκας, ἀκούσθηκε δὲ κάποιος ὑπό-
κωφος κρότος πού ἀπεδείκνυε πῶς ἀπὸ κάτω ἦταν κούφια. Εἰρηκοιολούθησε τοὺς κτύπους, ὁλοῦν καὶ ἰσχυροτέρους, ἢ πλά-
κα δὲ δὲν ἄργησε νὰ ὑποχωρήσῃ τέλος καὶ νὰ ἀφίση νὰ φανῇ ἓνα χάος σκοτεινόν. Ο Μπωτρελέ ἔσκυψε καὶ κύτταξε, ἀνά-
θοντας ἓνα σπέρτο.

— Η σκάλα ἀρχίζει πῶς βαθειά ἀπ' ὅτι νόμιζα, εἶπε.

— Πόσο; πολύ;

— Μὰ ἴσως τρία ὥς τέσσαρα μέτρα. Τὰ σκαλοπάτια εἶναι πολὺ ὑψηλά, λείπουν μάλιστα καὶ μερικά.

— Δὲν μοῦ φαίνεται δυνατόν παρητή-
ρησε ὁ κ. Φιλλιέλ, νὰ πρόφθασαν νὰ βγάλουν τὸ πτώμα ἐπ' ἐκεῖ μέσα κατὰ τὴν στιγμὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν εἶχαν κα-
τωρθώσῃ νὰ ἀπομακρύνουν τοὺς χωροφύ-
λακας.... Ἀλλως τε καὶ γιατί νὰ τὸ ἔ-
καμαν; Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ εὗρωμε τὸ πτώμα ἐκεῖ μέσα.

Ἐνας ὑπηρέτης τοὺς ἔφερε μὴ σκάλα, τὴν ὁποίαν ἐτοποθέτησαν μέσα εἰς τὸ ἀ-
νοιγμα καὶ ἓνας ἓνας ἄρχισαν νὰ κατε-
βαίνουν.

Πρῶτος ὁ κ. Φιλλιέλ, μ' ἓνα κερὶ εἰς τὸ χέρι ἄρχισε νὰ κατεβαίνει. Τὸν ἀκο-
λούθησε ὁ κ. ντὲ Ζεδρές, καὶ τελευταίος ὁ Μπωτρελέ ἀκούμπησε καὶ αὐτὸς τὸ πῶ-
δοι του στὸ πρῶτο σκαλοπάτι.

Ὅσο ὅμως ἐδουλοῦντο περισσότερο εἰς τὸ ὑπόγειο τόσο μὴ μυρωδιὰ βαρειά, μυ-
ρωδιὰ μούχλας μπορεῖ κανεὶς νὰ εἰπῇ,

τόσο καθιστοῦσε τὸν ἀέρα ἀσφυκτικό.

Ο Μπωτρελέ ἠσθάνετο ὅτι δὲν ἡμπο-
ροῦσε πλέον νὰ ἀνθεῖξῃ, ὅταν ἓνα χέρι τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸν ὦμο καὶ μιὰ φωνὴ τρέμουσα ἐπρόφερε:

— Μπωτρελέ!

Ἦταν ὁ κ. Φιλλιέλ, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὴν συγκίνησιν δὲν ἡμποροῦσε σχεδὸν νὰ ὁμι-
λήσῃ.

— Μὰ τί σὰς συμβαίνει, κύριε ἀνα-
κριτά, δὲν αἰσθάνεσθε μήπως καλὰ;

— Μπωτρελέ..... εἶναι ἐκεῖ.....

— Τί; πῶς εἶπατε;

— Νά, κάτω ἀπὸ τὴν πέτρα πού ἔπε-
σε ἀπὸ ἐπάνω ὅταν ἀνοίξατε τὴν τρύπα. Ἦταν κατὶ φαίνεται. Εσπρωξα τὴν πέτρα, καὶ τὸ χέρι μου... ὦ! ποτὲ δὲν θὰ ἔσ-
χάσω.

— Ποῦ; δὲν βλέπω.

Καὶ πέρνοντας τὸ κερὶ ἐπροσπαθοῦσε νὰ διακρίνῃ.

Ἐνα ἐπιφώνημα φρίκης δὲν ἄργησε νὰ ἐπακολουθήσῃ.

Καὶ οἱ τρεῖς ἄνδρες ἔσπευσαν νὰ σκύ-
φουν. Ἡμίγυμνο ἓνα πτώμα παρουσιάσθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των σὲ κατὰστασι φρικώδη. Ἡ σάρκες ἦσαν πρασινισμένες καὶ εἶχαν ἀρχίσει νὰ ἀποσυντίθενται. Τὸ πῶ-
δοι φρικτὸ ὅμως, ἐκεῖνο πού εἶχε προξέ-
νῃσιν τὴν τρομερότερη ἐντύπωσι ἦταν ἡ φρικιαστικὴ κατὰστασι τῆς κεφαλῆς ἢ ὁποία εἶχε μεταβληθῇ ἀπὸ τὴν πτώσιν τῆς πλάκας σ' ἓναν ἄμορφο σωρὸ ἀπὸ σάρκες καὶ αἵματα, καὶ ὅπου ἦταν ἀδύνατον νὰ διακρίνῃ κανεὶς ἔστω καὶ τὸ ἐλάχιστο χαρακτηριστικό...

Ο Μπωτρελέ δὲν ἡμποροῦσε νὰ ἀνθεῖξῃ περισσότερο στὴν ἀσφυκτικὴ αὐτὴν ἀτμό-
σφαιρα. Τὸ ταχύτερον ὅπου ἡ συγκίνησιν τοῦ τὸ ἐπέτρεπε ἀνέδειξε τὴν κλίμακα πού τὸν ἐχώριζε ἀπὸ τὸν καθαρό ἀέρα,

καὶ ὅταν σὲ λίγο ὁ κ. Φιλλιέλ τὸν ἡκο-
λούθησε τὸν ἡῤε ξαπλωμένο καὶ πάλι στὴν χλόη μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο στὰ χέρια.

— Τὰ θερμά μου συγχαρητήρια, ἀγα-
πητέ μου φίλε, ἔσπευσε νὰ τοῦ εἰπῇ ὁ κ. Φιλλιέλ. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ κρυφώ-
ντος ὑπάρχουν καὶ ἄλλα δύο σημεῖα τὰ ὁποῖα ἀποδεικνύουν τὴν ἀκρίβειαν τῶν ὑποθέσεών σας. Πρῶτον ὁ ἄνθρωπος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐτράδηξε ἡ Δίς ντὲ Σαὶν-Βε-
ράν ἦτο πράγματι ὁ Ἀρσὲν Λουπέν, ὅπως ἀπὸ τὴν ἀρχὴ διειστένεσθε. Δεύτερον πράγ-
ματι ὁ Ἀρσὲν Λουπέν ἔξοῦσε εἰς τὸ Πα-
ρίσι ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ἐτιέν Βωντρώ, διότι τὰ ἐσώρουχα τοῦ πτώματος εἶναι μαρκα-
ρισμένα μὲ τὰ ἀρχικά Ε. Β. Νομίζω, δὲν εἶναι ἔτσι, ὅτι ἡ ἀπόδειξις εἶναι προ-
φανής;

Ο Μπωτρελέ ἔμεινε ἀκίνητος.

— Ο κ. κόμης ἐπέστρεψε εἰς τὴν ἑ-
παυλὶ διὰ νὰ διατάξῃ νὰ εἰδοποιήσουν τὸν ἱατρό, ὁ ὁποῖος θὰ πιστοποιήσῃ τὸν θάνατον. Κατὰ τὴν γνώμη μου ὁ θάνατος χρονολογεῖται πρὸ 8 τουλάχιστον ἡμερῶν. Ἡ κατὰστασις ἀποσυνθέσεως εἰς τὴν ὁ-
ποίαν τὸ πτώμα εὐρίσκεται.... Νομίζω ὅμως ὅτι δὲν μὲ παρακολουθεῖτε κ. Μπω-
τρελέ!

— Πῶς, πῶς, παρακολουθεῖτε.

— Ὅ,τι σὰς λέγω βασίζεται σὲ βάσεις θετικὰς. Τοιουτοτρόπως, π. χ.

Καὶ ὁ κ. Φιλλιέλ ἐξηκολούθησε τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἀποδείξεως τοῦ χωρὶς ἄλλως τε νὰ τύχῃ περισσοτέρας προσοχῆς ἐκ μέ-
ρους τοῦ νεαροῦ Μπωτρελέ, μέχρι τῆς στιγμῆς ὅπου ἡ ἄφικξις τοῦ κόμητος διέ-
κοψε τὸν μονόλογόν του.

Ο κ. κόμης ἐπανήρχετο μὲ δύο γράμ-
ματα στὸ χέρι. Τὸ ἓνα τοῦ ἀνγγέλλε τὴν ἄφικξιν τοῦ Σέρλοκ Χόλμς διὰ τὴν ἐπαύ-
ριον.

— Θαυμάσια! ἀνεφώνησε ὁ κ. Φιλλιέλ, ἔρχεται ἐπίσης καὶ ὁ Γκανεμάρ. Θὰ εὗρε-
θοῦν καὶ οἱ δύο πρὸ τεταλεσμένου γεγο-
νότος.

— Αὐτὸ τὸ γράμμα εἶναι διὰ σας, κύριε ἀνακριτά, εἶπεν ὁ κ. ντὲ Ζεδρές.

— Ἀκόμη καλύτερα εἶπε σὲ λίγο ὁ κ. Φιλλιέλ, ἐξακολουθῶν τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς... Οἱ δύο κύριοι πού θὰ 'φθά-
σουν αὐριο, δὲν θὰ ἔχουν, ὡρισμένως, τί-
ποτε τὸ σπουδαῖο νὰ κάμουν Μπωτρελέ, μὲ εἰδοποιῶν ἀπὸ τὴν Διέπτη ὅτι παρά-
δες ἡῤραν ἐπάνω σὲ κατὶ βράχους τὸ πτώμα μίαν νύκτα.

Ο Μπωτρελέ δὲν ἀντιλάμβανεν.

— Τί λέτε; ἓνα πτώμα...

(Ἀκολουθεῖ)

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ
ΑΦΙΧΘΗΣΑΝ
ΣΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ ΚΑΙ ΓΕΩΡΓΙΑΝΤ ΖΟΓΛΟΥ
53 Σταδίου 53

ΟΙΣΤΡΟΙ

Καμμιά φορά δὲν μὲ χωράει
ἀκέρια ἡ Γῆ στὴν ἀγκαλιά της,
καὶ σὰν ἀηδὺς ξαγριεμένος
πετάω καὶ φεύγω ἀπὸ κοντά της.

Καὶ πότε μὲς στὸν μαῦρον Ἀδὴ
σὰν μαῦρο σύννεφο χυμάω
καὶ μὲ τοὺς μαύρους πεθαμένους
τρῶγω καὶ πίνω καὶ μεθάω.

Καὶ πότε μὲ θεϊκὲς φτεροῦγες
μὲς στὰ οὐράνια ξεπετάω,
κι' αὐτὴν τὴν Γῆν ποὺ θὰ μᾶς φάῃ
μ' ἀστέρια τὴν πετροβολᾶω.

Σοῦλι 12 Ἀπριλοῦ 1920

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Α. Ο. Δ. Ο.

Ενας τρόφιμος τοῦ γεροντοκομείου
Κασὲλ τῆς Ἰρλανδίας, ὁ Τζὼν Ντέ-
σπαρ, ἀπέθανε προχθὲς εἰς ἡλικίαν
ἐκατὸν εἴκοσι ἐτῶν. Εἶναι γνωστὸν
ὅτι ἡ Ἰρλανδικὴ φυλὴ διακρίνεται
διὰ τὴν μακροζωίαν. Εἰς τὴν ἀπο-
γραφὴν τοῦ ἔτους 1912 μόνον ἀνα-
γράφονται ὡς ἀποθανόντες 123 Ἰ-
ρλανδοὶ ὑπερεκατονταετείς.

Ενας σιδηροδρομικὸς σταθμάρχης
τῶν μεσημβρινῶν Γαλλικῶν σιδηροδρο-
μῶν ἀνεκάλυψε πλησίον τοῦ σι-
δηροδρομικοῦ σταθμοῦ Ἀλκ μίαν ἔχιδ-
ναν ἔχουσαν δύο κεφαλὰς λίαν κα-
ταφανεῖς. Ἡ δικέφαλος ἔχιδα ἐστά-

λη εἰς τὸ Ἰνστιτούτον Παστέρ τοῦ
Βορδῶ.

Επειδὴ οἱ καλλιτεχνικοὶ κύκλοι τῶν
Ἠνωμένων Πολιτειῶν ἀπεφάνθησαν
ὅτι ἡ Ἀμερικὴ ἔχει τὰς ὀραιότερας
γυναῖκας τοῦ κόσμου, εἴκοσι τέσ-
σαρες ἐκ τῶν ὀραιότερων Ἀγγλίδων
θὰ μεταδῶσι μετ' ὀλίγον εἰς Νέαν Ὑ-
όρκην ὅπως διαμαρτυρηθῶσι πρὸς
τοὺς Ἀμερικανοὺς καλλιτέχνας. Αἱ
εἰκόνες τῶν θὰ δημοσιευθῶσιν εἰς
τὴν Δοκτρίνειον Ἐπιθεώρησιν τοῦ 1924
ἥτις θὰ κυκλοφορήσῃ τὴν παρα-
μονὴν τοῦ νέου ἔτους.

ΑΙ ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗΣ

Η ΜΕΤΑΓΓΙΣΙΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

Γνωρίζομεν ὅλοι τὰ ἀγαθὰ τῆς μεταγγί-
σεως τοῦ αἵματος εἰς ὥρισμένας περιπτώ-
σεις. Γαλλικὸν ἐπιστημονικὸν περιοδικὸν
δημοσιεύει ἐνδιαφερούσας πληροφορίας
περὶ ταύτης καὶ ἰδίως ὅσον ἀφορᾷ τὴν
ἱστορίαν της. Ἐκ τῶν πληροφοριῶν τού-
των λαμβάνομεν τὰ μᾶλλον ἐνδιαφέρον-
τα σημεῖα. Ἡ ἰδέα τῆς μεταγγίσεως τοῦ
αἵματος πρὸς βελτίωσιν τῆς θέσεως τοῦ
ἀσθενοῦς καὶ τρόπον τινὰ πρὸς ἀναγέν-
νησιν αὐτοῦ εἶνε πολὺ παλαιά. Οἱ ἀρχαι-
ότεροι ἐθεώρουν τὸ αἷμα ὡς «ζωτικὸν ὕ-
γρον» ἐκ τοῦ ὁποῦ προέρχονται ὅλα
τὰ καλὰ καὶ ὅλα τὰ κακά. Ἐκ τῆς ἰδέας
αὐτῆς προήλθε καὶ ἡ ἀφαίμαξις. Μόνον
ποῦ ἐπειδὴ οἱ ἀρχαῖοι δὲν ἐγνώριζαν κα-
νένα ἄλλο τρόπον μεταγγίσεως τοῦ αἵματος
τὸ ἔδιδαν καὶ τὸ ἔτρωγαν οἱ ἀσθενεῖς.

Μόλις κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα κα-
τενοήθη ὅτι τὸ αἷμα παρεχόμενον κατὰ τὸ
τρόπον τοῦτον ἔχανε τὰς κυριώτερας του
ιδιότητάς. Χωνεύομενον εἰς τὸν στομάχον
μεταβάλλετο εἰς μίαν λευκοματώδη οὐσί-
αν πλουσίαν εἰς αἶθρον. Ἐσκέφθησαν
τότε ὅτι διὰ νὰ καταστή ὠφέλιμον ἐπρε-
πε νὰ μεταγγισθῇ ἀπὸ τὰς φλέβας ἐνὸς
ὄντιος ἀνθρώπου εἰς τὰς φλέβας ἐνὸς
ἀσθενοῦς. Ἡ ἰδέα ἦτο θαυμασία ὡς ἀπε-
δείχθη ἐκ τῶν ὑστερῶν ἦτο ὁμῶς δύσκο-
λον ἢ μᾶλλον ἀδύνατον νὰ πραγματοποιη-
θῇ ἐν ἀρχῇ λόγῳ τοῦ θανατίμου κινδύ-

νου εἰς ὃν ἐξέθετεν ἡ στοιχειώδης χει-
ρουργικὴ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τόσον τὸν
αἵματοδότῃν τὸν παρέχοντα δηλαδὴ τὸ
αἷμα ὅσον καὶ τὸν αἵματολήπτην. Ὁ κίν-
δυνος δὲν προήρκετο μόνον ἐκ τοῦ φόβου
τῆς ἀκράτου αἱμορραγίας, ἀλλὰ κυρίως
διότι ἡ εἰσαγωγή αἵματος τὸ ὅποιον προ-
ηγουμένως ἔχει συλλεγῇ εἰς δοχεῖον ἐξ
ἀφαιμάξεως ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἀληθῆ εἰσα-
γωγήν δηλητηρίου διότι τὸ αἷμα ὡς γνωσ-
τὸν πηγνυται καὶ ἀλλοιοῦται ταχύτατα
μόλις ἐξέλθῃ ἐκ τῶν φλεβῶν.

Βαθμὸν δὲν ἐγεννήθη ἡ ἰδέα τῆς μεταγγί-
σεως τοῦ αἵματος τῶν ἀρτηριῶν τὸ ὅ-
ποιον ἔχει ἀρκετὴν πίεσιν εἰς τὰς φλέβας
τοῦ ἀσθενοῦς. Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς ταύτης
ἐγένοντο σημαντικαὶ πρόοδοι. Κατωρθώ-
θη ἡ μεταγγίσις τοῦ αἵματος, ἀλλὰ καὶ
πάλιν οἱ κίνδυνοι ἦσαν ἀρκετοὶ σοβαροὶ
ὥστε αὕτη νὰ μὴ γίνεται παρα ἐν ἐσχά-
τῃ ἀνάγκῃ.

Βραδύτερον ἐπετεύχθη μία ἀκόμη τεχ-
νικὴ τελειοποίησις. Ἐκάλυψαν διὰ λεπ-
τοῦ στρώματος παραφίνης τὰς ἐσωτερι-
κὰς ἐπιφανείας τῶν σωλήνων καὶ τῶν
συρίγγων, δι' ὧν μεταγγίζεται τὸ αἷμα.
Τὸ στρώμα τοῦτο τῆς παραφίνης ἡμπό-
δισε τὴν ἀλλοίωσιν τοῦ αἵματος ἅμα ἐξήρ-
χατο ἐκ τῶν φλεβῶν.

Ἡ κυριώτερά ὅμως πρόοδος ἦτις ἐπε-

τεύχθη κατά τὰ τελευταία ἔτη ἦτο ἡ χρησιμοποίησις αἵματος καταστάτος ἀναλλοιώτου διὰ χημικῶν ἐπιδράσεων.

Σήμερον τίποτε δὲν εἶνε εὐκολώτερον ἀπὸ μίαν μετάγγισιν αἵματος. Διὰ κεντήσεως εἰς τὴν φλέβα τοῦ αἵματοδότου συλλέγουν αἷμα εἰς ἓν δελνιον δοχεῖον, τοῦ ὁποίου αἱ ἐσωτερικαὶ παρειαὶ ἔχουν καλυφθῇ διὰ στρώματος ἐκ παραφίνης. Ἐκεῖ τὸ ἀνκμινγνύουν μὲ ἀπαστειρωμένην διάλυσιν κιτρικῆς σόδας. Ἡ ἀνάμιξις γίνεται ἐπ' ἀκριτὸν μὲ μίαν μικράν δελνιὴν ράβδον. Ἐν τῇ μεταξὺ εἰσάγουν εἰς τὴν φλέβα τοῦ αἵματολήπτου μίαν σύριγγα, τὴν ὁποίαν σωλὴν ἐκ καουτσούκ συνδέει μὲ ἓνα μικρὸν δοχεῖον (τοῦ ὁποίου αἱ παρειαὶ ἔχουν ἐπίσης καλυφθῇ διὰ στρώματος ἐκ παραφίνης). Εἰς αὐτὸ χύνουν πρῶτον καθαρὰν κιτρικὴν σόδα καὶ κατόπιν τὸ μίγμα. Ἐπειτα ὑψώνουν ἀπλῶς τὸ μικρὸν δοχεῖον εἰς ὕψος 45 ἑκατοστομέτρων.

Διὰ τῆς μεθόδου ταύτης ἐγένοντο ἑκατομμύρια μεταγγίσεων αἵματος κατὰ τὸν

Εὐρωπαϊκὸν πόλεμον. Περίεργον ὁμῶς εἶναι ὅτι ταύτην ἐφήρμοσαν πρῶτοι οἱ Γερμανοί. μολοντοὶ ὁ ἐφευρέτης δὲν ἦτο Γερμανός, ἀλλὰ Γάλλος. Οἱ Γάλλοι ἤρχισαν νὰ ἐφαρμόζουν ταύτην μόλις κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος. Τὰ δυστυχήματα κατὰ τὰς μεταγγίσεις ταύτας τοῦ αἵματος ἦσαν ἐλάχισα ἀνερχόμενα μόλις εἰς τρία τοῖς ἑκατόν.

Πρέπει ὁμῶς νὰ σημειωθῇ ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται μετάγγις οἰσθημένη αἵματος. Δὲν πρόκειται φυσικὰ περὶ αἵματος φυματικού ἢ πάσχοντος ἐξ ἄλλης νόσου ἢ τὰ μικρόδια εὐρίσκοντα ἐντὸς τοῦ αἵματος.

Καὶ ὑγιεὺς ἀκόμη προσώπου τὸ αἷμα δὲν εἶνε πάντοτε κατάλληλον πρὸς μετάγγισιν. Πρέπει νὰ ὑπάρχῃ κάποια συγγένεια, μεταξὺ τοῦ αἵματος τοῦ παρέχοντος καὶ τοῦ λαμβάνοντος. Περί τῆς συγγενείας δὲ ταύτης δεδαιούται προηγουμένως ὁ ἱατρός.

Πάντως δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι ἡμετέρας γίσις τοῦ αἵματος προώριται νὰ διαδραματίσῃ μέγαν ρόλον εἰς τὸ μέλλον εἰς δι' ἀφόρους ἀσθενείας. Τοῦτο θεωρεῖται ἐντελῶς ἀναμφισβήτητον ἐν τῇ ἱατρικῇ ἐπιστήμῃ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ
ΕΚΘΕΣΙΣ
ΤΩΝ ΠΑΡΑΛΗΦΘΕΝΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΝΩΝ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΙΛΩΝ
ΚΑΛΛΙΟΠΗΣ Ε. ΛΕΚΟΥ
ΤΙΜΑΙ ΑΚΑΤΑΓΩΝΙΣΤΟΙ

ΟΛΙΓΗ ΓΛΩΣΣΟΛΟΓΙΑ

ΑΠΟΚΡΥΦΕΣ ἢ ΣΥΝΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ ΣΤΗΝ ΗΠΕΙΡΟΝ

Τοῦ συνεργάτου μας κ. Χ. Χρηστοθεοσίλη.)

Στὴν Ἠπειρὸν δυὸ συντεχνίαι· οἱ χτίστες ποὺ λέγονται δημοτικώτερα «μαστόροι» (macons) καὶ ὕστερα ἀπ' αὐτοὺς οἱ καλαντζήδες, οἱ λεγόμενοι σ' ἄλλες ἐλληνικὰς χώρας «γανωτῆδες» μεταχειρίζονταν καὶ μεταχειρίζονται ἀκόμη συνθηματικὴ γλῶσσα διάφορη ἢ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη. Κι' εἶταν οἱ συνθηματικὲς αὐτὲς γλῶσσες τόσο ἀκατάληπτες ἀπὸ τοὺς μὴ ὄντας μαστόρους καὶ καλαντζήδες ὥστε μπορούσαν νὰ μιλοῦν αὐτοὶ συναμεταξύ τους μπροστά στοὺς ἄλλους ὅ,τι ἤθελαν καὶ νὰ μὴν τοὺς καταλαβαίνει.

Χάρη στὸν σοφὸν φίλον μου τὸν ἐρημίτην τοῦ Τσαμαντὰ κ. Νικόλαον Νίτσον, πρόκριτον τῶν λεγομένων Καλαντζοχωριῶν τῆς Ἠπειρωτικῆς ἐπαρχίας τῶν Φιλιατῶν, μπόρῳ σήμερα νὰ φέρω στὴν δημοσιότητα μερικὰ στοιχεῖα τῆς «καλαντζικῆς γλώσσας», ἐπιφυλασσόμενος ἀργότερα καὶ γιὰ τὴν «μαστορικὴν» ποὺ εἶναι γέννημα καὶ θερμὰ τῶν μαστροχωριῶν τῆς Ἠπειρωτικῆς ἐπαρχίας Κόνιτσας.

Ἀρχίζω λοιπὸν, τὸ καλαντζικὸ λεξιλόγιό μου ἀλφαβητικῶς.

ἀλειφιζ = καλαντζῆς

ἀλοιφή = λάδι

βοζιόνω (βιζιόνω) = βλέπω, ἐννοῶ,

γνωρίζω

γυλακοζούμι = καφφές

5 γκόταινα = γυναίκα

γκότης = ἄντρας

γκοτόπουλο = παιδί

γράζω = ἐννοῶ, ἀντιλαμβάνομαι
ζουμερό = σταφύλι

10 ζιούνα = χοῖρος, γουρούνι

καραφίνα = κεφάλι

καυτερή = φωτιά

κολοβός = στρατιώτης

κολίντρω = δεκάρα (νόμισμα)

15 κομματιάρης = λεφτό (νόμισμα)

κοντυλιάρης = διδάσκαλος

κουβαλιστής = χουλιάρι

κοφτερό = σπαθί

κυδώνης = πρωκτός

20 λακαβερήδες = λαχανικά

λαμπροσιάρκα = ἐκκλησία

λαμπροσιάρικο = α) μοναστήρι β) ἐκατοντάδραχμο

λασκάρι = ἄλογο, ἵππος

λάφτω = φεύγω

25 λαχταίνω = σκύλος (ὁλακτώ)

λαβεργία = ἐνδύματα

λειανοματῖνα = θυγατέρα, νεάνιδα

μαγνόνω = κλέπτω, ἀρπάζω

μακρουμύτης = γουρούνι

30 μίσια = χέρι

μαγκούτας = ἀνδρικό μύριο

μαυροκέφαλο = σφαῖρα ὅπλου

μαυροκόλη = χύτρα

μίντζο = αἰδεῖο τῆς γυναίκος

35 μουτσέω = συνομιλῶμαι

μπάκινος = καλός-ἥ-ο

μπιτούσια = πρόσφορο (ἐκκλησιαστικ.)

μπουκέλλια = βώδια

μπριζάλα = φαγητό

40 μίχο = ποντίκι

- γτόμος = πλούσιος, κύριος, νοικο-
[κύρης] 60 τσάπερο = δραχμή
πάτα = σπίτι
Πατσιαρός = Τούρκος
πατούμενα = ποδήρια
45 πασπάλη = αλεύρι
πετσόνω = χτυπώ
σάλτωμα = κασσίτερος
σάπιο = ψωμί σίτινο
σιορευτάρι = καπνός, τσιγάρο
50 σιόρο = κρασί
σιορεύω = πίνω
σκαρίζω = κοιμώμαι
σκεφαρίτης = κρομμύδι
σκοτεινή = νύχτα
55 σούμμα = πολύ
σούψω = γάττα
σπυρωτά = γεννήματα
τσαγκαδερά = γιδοπρόβατα
τσαγτήλι = σώβρακο
τσιαχατάι = ψωμί, φαγητό
τσιαχατάζω = τρώω
τσουκαλι = κρέας
τσουκάνι = γάλα
65 τσικνή = ρακή
τρεχούμενο = νερό
φαρφάλης = γέροντας
φαρφάλω = γρηά
φτερωτή = κόττα
70 φλοερό = πόλεμος
φλώρο = τυρί
φρετσιόνω = άποπατώ
φουσκοκόληδες = φασούλια
φωτάω = γνωστοποιώ
75 φωτερή = εργασία
Χουμπουρεύω = κλέφτω με έπιτη-
[δειότητα].

X. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΔΗΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Α. Ο. Δ. Ο.

Τὸ ἀστεροσκοπεῖον τῆς Πουλτά-
βας ἀναφέρει ὅτι κῆμα φύχους δρι-
μυτάτου ἤρξατο κινούμενον βορειο-
ανατολικῶς μὲ κατεύθυνσιν πρὸς τὴν
δυτικὴν Εὐρώπην.

Ο θάνατος ἐνὸς ξενοδόχου τοῦ
Λονδίνου, ὁ ὁποῖος ὑπέστη τὴν γνω-
στὴν ἐγχείρησιν παρὰ τινος μαθη-
τοῦ τοῦ Βορονῶφ ἐπροκάλεσε σπου-
δαίας ἀνακοινώσεις γνωστῶν ἐπι-
σημονικῶν προσωπικότητων.

Ο ἄνθρωπος αὐτός, ὁ ὁποῖος ἡ-

το ἀρκετὰ ἡλικιωμένος ἔλαβε τὴν
ἀτυχὴν ιδέαν νὰ θέλῃ νὰ ξαναγίνῃ
νέος. Ολίγον μετὰ τὴν ἐγχείρησιν
ἠσθάνθη τὰ ἀποτελέσματάτης.

Ανέκτησε πράγματι τὸ παλαιόν
του σφρίγος. Ενόμιζεν ὅτι ἔγινε
πάλιν τριακοντούτης. Καὶ ἤρχισε νὰ
διάγῃ ὥς ἀφροντίς νεανίσκος.

Αλλὰ φεῦ! ὀλίγον διήρκεσεν ἡ
εὐτυχία του. Μόλις δύο ἔτη, καὶ ἔ-
πειτα ἀπέθανεν αἰφνηδινῶς.

ΟΙ ΟΛΕΤΗΡΕΣ ΤΩΝ ΚΡΑΤΩΝ

ΡΑΣΠΟΥΤΙΝ

Ο ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Γρηγόριος
Νοβικ ἔχει
σταλῇ εἰς
Ρωσίαν πα-
ρὰ τῆς θείας
προνοίας καὶ
δὲν ἔχει νὰ
φοβηθῇ.

Μετὰ τὸ
ἐπεὶ ὁδὸν
τῆς Μόσχας
ἔλαθεν ἐπι-
στολὴν ἐκ
μέρους τοῦ
πατρὸς τῶν
δύο νεανίδων
τὰς ὁποίας
εἶχε καθολο-
κληρίαν κα-
θυποτάξει διὰ
τῆς θρησκευ-
τικῆς σαγή-
νης ἐν τῇ
ὁποίᾳ ἐπιστο-
λῇ ὁ θδρι-
στης πατὴρ

φθασε μέχρι τῆς ἀναιδείας νὰ συμ-
βουλεύῃ τὸν Τσάρον εἰς ὅλας τὰς
σοβαρὰς ὑποθέσεις τοῦ Κράτους, ἀ-
πῆντησεν εἰς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην
διὰ τηλεγραφήματος διαβιβασθέντος
ἐκ τοῦ ἰδιαίτερου τηλεγραφείου τῶν
χειμερινῶν ἀνακτόρων.

«Φρονεῦσατέ με καὶ ὁ Θεὸς θὰ ἀν-
ταμείψῃ γενναίως τὰς θυγατέρας.
σας.

Γρηγόριος».

Παρ' ὅλην αὐτὴν τὴν προσπεποι-
ημένην γαλήνην ὁ Ρασπουτὶν δὲν ἀ-
νησούχησεν ὀλίγον ἐκ τῆς ἀπειλῆς
ταύτης. Εἷνα ἅπλουν ὀλισθημα ἡδύ-
νατο νὰ τὸν ρίψῃ μοιραίως ἢ εἰς
τὴν καταφρόνησιν ἢ εἰς τὴν φυλα-
κὴν. Αλλ' αἱ κακουργοὶ τοῦ εἵδους
τοῦτου εἶναι ἐν γένει πανούργοι καὶ
ἐξυπνοὶ. Ἡ μυστικὴ ἀστυνομία τῆς
Ρωσίας τῆς ὁποίας τὰ καταρθώ-
ματα ἔχουν τὸσον ἐγκωμισθῇ ὑπὸ
τῶν νεωτέρων μυθιστοριογράφων
δὲν εἶχε τὴν δύναμιν γ' ἀγωνισθῇ
κατὰ τοῦ ἰδιορρυθμοῦ τοῦτου χωρί-
ου τῆς Σιβηρίας ὅστις μετὰ ὄνομα
τοῦ ἁγίου ἡδύνατο νὰ πείσῃ κάθε γυ-
ναῖκα ἐπιπολαίαν νὰ ἀκολουθήσῃ
τὰς ἀνηθίκους διδασκαλίας του.

Ακριβῶς τότε ἡ αὐτοκρατεῖρα εἰ-

τοῦ ἐδήλωσεν ὅτι θὰ τὸν ἐφόνευεν
εἰς πρώτην εὐκαιρίαν. Ο Ρασπου-
τὶν μὲ τὸ ἀγέρωχον καὶ αὐθαγὲς ὁ-
φος ἀνθρώπου καπνίζοντος καὶ πτω-
ντος ἐπὶ τοῦ τάπητος ἐπὶ παρου-
σίᾳ τῆς αὐτοκρατεῖρας καὶ ὅστις ἐ-

χε συναντήσει κάποιον κύριον εἰς τὸν ὅποιον ἀφρόνως ἔδωκεν δληντὴν ἐμπιστοσύνην της, ἕνα τυχοδιώκτην πολιτικὸν ὀνόματι Βόριν Στορμερ. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτο ὁ ἀχώριστος σύντροφος τῆς κραυπάλης τοῦ ψευδοαγίου, διότι ὅσakis ὁ Ρασπουτὶν ἀπουσίαζε διὰ μίαν δὴθεν ἑβδομαδιαίαν ὁδοπορίαν προσευχῆς καὶ μετανόας, ἔπερνε τὸ λουτρόν του, ἐνεδύετο μεγαλοπρεπῶς καὶ μετέβαινε μετὰ τοῦ φίλου του διὰ νὰ διέλθῃ εὐαρέστους νύκτας εἰς διάφορα κέντρα.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ Βόρις Στορμερ γινώσκων γερμανόφιλος ὅστις εἶχε συγγενεῖς ἐν τῇ ἐχθρικῇ χώρᾳ ἐγένετο πρωθυπουργὸς τῆς Ρωσσίας. Τοιαύτη ἦτο ἡ φοβερὰ ἐπιρροή τοῦ ψευδομοναχοῦ ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος τοῦ ὁποῖου ἡ σύζυγος καὶ ἡ οἰκογένεια ἦτο δυστυχῶς ὡς ἡ ἀργιλλος εἰς τὰς βρωμερὰς χεῖρας τοῦ μοναχοῦ.

Ὁ τελευταῖος αὐτοῦ θρίαμβος ἀπέδειξεν ἐμφανῶς ὅτι ἡ δύναμις τοῦ Ρασπουτὶν ἦτον ἐπίσης μεγάλη ὡς καὶ ἡ τοῦ αὐτοκράτορος. Καὶ μήπως δὲν ἔλεγε γελῶν μετὰ τῶν στενῶν του φίλων ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ πραγματικὸς Τσάρος ἄνευ στέματος;

— Εἶδον εἰς τὰ ἀνάκτορα, ἔλεγε τὴν αὐτοκράτειραν νὰ κλίνη εἰς ὅλας μου τὰς θελήσεις, αἱ θυγατέρες της εἶναι ὡς τέκνα μου, ἡ αὐλὴ μου ἀποδίδει σεβασμὸν αὐτὸς ὁ Νίκων (ὁ αὐτοκράτωρ) εὐχαριστεῖται νὰ γελᾷ ἡλιθίως. Λοιπὸν δὲν εἶμαι ὁ πραγματικὸς αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσίας;

Ἰσχυρὸς ἐν τῇ κυριάρχῳ ἐπιρροῇ τοῦ ὁ ἀπαίσιος οὗτος εὐνοούμενος τοῦ Τσάρου καὶ τῆς Τσαρίνας προέβη εἰς ἀπόφασιν νέας μεταβο-

λῆς ἥτις συνελήφθη μετὰ δεξιότητος ἀνταξίας τῆς θαυμασίας ἐπιτηδειότητος του. Απεφάσισε τοῦτέστι νὰ μὴν ἐξαρτᾶται πλέον ἐκ τῆς ἐλεημοσύνης τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ζεύγους. Ὁ ἐπίσκοπος Θεοφάνης ἡμέραν τινα τὸν ἐμέμφθη ὅτι σιτίζεται εἰς τὰ χειμερινὰ ἀνάκτορα ὡς ἕνας ψευδοάγιος. Ἡ μομφὴ αὕτη τὸν προσέβαλε σφόδρα.

Κατὰ συνέπειαν ἐγκατεστάθη εἰς τινα πολυτελὴ οἰκίαν τῆς ἀριστοκρατικῆς συνοικίας Γκορσκοβάγια παρὰ τὰ ἀνάκτορα ἐνθα ἐκράτησεν ἐπίσης τὰ διαμερίσματά του. Ἐδέχετο πριγκηπικῶς ἐν τῇ νέᾳ του κατοικίᾳ δις τῆς ἑβδομάδος καὶ ἐκάλει εἰς συνεδριάσεις παρηγορίας καὶ προσευχῆς δις τῆς ἑβδομάδος τὰς μαθητευομένας του.

Ἡ ἀπόφασις τοῦ θαυματοποιοῦ διεδόθη ἀστραπηδὸν εἰς ὅλας τὰς ἀριστοκρατικὰς αἰθούσας. Ἐκ τούτου ἐπαρουσιάζετο νέα εὐκαιρία δι' ἄλλας κυρίας ὅπως προσχωρήσωσιν εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν ἀδελφῶν μαθητριῶν καὶ νὰ ἐπικοινωνήσωσιν μετὰ τὸν ἅγιον ἵνα διὰ τῆς θείας του παρεμβάσεως θεραπευθῶσιν ἀπὸ τὰς φαντασιώδεις ἀσθενείας τῶν.

Ἐκατοντάδες λοιπὸν νυναικῶν οὐ δὲν ἄλλο ἐσκέπτοντο παρὰ μόνον πῶς νὰ προσχωρήσωσιν εἰς τὴν αἵρεσιν ταύτην.

Ἡ οἰκία ἦτο ὥραια ὀλίγα ὅμως δωμάτια ἦσαν καλῶς ἐπιπλωμένα. Ἡ αἰθουσα τοῦ φαγητοῦ εἰς τὸ ἰσόγειον, ἦτο μεγάλη αἰθουσα γυμνῆ σχεδὸν, μετὰ τραπέζας ἐκ καρβουνικὰ καθίσματα ἀπλούστατα πέριξ. Εἰς τοὺς ἑλίκους ἐκρέμαντο αἱ εἰκόνες τοῦ Τσάρου, τῆς Τσαρίνας ὡς καὶ τοῦ ἰδίου. Εἰς τὸ μεσαῖον πάτωμα ἐδρίσκετο τὸ γραφεῖον τοῦ ἐντός δωματίου πλουσίως ἐπιπλωμένου καὶ συγ-

κοινωνούντος μετὰ τὸ δωμάτιον τοῦ ὕπνου τοῦ ἐπιπλωμένου πολὺ καλλίτερα τοῦ ἰδιαίτερου τοῦ γ-αφείου. Ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ δις τῆς ἑβδομάδος ἐσύχναζεν ἡ ἐκλεκτὴ ἀριστοκρατία, ἥτις ἐπιτιλοφορεῖτο «αἱ ἀδελφαὶ μαθήτριαι» διὰ νὰ ἐνωτισθῇ ἀπὸ τὸν ἅγιον τὰ θέληγτρα τῆς νέας του διδασκαλίας.

Μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς ἐκφύλου ταύτης κοινωνίας συγκατελέγοντο ἡ ὥραια μικρὰ πριγκήπισσα Βογιάρσκι μετὰ τὰ σγουρὰ μαλλιά της, ἡ κυρία Πιστολχόρσι ἀδελφὴ τῆς κυρίας Βιριμπόδα, κάποια κόμησσα Γεπανσὶν τῆς ὁποίας τὸ πλοῦσιον μέγαρον εὐρίσκετο ἐν Σεργκιγεβσκάγια τὴν πλέον ἀριστοκρατικὴν συνοικίαν τῆς Πετροπόλεως, ἡ Μεγάλῃ δούκισσα Ολγα θυγάτηρ τοῦ Τσάρου καὶ πολλαὶ ἄλλαι.

Αἱ παράδοξοι κινήσεις τοῦ ἰδιορρύθμου τούτου μοναχοῦ καὶ ἡ ἐπιτηδειότης του νὰ χωρίζῃ τὴν σύζυγον καὶ τὴν νεαρὰν κόρην τοῦ συζύγου καὶ τοῦ μνηστήρος ἐπεξητοῦν το πανταχοῦ. Ὅταν δὲ ὁ ψευδοάγιος ἐξήρχετο τῆς ἀμάξης ἢ τοῦ αὐτοκινήτου κάποιος φίλος τοῦ αὐτοῦ οἶδε ἀδᾶται ἐγελοῦσαν καὶ ἀναγνώσκοντες τὴν συνοδεύουσαν αὐτὸν κυρίαν ἔλεγον·

— Ἰδέτε τὸν Γκρίσκα ἐπὶ τῇ νέᾳ γυναικί. Ὁ παλαιὸς φίλος τοῦ Ρασπουτὶν ὁ ἐπίσκοπος Θεοφάνης παρὶστα ἐνίοτε εἰς τὰς μυστικὰς συνεδριάσεις. Ἡ παρουσία του ἡμέραν τινα ἐπροκάλεσε μίαν τραγικὴν σκηνήν. Ὁ ψευδοάγιος ἐπερίμενεν ἐναγωνίως κάποιαν δεσποινίδα Τσάρνεν νέαν μαθήτριά του εἰκοσὶν ἔτων ἢ δὲ μικρὰ πριγκήπισσα Βογιάρσκι ἐφαινετο διὰ τοῦτο ζηλοτυποῦσα ζῶντως. Ἐκ τούτου προέκυψε μεγάλη φιλονικία εἰς τὸν κύκλον τῶν εὐγε-

νῶν πιστῶν καὶ τοῦ ἐπισκόπου προσπαθούντος διὰ τοῦ χρυσοῦ σταυροῦ νὰ καθησυχάσῃ τὸν θόρυβον. Ἡ πριγκήπισσα ὕβρισε τρομερὰ τὸν ἐπίσκοπον, ἀπεδοκίμασε τὴν παρουσίαν του εἰς τὴν ἰδιαίτεραν τῶν συνεδριάσεων καὶ ὤμοσεν ὅτι θὰ μετεχειρίζετο ὅλην τὴν ἐπιρροήν διὰ νὰ τὸν ἐξώσῃ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τὴν ὁποίαν ἀτιμάζει. Ὁ Ρασπουτὶν καὶ ὁ φίλος του ἐμυκτήρισαν τὴν ἀπειλήν της, ἐν τούτοις μετὰ δύο ἡμέρας ἀμφότεροι ἀνησύχησαν σοβαρῶς διότι ὁ Θεοφάνης ἠθροεῖτο πολὺ ὀλίγον ἐν τῇ αὐλῇ ἥτις καὶ τὸν ἔθεσεν ὑπὸ δυσμένειαν. Πράγματι τεσσαράκοντα ὀκτὼ ὥρας μετὰ τὴν ἀπειλήν της ἡ πριγκήπισσα καὶ ἡ κόμησσα Κλάιν Μιχαήλ, ἐπέτυχον ὥστε νὰ ἐξωσθῇ ὁ Θεοφάνης ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν. Τότε ὁ Ρασπουτὶν ἠπειλήσε τὴν αὐτοκράτειραν ὅτι θὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ ἀνάκτορα καὶ ὅτι ἐν ταύτῃ περὶ τῷ ὅτι ὁ Τσάρεβιτς θὰ ἀπέθνησκεν. Τοιοῦτο τρόπον δὲ ἐπέτυχε τὴν ἐπάνοδον τοῦ φίλου του εἰς τὴν προτέρα τοῦ θέσιν τοιαύτη ἦτο ἡ ἐπιρροή τοῦ κακούργου κατὰ τὰς φοβερὰς ἡμέρας τοῦ παύλου.

Διὰ τῶν διαφορῶν αὐτοῦ στρατηγμάτων καὶ τῇ βοήθειᾳ τοῦ νέου ἐμπιστοῦ τοῦ Ηλία ὁ τυχοδιώκτης ἐξηκολούθει νὰ κἀμνῃ τὰ θαύματά του μετὰ τῶν πτωχῶν. Ἡ φήμη τοῦ ἐξηπλοῦτο καθ' ὅλην τὴν Ρωσίαν ἐνθ' ἂν ἐτέρου ἢ ὁλεθρία ἐπιδράσεις τοῦ ἤρχισε νὰ κλονίζῃ τὴν ὀρθόδοξον ἐκκλησίαν καὶ νὰ ἐπηρεάζῃ τὴν τύχην τοῦ πολέμου. Ἐναντίον τῶν διαδόσεων οὐδέποτε εἶχε προχειρισθῇ ὡς ἱερεὺς, οὔτε ἐσύχναζεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, οὔτε ἐκάμνε καμμίαν ἱεροτελεσίαν ἐκτὸς τῆς ἀνθρώπου λατρείας τὴν ὁποίαν αὐτὸς εἶχε δημιουργήσῃ. Παρὰ ταῦτα ἐ-

τιλοφορείτο ἅγιος καὶ ἰσχυρίζετο ὅτι ἦτον ὑπεράνω ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων νόμων.

— Σὰς δεικνύω τὸν δρόμον, ἔλεγεν πρὸς τοὺς ὁπαδοὺς τοῦ ὀρθίου ἔχων τὴν μίαν χεῖρα ὀπισθεν καὶ διὰ τῆς ἄλλης κρατῶν ἱερὸν Εὐαγγέλιον. Εὐρίσκομαι μεταξὺ ὑμῶν διὰ νὰ σὰς φέρω τὴν σωτηρίαν.

Τὸ κύρος τοῦ ἦτο τόσο μὲγα πρὸ πάντων εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς ὑποθέσεις, ὥστε τὰ ἀξιώματά τὰ μᾶλλον ἐπικερδῆ κατεῖχοντο παρ' ἀνθρώπων οἵτινες τὸν ἐπλήρωνον ἁδρῶς διὰ νὰ διορισθῶσιν. Ἰσχυρίζετο μάλιστα ὅτι ὁ Αὐτοκρατορικὸς Ἐπίτροπος παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ ἦτο δημιούργημα τοῦ. Μερικαὶ ἀπταλ ἀποδείξεις τὰς ὁποίας κατέχω μὲ πείθουσιν ὅτι τοῦτο ἦτο ἀληθὲς διότι ἄλλως πολλὰ καὶ τῶν θαυμάτων τοῦ δὲν

θα ἐγένοντο ἄνευ τῆς συμπαιγνίας τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ἐπιτρόπου.

Καθ' ἑκάστην κομφαὶ ἀριστοκράτιδες μετέβαινον παρὰ τῇ Ρασπουτίν δι' ἰδιαιτέρας συνεντεύξεις. Ἐνίστε μαθήτριά τις ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς νέαν κόρην ἣτις εἶχεν ἀορίστους πληροφορίας περὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ Ρασπουτίν καὶ ἐδείκνυε ζωηρὰν ἐπιθυμίαν νὰ γνωρίσῃ τὸν θαυμαστοποιόν.

Μίαν μεταμεσημβρίαν ἡ νεαρὰ σύζυγος τοῦ πλουσίου κόμητος Ἰδανίσκι ἔκαμνε λαθραῖαν ἐπίσκεψιν εἰς τὸν μοναχόν. Ἦτον ἐνδεδυμένη μὲ τὸ φόρεμα τῆς θαλαμηπόλου τῆς καὶ τοιοῦτοτρόπως διήλθε ἀπαρατήρητος ἐκ μέρους τοῦ προσωπικοῦ τῆς ὑπηρεσίας.

(Ἀκλουθεῖ)

ΙΑΤΡΕΙΟΝ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ Α. ΚΑΜΠΑ

Πλατεία Κάνιγγος (Τζώρτζ 6) Τηλέφ. 30-74

Τηλέφ. 40—74 ΑΘΗΝΑΙ

Συνεργασία Ε. Α. ΚΑΜΠΑ ἱατροῦ Γυναικολόγου.

Ακτινοσκοπήσεις, Ακτινοθεραπεῖαι, Ακτινογραφίαι,

Μηχανοθεραπεῖαι, Διαγνωστικὴ, Χρόνια νοσήματα

Θεραπεύονται ἄνευ φαρμάκων εἰμὴ δι' ἰδιαιτέρας ὅλως μηχανικῆς μεθόδου, ἀνωδύνου καὶ ἀνακουφιστικῆς, πλείστα ὅσα χρόνια νοσήματα δυσίατα ἢ καὶ ἀνίατα μέχρι σήμερον θεωρούμενα ἦτο.

Ρευματισμοί, Ἰσχυαλγίαι, Στουαχικά, δυσκοιλίτης, Προστατίτις, Ψαμμίασις, Αὐπνία, Αναιμία, Ἐξηνητλημένοι ὅργανισμοί, Παρалуσεις, Συρίγγια, Ατονα ἔλκη, Πολυσαρκία, Αἰμορροΐδες κτλ. Προλαμβάνεται καὶ σημαντικῶς βελτιώνεται ἡ Αρτηριοσκληρώσις

ΤΜΗΜΑ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΟΝ

Τοκετοί, Στειρώσεις, Μητρίτιδες, Χρόνιοι κατάρροι, Συρίγγια, Κυστίτιδες κτλ.

Δι. ἰδιαιτέρας μεθόδου μὲ καταπληκτικὰ ἀποτελέσματα.

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ

(Τοῦ τακτικοῦ μας συνεργάτου κ. Δ. Ι. Καλογεροπούλου)

ΤΑ ΔΥΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ἡμερῶματα.

Ενας ἄνθρωπος ἔως τριάντα ἐτῶν, καλοὺν μένος, κομψὸς ὄχρος ἔξηνητλημένος, γυρίζει εἰς τὸ σπίτι τοῦ παρὰ τῶν ὄντων. Ἐπὶ γενὴ τῇ νύχτῃ, ἔλθει οὔτε μὲ τὸν ἡμικόσμιον. Ἐδράχνιστε

ἓνα τραγοῦδι παληᾶς ἀγάπης.

Τὸ πρῶτο τραγοῦδι — τὸ ξεχέλισμα τοῦ γλεντιοῦ, τοῦ ἐκφυλισμοῦ, τῆς ἔξαντλήσεως τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἐξώκειλε καὶ ποὺ τὸν ἀποκτηνώνει.

Τὸ δεύτερο τραγοῦδι — τὸ ἀπαύγασμα τῆς ὁμορφιάς, τῆς λεβεντιᾶς, τῆς καλῆς καρδίας καὶ τῆς ἡσυχῆς συνειδήσεως.

Ἦς μίαν στιγμὴν διασταυρώνονται. Τὸ βραχνὸ τραγοῦδι μὲ τὸ καθαρό! Τὸ τραγοῦδι τῆς κραυγῆς μὲ τὸ τραγοῦδι τῆς ὑγείας.

Ὁ ἓνας — ἄεργος — πηγαίνει νὰ κοιμηθῇ.

Ὁ ἄλλος — ἐργάτης — νὰ ἐργασθῇ.

Ἀπὸ τὸν πρῶτον θὰ προέλθῃ ἡ παρακμή.

Ἀπὸ τὸν δεύτερον ἡ πρόοδος.

Ἀπομακρύνονται οἱ δύο ἄνθρωποι καὶ τὰ δύο τραγοῦδια εἰς τὴν ὁδόν, ἡ ὁποία μόλις τώρα ἀφαιρῆται ἀκούονται σὰν νὰ ἀνταγωνίζονται.

Τὸ τραγοῦδι τὸ γεμῖτο ὑγείᾳ, ζωῇ, χαρᾷ καὶ ὁμορφίᾳ ἀποσκηπίζει τὸ παράτονο, τὸ παραλυμένο, τὸ βραχνό.

Ἐκ τοῦ ἀπέναντι πεζοδρομίου κατεβαίνει ἓνας ἄλλος, τῆς αὐτῆς ἡλικίας, μὲ πτωχικὰ φορέματα, εὐδυτηνῆς, ροδοκόκκινος, χαρούμενος. Πρὸ ὀλίγου ἔξηλθε ἀπὸ τὸ σπίτι του, καὶ πηγαίνει εἰς τὴν ἐργασίαν του. Τραγουδεῖ ἡσυχᾶ, παθητικᾶ,

Ο ΤΥΦΛΟΣ

Εμπρός τὸ ρακένδυτο παιδί, πίσω συρόμενος ὁ τυφλὸς ζητιᾶνος μὲ μαῦρα ματογιᾶλια, μὲ μιά μαγκούρα καὶ μὲ μιά κάσετίνα σπίρτα.

— Πάρτε σπίρτα καὶ ἀπὸ τὸν ἄμματο. . .

Περιῆλθε χειραγωγούμενος ἀπὸ τὸν μικροσκοπικὸ Μέντωρά του ὅλα τὰ τραπέζια τοῦ καφφενείου. Εφθασαν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ πεζοδρομίου διὰ νὰ περάσουν εἰς τὸ ἀντικρινόν.

Τὸ παιδί ἐχάζετο, ἐνῶ εἰς τὸν δρόμον ἐφάνη μακρόθεν κατερχόμενον μὲ μεγαλὴν ταχύτητα, ἐν αὐτοκίνητον.

Ὁ «τυφλὸς» ζητιᾶνος ἐτράβηξε πρὸς τὰ ὀπίσω τὸ παιδί. τὸ ὅποιον δὲν εἶχε ἰδεῖ τὸ αὐτοκίνητον, καὶ συγχρατῶν αὐτὸ φωνάζει:

— Μωρὲ ποὺ πᾶς; Στραβὸς εἶσαι καὶ δὲν βλέπεις τὸ αὐτοκίνητο ποὺ ἐρχεται;

* *

ΤΗΣ ΠΡΟΣΚΟΛΗΣΕΩΣ

Κουρασμένος, ἐκάθησα εἰς μίαν γωνίαν τοῦ ζαχαροπλαστείου. Σοβαρὰ ὑπόθεσις μοῦ ἀπερρόφα τὰς σκέψεις. Ἡσθάνομην τὴν ἀνάγκην τῆς ἀπομονώσεως. Καὶ ἡ μυσὶς ποὺ πετοῦσαν μὲ ἐνοχλοῦσαν.

Βλέπω μίαν σιανὴν ἐμπρὸς μου. Ἐνα ὄγκον. Δὲν ἐπρόφθασα ν' ἀντιληφθῶ τί ἦτο, καὶ ἡσθάνθην εἰς τὸν ὅμον ἓνα ἐλαφρόν κτύπημα.

— Τί γίνεσαι βρε ἀδελφέ, χάθηκες;

Ἦτο ἓνας γνώριμος μὲ τὸν ὅποιον καμμία οἰκειότης δὲν μὲ συνέδεε καὶ ὅστις τὸν χαιρετισμὸν

συνάδευσεν μὲ μειδίαμα μελιστάλαχτον.

Τοῦ εἶπα ἐν ψυχρότατον «Καλὰ» τὸ ὅποιον ἦτο ἀρκετὸν διὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἐπρεπε νὰ μὲ ἀφήσῃ ἡσυχον.

Κοντοστάθηκε. Μολονότι μὲ εἶδε ἀδιάφορον δὲν ἀπογοητεύθη.

— Χθὲς ἴσα-ἴσα—καὶ συγχρόνως ἐτράβηξε τὸ κενὸν κάθισμα διὰ νὰ καθήσῃ — ἐλέγαμεν γιὰ σένα μὲ τὸν Πέτρον.

Εγὼ μιλά.

— Εἶπα, βρε ἀδελφέ, ἐξηκολούθησε, ἀπὸ χθὲς μιά κοιτακὴ ἐνόχλησι. Δὲν ξέρω... κρύο εἶναι, τὸ φαγητὸ μ' ἐβλαψε... Ἀμα φάω...

Καὶ ἐξηκολούθησε νὰ μοῦ ἀραδιάζῃ, σὰν νὰ ἦμουν ἰατρός, ὅλα τὰ συμπτώματα — ἀρκετὰ ἀηδῆ τὰ περισσότερα — τῆς στομαχικῆς του διαταραχῆς.

Ἀρχισε ὁ φίλος μου νὰ μοῦ κάθεται στὸ στομάχι. Τὸν ἄφηκα ἐν τούτοις νὰ λέγῃ, ἐνῶ ἐγὼ ἐσκεπτόμην διὰ τὴν ὑπόθεσίν μου. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἐτελείωνε, διότι ἤρχισε νὰ μοῦ ἐξιστορῇ τί εἶχε ὑποφέρει ἓνας φίλος του ὑπὸ τὴν ἰδίαν ἀσθένειαν, ἐσκέφθην νὰ τοῦ δώσω μίαν συμβουλὴν διὰ νὰ τετρατισθῇ τὸ ἀτελείωτον θέμα τῆς φλυαρίας του.

— Νὰ σοῦ εἰπῶ ἐγὼ τί νὰ κάμῃς. Κομπρέσες ζεστὲς ἢ καλλίτερα ἓνα ἑστὸ κεραμίδι, δίαίτα αὐστηρά, νὰ μὴ καπνίζῃς, νὰ μὴ λὲς πολλά...

Ἡ κεραμίδα ἀντὶ νὰ πέσῃ εἰς τὸ στομάχι τοῦ φίλου μου ἔπεσε ἐπάνω μου. Διότι τότε ἀκριβῶς ἤρχισε νὰ ζητῇ λεπτομερείας δι' ἐν ἑαστον θεραπευτικὸν μέσον. Ἀντὶ νὰ τὸν ξεφορτωθῶ μὲ τὴν συναγῆν μου, μ' ἐφορτώθηκε...

Εβγάλα ἀπὸ τὴν τσέπη μου μιά

ἐφημερίδα νὰ διαβάσω διὰ νὰ φύγῃ.

— Εσώθην, ἐσκέφθην.

— Τί ἐφημερίδα εἶν' αὕτη; Α! τὸ «Εμπρός»; Μοῦ εἶπαν πὼς ἔχει ἓνα ἄρθρον...

Καὶ μοῦ τὴν ἀρπάζει καὶ ἐνῶ τῆς ἐροῖνε ματιές:

— Νὰ σοῦ πῶ, φίλε, μου τὸ κόμμα τῆς συμφιλίωσης...

Καὶ ἤρχισε νὰ πολιτικολογῇ.

Ἐνας τρόπος ἔμενε διὰ νὰ λυτρωθῶ. Νὰ τραπῶ εἰς φυγὴν.

Μὲ ἀναγκαιτίζει ὅμως μὲ τὴν κεραυνοβόλον ἐρώτησιν:

— Δὲ μοῦ λὲς; ποῦ θὰ πᾶς ἀπόψε;

— Εχομε ἓνα τραπέζι πικ-νικ μερικοὶ φίλοι στὸ Συντριβάνι.

— Α ὥραϊα, θάλλω νὰ σᾶς ἰδῶ. Εχομε βρε ἀδελφέ, τόσο καιρὸ νὰ διασκεδάσουμε... Θάλλω ἐξάπαντος.. Ορεβουάρ!

* *

Η ΓΛΩΣΣΑ

Ἐξερχόμενος τοῦ γραφείου μου συνήντησα ἓνα γηραιὸν διδοπρόφρον δημοδιδάσκαλον ὁ ὅποιος διδάσκων ράβδον ἐκρατοῦσε, ἐρχομένην εἰς ἄμεσον ἐπαφὴν μὲ τὰς παλάμας τῶν ἀνηλίκων μαθητῶν του.

— Χαῖρε ὁ ἀγαθέ! Καὶ προσφωνήσας με οὕτω μεγαλοπρεπῶς ἐστάθη.

— Προσκυνῶ, τί καινούργια;

— Μὴ βεβηλώνης τὴν ἀγνῆν τὸν προγόνων γλώσσαν!

— Ομιλῶ τὴν μικτὴν

— Αὕτη σύγχισιν ἀποτελεῖ. Μία γλῶσσα ἐστὶν ἡ τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων. Ὡσα λαοὺν οἱ χυδαῖσται, σολοικισμοὶ καὶ βαρβαρισμοὶ εἰσι.

— Δὲν φρονεῖτε ὅτι πρέπει νὰ

συμβιβάζωμεν τὰ διεστῶτα.

— Οὐ συγχρῶνται Ἰουδαῖοι Σαμαρεῖταις. Τὴν θεοπεσίαν γλώσσαν ἦν ὁμίλουν θεοὶ καὶ ἡμίθεοι νὰ κατασπιλώσωμεν;

— Εχομεν τὴν γραπτὴν καὶ τὴν ὁμιλουμένην

— Εἶπα μίαν. Μὴ συγχίζετε τὰς ἐνοίας καὶ συγχίζετε ἐμὲ αὐτόν, καὶ δὴ ἐν οὕτωσι προβεβηκνὺς ἡλικία διατελοῦντα.

Οἱ ἄλλα φρονοῦντες, δημοτικισταί, ἀμαθεῖς εἰσι, ἀπάτριδες καὶ πεπορωμένοι. Προδίδουν οἱ δέιλαιοι ἱερά τε καὶ ὅσια.

— Εχετε δίκαιον. Χαίρετε.

* *

Μετ' ὀλίγα βήματα συναντῶ νέον κομψόν, ἐξυρισμένον ἐντελῶς, καρηκομόνοτα.

— Γεῖά σου, μοῦ φωνάζει, τί χαμπάρια, τί μαντάτα;

— Καλὰ. Σὺ τί γίνεσαι;

— Ἐρχομαι ἀπὸ τὸ κατατόπι μου.

Εἶχε μαζὺ γιγὴ ἡ παρέα.

— Καὶ τί ἐκάματε;

— Μία συμμάζωξι, δὲν ἄκουσες;

— Ἀηλαδή;

— Πὼς τὸ λὲτε σεῖς οἱ καθαρενουστάνοι. Σάλλογα, συνεδρίασιν καὶ καταγῆσουσε τὰ πνεύματα,

— Εἰσθε κατὰ τοῦ πνευματισμοῦ;

— Κατὰ τῶν γραμματικῶν σημείων. Διάβασες τὸν «Μπροῦσσό»;

— Γάλλος συγγραφεὺς εἶναι; Δὲν τὸν ξέρω.

— Ἀστερεύσαι; τὸ βιβλίον τοῦ

Πάλλη.

— Α ὄχι δὲν μπόρεσε. Βιβλίον χωρὶς τόνους καὶ πνεύματα μοῦ φαίνεται σὲν φαγητὸ χωρὶς ἀλάτι καὶ πιπέρι.

— Σ' ἀρέσει ὁ Πικρός, ὁ Μελαγ-

χρινός, ὁ Χαντζάρας, ὁ Μπεκές;

— Τὶ εἶνε αὐτοὶ πάλι;

— Οἱ ποιητὲς τῆς Ξαναγέννησης. Ξέρεις λογαριάσω νὰ βγάλω ἓνα μάτσο ρίμες;

— Δηλαδή;

— Αὐτὸ πού λέτε «Ποιητικὴ συλλογὴ».

— Καὶ ὁ τίτλος;

— Τὸ πανόγραμμα θέλεις νὰ πῆς; «Παραπούλια καὶ μολόχες». Σκιτσάω καὶ ἓνα κριτικὸ στούντιο.

— Περὶ Κρήτης;

— Ἀς τὰ χωράτῃ. Περὶ Μαχαραγιά. Καὶ κατόπιν θὰ σταμπάρω λίμπρο γιὰ τὰ ρέματα τῆς Δύσης.

☆☆

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Α. Ο. Δ. Ο.

Ποῖος εἶναι ὁ πληθυσμὸς τῆς γῆς;

Ο ὑπολογισμὸς δὲν δύναται νὰ γίνη παρὰ μόνον κατὰ προσέγγισιν, καθόσον δὲν ἔχουν λαὶ αἱ χῶραι ἀκριβεῖς ἀπογραφὰς τοῦ πληθυσμοῦ των.

Ο πληθυσμὸς τῆς γῆς κατὰ προσέγγισιν εἶναι λοιπὸν 1,600,000.000.

Αἱ εἴκοσι μεγαλύτεραι πόλεις τοῦ κόσμου εἶναι κατὰ σειρὰν αἱ ἑξῆς: Λονδίνον, Νέα Υόρκη, Βερολίνον, Παρίσιοι, Σικάγον, Τόκιο, Βιέννη, Φιλαδέλφεια, Μπουένος Αιρες, Οζάκα, Πεκίνον, Καλκούτα, Καντὼν, Βομβάη, Ρίον Ιανέιρον, Γλασκὼβη, Κωνσταντινούπολις, Ντητροίτ, Αμβούργον, Σύνδνευ, Βουδαπέστη, Βίρμινγκχαμ.

Οἱ μεγαλύτεροι λιμένες τοῦ κόσμου

Ἀν τὸν ἀγαθὸν διδάσκαλον — καθαρεύοντ' ἔστειλα εἰς τὸν διάβολον, τὸν ἀνυπόφορον δάσκαλον — μαλλιαρὸν ἔστειλα πάρα-πέρα. Εἰς τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον. Διότι ἂν τὸν ἔστειλα πρὸς συνάντησιν τοῦ πρώτου, ὁρισμένως ὁ μαλλιαρὸς θὰ ἐγένετο ἀπὸ τὸ μαγλιотράβηγμα τοῦ δασκάλου φαλακρός. Καὶ κατόπιν τῶν ἀδιαλλάκτων αὐτῶν ἀντιθέσεων καὶ τοῦ διχασμοῦ, ἐκρηγνύθη ἀκό η περισσότερον τῶν ὑπὲρ τῆς μικτῆς, ὑπὲρ τῆς συμφιλίωσης. Εἶνε ὁ μόνος τρόπος ἄλλως τε διὰ νὰ μὴ γίνεταί κανεὶς γελοῖος.

Δ. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

σμου εἶναι ἡ Νέα Υόρκη, τὸ Λονδίνον τὸ Λίβερπουλ καὶ τὸ Αμβούργον.

Ἡ μακροτέρα διώρυξ τοῦ κόσμου εἶναι ἡ διώρυξ τοῦ Σουέζ, ἡ ὁποία ἔχει μῆκος 100 μιλίων.

Ἡ μακροτέρα γέφυρα τοῦ κόσμου εἶναι ἡ γέφυρα τοῦ Τέν, πλησίον τοῦ Ντῶντῃ εἰς Σκωτίαν, ἡ ὁποία ἔχει μῆκος 2 μιλίων καὶ ἑβδομήκοντα τριῶν ὑαρκδῶν.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΕΙΟΝ

ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΕΙΟΝ

ΑΛΕΞ. Τ. ΤΑΒΛΑΡΙΔΟΥ

55 Γ' Σεπτεμβρίου (Ισόγειον) 55

Εργασία ἡγυνημένη

Τιμαὶ ἀσυναγώνιστοι.

ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΚΙΝΕΖΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Πράξαντες ὅμως τοῦτο, ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις βεβαίως τοῦ ἀρχηγῶν, ἐγνώριζον βεβαίως ὅτι ὁ Κιν Φὸ ἔμελλε νὰ ἐπιβιβασθῇ εἰς τὸ Σάμ Γέπ. Πῶς ὅμως τὸ ἔμαθον;

Τὸ πρᾶγμα ἦτο σκοτεινόν, καὶ ἄσκοπος ἄλλως ἦτο ἡ διευκρίνησις του κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Τὸ βέβαιον ἦτο, ὅτι Κινέζοι ἔξω λεισ καὶ προώλεις ἦσαν ἐπιβάται ἀπὸ τοῦ λιμένος τοῦ Τακού, ὅτι εἰς αὐτῶν ἐπρόφερε πρὸ μικροῦ τὸ ὄνομα τοῦ Λάο Σέν, καὶ ὅτι ἡ ἔξω τοῦ Κιν Φὸ ἠπειλεῖτο ἀμέσως καὶ προσεχῶς.

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην νύκτα, τῆς 28 πρὸς τὴν 29 Ιουνίου διεκινδύνεον διακόσιαι χιλιάδες ταλλήρων τῆς «Ἐκατοντούτιδος» ἥτις πενήκοντα τέσσαρας ὥρας βραδυτέρου, μὴ ἀνανεουμένης τῆς ἀσφαλείας ἀπληλάσσετο πάσης ἀμοιβῆς πρὸς τοὺς δικαιούχους τοῦ καταστρεπτικοῦ πελάτου.

Μόνον ὁ μὴ γνωρίζων τὸν Φοάυ καὶ τὸν Κραὶν ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ ὅτι ἐταράχθησαν τὰς φρένας ἐκ τῆς σοβαρότητος τῆς περιστάσεως. Σκεφθέντες ἀμέσως ἀπεφάσισαν ὅτι ἔπρεπε ν' ἀναγκάσωσι τὸν Κιν Φὸ νὰ καταλίπῃ τὸ πλοῖον πρὸ τῆς δευτέρας φυλακῆς, καὶ νὰ φύγῃ μετ' αὐτοῦ.

Πῶς ὅμως νὰ φύγῃ; Νὰ καταλάβῃ τὴν μόνην λέμβον τοῦ

πλοίου: ἀδύνατον. Ἡτο βαρὺ σκαφίδιον, ὅπερ ἀπῆται ὁλόκληρον πλήρωμα ὅπως καταβιβασθῇ εἰς τὴν θάλασσαν. Πιθανώτατον δὲ ἦτο, ὅτι δὲν θὰ συνήνουν εἰς τοῦτο ὁ πλοίαρχος Γιν καὶ τὸ πλήρωμά του. Ἀνάγκη λοιπὸν παρίστατο νὰ γείνη ἄλλη τις ἐνέργεια, οἰοιδήποτε καὶ ἂν ἦσαν οἱ ἐνδεχόμενοι κίνδυνοι.

Ἡτο τότε ἡ ἑβδομὴ ὥρα τῆς ἑσπέρας, ὁ δὲ πλοίαρχος ἔμενε πάντοτε κεκλεισμένος ἐν τῇ κοιτῶνί του, ἀναμένων πιθανῶς τὴν συμπεφωνημένην μετὰ τῶν ὁπαδῶν τοῦ Λάο Σέν ὥραν.

Οὐδὲ στιγμὴν προέβη νὰ χάσωμεν! εἶπον οἱ Φράν-Κραὶν,

ᾠθήσαντες δὲ τὴν θύραν τοῦ κατὰ τὴν πρύμναν μεσοστεγῶν, εἰσεχώρησαν παρὰ τῷ Κιν Φὸ.

Ὁ Κιν Φὸ ἐκοιμᾶτο. Τὸν ὤθησαν ὅμως διὰ τῆς χειρὸς καὶ ἐξύπνησε.

Τί τρέχει; ἠρώτησε. Ὁ Φράν καὶ ὁ Κραὶν ἐξήγγισαν εἰς αὐτὸν δι' ὀλίγων τῶν ἑσπερῶν.

— Νὰ εἰσέλθῃς ἀμέσως εἰς τὴν θάλασσαν διὰ αὐτὰ τὰ πλαστὰ πτώματα! εἶπεν ἀταράχως.

Ἡ ἐπίνοια ἦτο τολμηρὰ, ἀλλ' ἀνεκτέλεστος δυστυχῶς, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ὁ πλοίαρχος καὶ τὸ πλήρωμα ἦσαν συνένοχοι.

Τί νὰ κάμωμεν λοιπὸν ἡρώ-

τησε.

— Νὰ ἐνδυθῆτε αὐτό! ἀπήντη-
λαν οἱ Φράν-Κραίγ.

Ταῦτα δὲ λέγοντες, ἤνοιξαν ἐν
τῶν κιβωτίων τῶν, κι' ἐπαρουσία-
σαν εἰς τὸν πελάτην τῶν μίαν τῶν
θαυμασιῶν ἐκείνων συσκευῶν, ὥς
ἐφεῦρεν ὁ πλοίαρχος Βούτων.

Τὸ κιβώτιον περιείχεν ἑτι τρεῖς
ἄλλας ὁμοίας συσκευάς, μετὰ πάν-
των τῶν ἀναγκαίων, ἅτινα καθίστων
αὐτὰς πρώτης τάξεως σωσίβια ὄρ-
γανα.

— Εἴπω! ἀπήντησεν ὁ Κιν-Φό.
Φωνάζετε τὸν Σούν.

Μετά τινος στιγμῆς ὁ Φράν ἔφε-
ρε τὸν Σούν, ὅστις, ἡλίθιος ἐντελῶς,
ὑπέμεινεν ἀπαθῶς τὴν ἐνδυσίν του
ἐκδηλῶν μόνον τὰ διανοήματά του
διὰ σπαρακτικῶν Αἰ! αἰ, γιά!

Τὴν 8ην ὥραν ὁ Κιν Φό καὶ αἱ
ἐταῖροι του ἦσαν ἔτοιμοι ὁμοί-
ζον δὲ πρὸς τέσσαρας φάκας τῶν
παγωμένων θαλασσῶν, ἐτοιμαζομέ-
νας νὰ βυθισθῶσιν εἰς τὰ κύματα.

Ἡ νύξ ἐκάλυπτεν ἡδὴ τὴν ἀνατο-
λήν, καὶ τὸ πλοῖον ἔπλεεν ἐν μέσῳ
βαθυτάτης σιγῆς διὰ τῶν γαληνῶν
ὕδατων.

Ὁ Κραίγ καὶ ὁ Φράν ὤθησαν
μίαν τῶν θυρίδων τοῦ πρυμναῖο
μεσοστέγου, ἀνοιγομένων ἀνωθεν
τῆς κορώνης, καὶ ἔβρισαν πρῶτον
τὸν Σούν εἰς τὴν θάλασσαν. Ὁ Κιν
Φό τὸν ἠκολούθησε, καὶ μετὰ τινος
στιγμῆς ὁ Φράν καὶ ὁ Κραίγ δρᾶτ-
τοντες τὰς ἀναγκαίας συσκευάς, ὡρ-
μησαν κατόπιν αὐτῶν.

Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ὑποπτεύσῃ,
ὅτι οἱ ἐπιβάται τοῦ Σάμ Γεπ εἶχον
καταλίπει τὸ πλοῖον!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

Τὰ σωσίβια τοῦ πλοίαρχου Βού-
των οὐδὲν ἄλλο εἶναι, ἢ ἐνδυμασίαι
ἐκ κόμμεως ἐλαστικοῦ, ἣν ἀποτε-
λοῦσι περισκελῖς, κολόβιον, ἀδιά-
βροχα φυσικῶς, ὥς ἐκ τῆς ὕλης ἐξ
ἧς κατασκευάζονται, ἐκ δύο ὑφυ-
σμάτων μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐμφυ-
σάται ἱκανὴ ποσότης ἀέρος, ὅστις
χρησιμεύει οὕτω, οὐ μόνον ὥπως δι-
ατηρῇ τὴν συσκευὴν ἐπὶ τῆς ἐπιφα-
νείας τοῦ ὕδατος, ἀλλὰ καὶ νὰ προ-
φυλάττῃ συνάμα κατὰ πάσης δια-
ψύξεως τὸν φέροντα.

Ὁ περιβεβλημένος τοιαύτην ἐν-
δυμασίαν δύναται οὕτω νὰ μείνῃ
ἐπ' ἀόριστον χρόνον ἐντὸς τοῦ ὕ-
δατος.

Εἰς τὸ κολόβιον προσηρμόζοντο
πολλοὶ σωλῆνες ἐκ κόμμεως ἐλαστι-
κοῦ, χρησιμεύοντες εἰς τὴν εἰσαγω-
γὴν τοῦ ἀέρος, κ' ἐπιτρέποντες τὸν
κανονισμὸν αὐτῆς ἀναλόγως πρὸς
τὴν ἀναγκαιοῦσαν ἐκείνου πυκνό-
τητα. Οὕτω δὲ ἠδύνατο ὁ φέρον
νὰ υψίζεται μέχρι τοῦ τραχήλου
μόνον ἢ καὶ μέχρις ὀσφύος, ἢ νὰ μέ-
νῃ ὀριζόντιος ἐπὶ τῶν ὑδάτων.

Συνεπλήρουν δὲ τὴν συσκευὴν καὶ
ἄλλα παραρτήματα: οἷον σάκος ἀδι-
άβροχος περιέχων ἐργαλεῖα, καὶ κρη-
μώμενος ἀπὸ τοῦ ὡμοῦ ράβδος
στερεά, στερεομένη παρὰ τὸν πόδα
καὶ φέρο, σα μικρὸν ἱστίον καὶ κώ-
πη μικρά, χρησιμεύουσα συγχρόνως
καὶ ὡς πηδάλιον.

Ὁ Κιν Φό, ὁ Φράν, ὁ Κραίγ καὶ
ὁ Σούν, συνσκευασμένοι οὕτως, ἐ-
πέπλεον τῶν ὑδάτων, καὶ διὰ μι-
κρᾶς κωπηλασίας ἀπεμακρύνθησαν
τέλος τοῦ πλοίου.

Ἡ νύξ πνικὴ ἔτι ἠνῶσει τὰς κινή-
σεις τῶν φυγάδων, οὐς οὔτε ὁ πλοῖ
αρχος Γὶν οὔτε τις ἄλλος τοῦ πληρώ

ματος, ἂν τυχὸν ἀνέβαινον εἰς τὸ
κατάστρομα, ἠδύνατο νὰ διελθί-
νωσιν. Ἀλλῶς δὲ οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ
ὑποθέσῃ ὅτι κατέλιπον οὕτω τὸ
πλοῖον.

Εἶχον λοιπὸν ὁ Κιν Φό καὶ οἱ
σύντροφοί του ἱκανὸν διάστημα
χρόνου, ὅπως φύγῃσι, καὶ ἠλπίζον
νὰ προδράμωσιν ἐν μίλλιον τοῦ
Σάμ Γεπ ἐν τῷ μεταξύ. Χορίζε δὲ
πραγματικῶς ἡ αὔρα νὰ ρυτιδῶνῃ
τῆς θαλάσσης τὴν ἐπιφάνειαν, ἀλλ'
ἦτο τόσον ἔτι ἀσθενής, ὥστε ἀπὸ
τῆς κόπης μόνον ἠλπίζετο ἡ ἀπομά-
κρυνσις.

Εντὸς ὀλίγων στιγμῶν ὁ Κιν Φό,
ὁ Κραίγ καὶ ὁ Φράν τοσοῦτον κα-
λῶς ἐξωκειώθησαν μετὰ τῆς συσκευ-
ῆς τῶν, ὥστ' ἐκινεῖντο ἐμφύτως
καὶ χωρὶς τινος δισταγμοῦ ἐντὸς τῶν
ὑδάτων. Καὶ αὐτὸς ὁ Σούν συνήλ-
θε μετὰ μικρὸν, καὶ ἠσθάνετο ἐαυ-
τὸν πολὺ καλλίτερον ἐντὸς τοῦ ὕδα-
τος ἢ ἐπὶ τοῦ πλοίου. Ἡ ναυτία του
εἶχε παρέλθει ἐντελῶς· ἀλλὰ μέγας
τὸν κατέλαβε ἀφ' ἐτέρου φόβος. Ε-
συλλογίζετο ὅτι οἱ καρχαρίαὶ δὲν εἶ-
χον ἴσως κοιμηθῇ, καὶ συνέστελλεν
ἐμφύτως τοὺς πόδας του, ὥς εἰ ἐ-
πρόκειτο αἵφνης νὰ καταβροχθισθῇ.
Πρέπει δὲ νὰ ὁμολογῶμεν, ὅτι
τοῦ Σούν ἡ ἀνησυχία δὲν ἦτο ἐντε-
λῶς ἀδικαιολόγητος.

Μετά ἡμισέαν ὥραν ἀπὸ τῆς ἀ-
ναχωρήσεως τῶν φυγάδων, ἡμισυ
περίπου μίλλιον τοὺς ἐχώριζεν ἀπὸ

τοῦ πλοίου. Σταματήσαντες τότε ἐ-
στηρίχθησαν ἐπὶ τῆς κόπης τῶν, ἣν
ἔβηκαν ὀριζόντιον ἐπὶ τῶν κυμάτων
καὶ συνεβουλεύθησαν ταπεινῇ τῇ
φωνῇ.

— Τί ἄθλιος αὐτὸς ὁ πλοίαρχος!
ἀνεφώνησε προλογίζων ὁ Κραίγ.

— Κι' ἐκεῖνος ὁ ἐλεεινὸς Λάο
Σέν! ἀπεκρίθη ὁ Φράν.

— Σὰς φαίνεται παράδοξον; ἡ-
ρώτησεν ἀπαθέστατα ὁ Κιν Φό.

— Ναί! ἀπήντησεν ὁ Κραίγ, διό-
τι δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐννοήσω, πῶς
αὐτοὶ οἱ ἄθλιοι κατώρθωσαν νὰ
μάθουν, ὅτι ἐπεβιβαζόμεθα εἰς αὐ-
τὸ τὸ πλοῖον.

— Αὐτὸ εἶναι ἀκατανόητον φρο-
σέθηκεν ὁ Φράν.

— Ἀδιάφορον! ὑπέλαβεν ὁ Κιν
Φό, ἀφοῦ αὐτοὶ τὸ ἔμαθον, καὶ ἡ-
μεῖς τοὺς διεφύγαμεν.

— Τοὺς διεφύγαμεν; ἀπήντη-
σεν ὁ Κραίγ, Διόλου. Εὐόσῳ φαίνε-
ται τὸ Σάμ Γεπ, δὲν εἴμεθα ἐκτὸς
κινδύνου.

— Τί νὰ κάμωμεν λοιπὸν! ἠρώ-
τηκεν ὁ Κιν Φό.

— Ν' ἀναλάβωμεν δυνάμεις, ἀ-
πεκρίθη ὁ Φράν, καὶ νὰ μακρυνθῶ-
μεν τόσον, ὥστε νὰ μὴ μᾶς ἴδουν
κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ Φράν ἐνεφυ-
σησεν τὴν ἀνὴν ἀέρος ποσότητα εἰς
τὴν συσκευὴν του καὶ ἀννῶσθῃ μέ-
χρι τῆς ὀσφύος ὑπεράνω τοῦ ὕδατος.
(Ἀκολουθεῖ).

ΚΑΙΝΙΚΗ ΑΦΡΟΔΙΣΙΩΝ ΚΑΙ ΔΕΡΜΑΤΙΚΩΝ

ΑΘ. ΤΡΑΧΙΑΝΣ

Υφηγ. τῆς Συφιλιδολογίας Πειραιῶς 9 Τηλ. 888,

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΑΙ ΕΠΙΔΗΜΙΑΙ

Τοῦ τακτικοῦ μας συνεργάτου κ. Γρηγ. Ξενοπούλου.

Αὐτὰς τὰς ἡμέρας εἶχα μίαν ἀδιαθεσίαν, ποῦ τὴν ἀπέδωκα εἰς κάποιον ἀνεπαίσθητον κρυολόγημα. Καὶ τὸ λέγω ἀνεπαίσθητον, διότι ὁ ὥραϊος καιρὸς τῶν ἡμερῶν αὐτῶν δὲν ἦτο βέβαια διὰ κρυολογήματα. Οἴπως δὲ εἶχα ὀλίγον πυρετόν, ὀλίγον συνάχι, ὀλίγον πονοκέφαλον καὶ τὸ — κυριώτερον καὶ τὸ ἐνοχλητικώτερον, — μοῦ ἐπονόυσε ἡ πλάτη ἐπάνω, πρὸς τοὺς ὤμους καὶ τὸν τραχήλον. Δὲν μπορούσα νὰ γυρίσω τὸ κεφάλι μου χωρὶς πόνον ζωηρόν εἰς τὴν βάσιν του καὶ διαρκῶς αἰσθανόμουν ἓνα βάρος ὡς νὰ ἦμουν φορτωμένος... Τὰ συνηθισμένα τριψίματα καὶ ζεστάματα δὲν μοῦ ἔκαναν τίποτα. Τὸ παράξεον κακὸν ἐξακολουθοῦσεν ἐπὶ ἡμέρας. Ἐως οὗτον ἔχασα τὴν ὑπομονὴν κι' ἐπῆγα σ' ἓνα γιαντρίον, νὰ τοῦ πῶ καὶ νὰ μοῦ πῇ τί ἔχω...

Ἀλλὰ μόλις τοῦ ἐξέθεσα τὰ πρῶτα συμπτώματα, ὁ ἱατρός μοῦ εἶπε μόνος του τὰ ἐπιλοιπα. Κι' ἐπρόσθεσε :

— Εἶνε, φίλε μου, ἡ ἀρρώστεια τῆς ἐποχῆς. Ὁλος ὁ κόσμος ὑποφέρει. Δὲν εἶνε τίποτα. Δυὸ-τρεῖς ἡμέρες θὰ ἐνοχληθῇς καὶ θὰ σοῦ περάσῃ. Μιὰ μικρὴ ἐπιδημία.

— Ἀλήθεια; ἀπόρησα. Εἶνε ἐπιδημία αὐτὸς ὁ πόνος καὶ τὸ βάρος στὸ σβέρκο;

— Ἀκριβῶς! Μὰ δὲ διαβάξεις ἐ-

φημερίδες;

— Ὁχι, γιατρέ μου. Μὲ τρομάζουν, μὲ θυμώνουν καὶ μὲ ἀηδιάζουν τόσο αὐτὰ ποὺ γράφουν, ὥστε δὲν πιάνω στὸ χέρι μου ἐφημερίδα. Ἐχω νὰ δια ἀσω μῆνες...

— Ἴσως ἀπὸ τότε ποῦ ἦρθῃ ἡ λογοκρισία.

— Καὶ ἀκόμα προτύτερα.

— Δὲν ἔχεις πολὺ ἄδικο. Ἀν ἐδιάβαζες ὅμως, θὰ ἔβλεπες καὶ αὐτὴ τὴν ἐπιδημίαν καὶ θάξερες μάλιστα πῶς τὴν ἀπέδωσαν στὸ ζυγὸ ποῦ ἐπεβλήθη ἐσχάτως... στοὺς βασιλικούς.

— Μὰ τί, οἱ βασιλικοὶ μόνο πάσχουν ἀπ' αὐτὴ;

— Ναί, Αὐτοί, φαίνεται, αἰσθάνονται περισσότερο αὐτὸ τὸ βάρος στὸ σβέρκο. Ἐτσι ἔγραφε τοῦλάχιστο προχθὲς ἡ «Εστία». Κι' ἐνθύμιζε ὅτι τοῦ Ἑλλ. νὸς ὁ τραχήλος ζυγὸν δὲν ὑποφέρει.

— Μὰ τότε πῶς ἐκόλλησα ἐγὼ, ποῦ δὲν εἶμαι οὔτε βασιλικὸς οὔτε τίποτα;

— Ε, σὲ μιὰ ἐπιδημία... κολλάει κανεὶς καὶ κατὰ λάθος,

— Τοῦ Ἑλληνος ὁ τραχήλος... τί μεγάλη ψευτιά! Ἀν ὑπάρχῃ τραχήλος ποῦ νὰ ὑποφέρῃ ὅλους τοὺς ζυγούς τοῦ κόσμου, τὸν ἐν' ἐπάνω στὸν ἄλλον εἶναι ὁ Ἑλληνι ὅς. Ἄς ἀφήσωμε ὅμως τώρα τὰς τεῖα. Δὲν μοῦ λὲς, γιατρέ, πρόκειται ἀλήθεια

περὶ νέας ἐπιστήμης.

— Μὰ βεβαίωτα ! Αἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς χίλιες ποῦ ἔπесαν στὸν κόσμο μετὰ τὸν πόλεμο. Ἴσως μιὰ μορφή τῆς χιλιόμορφης αὐτῆς γρίπης.

Ἀλλες βαστοῦν κι' ἐξαπλώνονται ἄλλες περιορίζονται εἰς ἓναν τόπο καὶ σβύνουν. Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, στὴν Ἰταλία, οἱ ἄνθρωποι κάτι πᾶθαιναν στὸ λαιμὸ καὶ πέθαιναν σὲ δυὸ μέρες. Αὐτὸ δὲν ἀκούστηκε ἄλλοῦ. Ἦταν μιὰ βαρεῖα μορφή γρίπης ἐντελῶς τοπική. Εὐτυχῶς αὐτὴ τοῦ τραχήλου μὲ τὸν ζυγὸν εἶναι ἀπὸ τῆς πιδὸ ἐλαφρῆς. Πήγαινε μὴν καμὴς τίποτα καὶ θὰ σοῦ περάσῃ.

— Μὰ ποῦ δὲν μπορῶ νὰ γυρίσω τὸ κεφάλι μου, γιατρέ;

— Μὴν τὸ γυρίζεις ! Ἐνα κεφάλι ἀγύριστο. γιὰ λίγες ἡμέρες, δὲν εἶναι μεγάλο κακό. Συλλογίσου ὅτι ἄλλοι τὸ ἔχουν σ' ὅλη τους τὴ ζωὴ.

— Πάλι ἀρχισες τ' ἀστεῖα, γιατρέ ; καὶ φεύγω.

Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ σύμπτωσιν ἦλθε στὸ σπίτι μου ἓνας ἄλλος γιατρός, φίλος, Κι' ἀφοῦ μιλήσαμε γι' ἄλλα πράγματα, ἀσχετὰ, τὸν ρώτησα πῶς πάει ἡ νέα ἐπιδημία κι' ἂν ἔχῃ πολλοὺς ἀρρώστους ἀπ' αὐτὴ.

— Ποιὰ νέα ἐπιδημία ; ἀπόρησε.

Βστοψα τὸ κεφάλι μου, ἔκαμα «ἄ!» κι' ἔπιασα τὸ σβέρκο μου.

— Α, αὐτή; ἔκαμα ὁ γιατρός. Κατάλαβα ! Σοῦ πονεῖ ὁ σβέρκος παὶ θὰ πῆγες σὲ κανένα γιατρό ποῦ σοῦ εἶπε πῶς εἶναι ἐπιδημία.

— Μὰ τὸ γράφουν, λέει, κι' οἱ ἐφημερίδες.

— Ω ! σὰ νὰ μοῦ λες πῶς τὸ

Ἐν Μία φυλὴ τῶν Μυθῶν τοῦ Κόγκου προσαρμόζει τεμάχια παχέος φλοιοῦ εἰς τὰ χεῖλη καὶ μεταχειρίζεται αὐτὰ ἀντὶ κνέλλων. (Ἰδε εἰκόνα ἐξωφύλλου)

γράφουν τὰ ἱατρικὰ περιοδικὰ τοῦ Παρισιᾶ ! Δὲ βαριέται ! Ἐπιδημία κι' αὐτὴ σὰν τῆς ἄλλης ποῦ ἐφευρίσκουν κάθε τόσο στὰς Ἀθήνας. Φανταστική.

— Ὡστε δὲν εἶναι ;... Καὶ τόσοι

άνθρωποι που υποφέρουν ;...

— Πόσοι ; πόσοι άνθρωποι υποφέρουν ; Δέκα, είκοσι πενήντα ; μέσα σ' ένα πληθυσμό ενός εκατομμυρίου ; Μ' αυτό συμβαίνει πάντα εδώ. Αμα ένας γιατρός, που έχει δυο-τρεις αρρώστους μ' ένα ωρισμένο σύμπτωμα, συναντηθῇ μ' ένα άλλον που έχει άλλους τόσους, με τὸ ἴδιο σύμπτωμα, συμπεραίνουν κι' οἱ δυο πῶς πρόκειται περὶ ἐπιδημίας τὸ λένε στους άλλους, τὸ γράφουν ἢ ἐφημερίδες κι' ἡ νέα ἐπιδημία... ἐγ καθιδρύεται. Ἐτσι συνέβη καὶ τώρα. Ἀλλὰ μὴν τὰ πιστεύεις αὐτά. Ο σβέρκος δὲν εἶναι ἐπιδημία, οὔτε νέα οὔτε παλιά. Πονᾷ ὅπως σ' ὅλα σχεδὸν τὸ κρυολογήματα. Μὰ γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ! Πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ σου σοῦ πόνεσε ὁ σβέρκος ; Πρώτη φορὰ εἶναι ποὺ δὲν μπορεῖς νὰ γυρίσης ἐλεύθερα τὸ κεφάλι σου ;

Αναγκάσθηκα νὰ θυμηθῶ καὶ νὰ ὁμολογήσω ὅτι κι' ἄλλες φορὲς ἔπαθα τὸ ἴδιο πράγμα. Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι δὲν ἐβάσταξε τόσες ἡμέρες.

— Μὰ γιατί τότε ἦσαν νεώτερος, μοῦ ἐξήγησε ὁ γιατρός, κι' ἔσως γιατί δὲν θάκανε αὐτὸς ὁ ὑγρὸς, ὁ ἀνθυγιεινός, μ' ὅλο τὸν ἥλιο, καιρὸς ποὺ ἔχουμε αὐτὲς τὲς ἡμέρες. Γιὰ, νὰ πάρῃ ἕνα βοριαδάκι, ξερὸ, καὶ νὰ ἴδῃς πὼς θὰ σοῦ περάσουν ἀμέσως ὅλα. Ἐπιδημία, λέει ! Ακοῦς ἐκεῖ ! Ἐτσι λοιπὸν εἶνε οἱ ἐπιδημίες ; Α, ἐγώ, φίλε μου, δὲ πιστεύω σὲ καμμιά ἀπ' αὐτὲς τὲς τῆς πτόλις. Οὔτε στὸν «τρίμηρο πυρετὸ» τοῦ κ. Καββαδία. Α, ὅσο γιὰ τὸν «εἰκοσάλεπτο» τοῦ κ. Καρόκη...

— Μπα, ἔχει ἐφευρεθῇ καὶ «εἰκοσάλεπτος πυρετός», διαρκείας δηλαδὴ εἰκοσι λεπτῶν ;...

— Naί, ἕνας γαστρικός. Οχι ὅμως

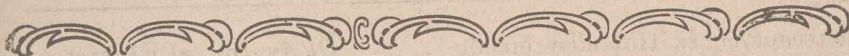
διαρκείας, ἀλλ' ἀξίας εἰκοσι λεπτῶν. Ἐπλήρωνες δηλαδὴ τότε εἰκοσι λεπτά καί... τὸν ἐφώνιζες μιά χαρά.

— Πῶς ; ἀπὸ ποῦ ;

— Ἀπὸ μερικὰ ζαχαροπλαστεία τῶν Ἀθηνῶν, ποὺ εἶχαν ἐφεύρει τὰ εἰκοσάλεπτα γλυκίσματα. Φαντάσου πὰ πῶς ἦταν καμωμένα καὶ τί πάθαιναν οἱ δυστυχισμένοι ποὺ τὰ τρώγαν... Ο γιατρός ὁ κ. Καρόκης τὰ κατήγγειλε τότε μ' ἕνα γράμμα του στὴν «Ἐστία», — τὸ 1917 νομίζω, κι' ὠνόμασε τὴν ἀρρώστεια ποὺ ἔφεραν, «εἰκοσάλεπτον γαστρικὸν πυρετόν». Α, μάλιστα ! τέτοιες ἐπιδημίες τίς πιστεύω κι' ἐγώ. Ολόκληρη πόλη μπορεῖ νὰ ρρωστήσῃ με τὰ ἴδια συμπτώματα, ἔταν οἱ ζαχαροπλάστει της ἔχουν τὴν τέχνην καὶ τὴν ἀσυνειδησία νὰ κατασκευάζουν φτηνὰ γλυκίσματα σὲ καιρὸ ποὺ δὲν ὑπάρχει οὔτε ἀλεύρι, οὔτε ζάχαρη, οὔτε βούτυρο.

Αὐτὰ μοῦ εἶπαν οἱ δύο... ἀντίθετοι γιατροί. Καὶ τὰ ἔγραψα ὅπως μοῦ τὰ εἶπαν. Μὴ περιμένετε τώρα δικό μου συμπέρασμα. Ἐγὼ ἔμεινα μὲ τὴν ἀμφιβολίαν, ἀν αἱ κάθε τόσον διατυμπανιζόμενα αὐτὰ ἐπιδημίας εἶνε πραγματικαὶ κατὰ τὸν ἕνα ἢ φανταστικαὶ κατὰ τὸν ἄλλον.

ΓΡ. ΕΞΗΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΙΔΕΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΦΙΛΑΘΛΟΥΣ

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

(Τοῦ τακτικοῦ μας συνεργάτου κ. Δημ. Δάλλα).

**Οἱ ἀγῶνες
τοῦ Πειραϊκοῦ Συνδέσμου**

Μετὰ τὸν «Ἐθνικὸν» καὶ ὁ κάλλιστος «Πειραϊκὸς Σύνδεσμος» ἐτέλεσεν τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν τοὺς ἐτησίους χάριν τῶν ἀθλητῶν αὐτοῦ ἀγῶνας εἰς τὸ ἐν Πειραιεῖ γυμναστήριον του.

Οἱ ἀγῶνες τοῦ Πειραϊκοῦ Συνδέσμου περιελάμβανον εἰδικὰ ἀγωνίσματα δι' ἐφήβους, καὶ δι' ἄνδρας ἀθλητὰς πρῶτην φορὰν μετέχοντας, ἐπὶ πλέον δὲ καὶ ὅλα τὰ ἀγωνίσματα διὰ τοὺς πρωταθλητὰς τοῦ Συλλόγου.

Καὶ εἰς τὰς 3 ταύτας κατηγορίας πολυάριθμοι μετέσχον ἀθληταὶ καὶ τοῦτο ἀποδεικνύει τὴν ἀθλητικὴν εὐρωστίαν τοῦ καλοῦ Σωματείου ἥτις ἄλλως κατεδείχθη μὲ ἄριστα ἀποτελέσματα καὶ εἰς πάνας τοὺς ἐν τῷ Σταδίῳ τελεσθέντας γενικοὺς ἀγῶνας, εἰς οὓς οἱ ἀθληταὶ τοῦ Πειραϊκοῦ διακεκριμένην κατέλαβον θέσιν καὶ πολλὰς ἀπεκόμισαν νίκας, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἡ μᾶλλον ἀξιόσημωτος ἡ τοῦ Μαραθωνίου δρόμον δ' ὑτέρα νίκη τοῦ Πρωταθλητοῦ τοῦ Συλλόγου Διαμαντῆ Καντζία κατὰ τοὺς Πανιώνιους.

Τοὺς ἀγῶνας τῆς παρελθ. Κυριακῆς παρηκολούθησε μὲ ἐνδιαφέρον μέγα πλῆθος θεατῶν ἐκ τῆς ἐλλειποτέρας Πειραϊκῆς κοινωνίας παρ' ἧς ὁ Πειραϊκὸς Σύνδεσμος ἀπολαύει πάσης συμπαθείας, σήμερον δὲ Κυ-

ριακὴν διτε συνεχίζονται καὶ ἀποπερατοῦνται οἱ ἀγῶνες ἢ συγκέντρωσις εἰς τὸ Γυμναστήριον θὰ εἶνε πολυπληθεστέρα, καθ' ὅσον θὰ τελεσθῶσιν τὰ μᾶλλον ἐνδιαφέροντα ἀγωνίσματα τοῦ προγράμματος καὶ θὰ ἐπακολουθήσῃ ἡ ἀπονομὴ τῶν βραβείων καὶ ἐπ' αὐτῶν εἰς τοὺς νικητὰς,

**Τὸ ἑλλ. Ποδόσφαιρον
ἀποκαθίσταται Διεθνές**

Εὐχαρίστως πληροφοροῦμεθα ὅτι ἡ Ποδόσφαιρο. Ἐνωσις Ἑλλάδος ἐδήλωσεν ἐπισήμως εἰς τὴν Ποδόσφαιρο. Διεθνή Ἐνωσιν ὅτι προσχωρεῖ εἰς αὐτὴν καὶ ἀγαμέμνη ἤδη τὴν ἀποδογὴν αὐτῆς ἵνα ὦσιν καὶ ἡ Ἑλλὰς ἀποκατασταθῇ ὡς ἰσοτίμιον μέλος τῆς Διεθνούς ποδοσφαιρικῆς οἰκογενείας.

Πληροφοροῦμεθα ἐπίσης, ὅτι λίαν συντόμως θὰ καταρτιθῇ ἡ προκήρυξις τῶν ποδοσφαιρικῶν ἀγῶνων τῆς Ἑνώσεως διὰ τὸ πρωτάθλημα τοῦ 1924.

**Οἱ Ἀμερικανοὶ θὰ προπονήσουν
τοὺς Ρουμάνους.**

Ο Λούις Σκρόδερο τοῦ Συμβουλίου τῆς Διεθνούς Χ.Α. Ν. τῆς Ἀμερικῆς, εἰς ὃν ἡ Γαλλία εἶχε ἀναθέσει κατὰ τὸ 1920 τὴν προπονήσιν τῶν ἀθλητῶν τῆς διὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς τῆς Ἀμβέρσης, ἀνεχώρησεν

έσπευσμένως εκ Παρισίων διευθυνόμενος εις Βουκουρέστιον ένθα έκλήθη υπό της Ρουμανικής Κυβερνήσεως ίνα αναλάβη την προπόνησιν των Ρουμάνων άθλητών οτινες θά μετάσχουσιν εις την Παρισινήν Ολυμπιάδα τοῦ 1924.

Είς τόν έν λόγῳ Αμερικανόν άνετέθη και ή φροντίς της έπιστάσις πρὸς άνοικοδόμησιν διαφόρων άθλητικῶν Σταδίων εις τās κυριώτερας πόλεις της Ρουμανίας.

Εὐτυχῶς ή Ελλάς δέν άσχολεῖται με τοιαῦτα μικροζητήματα και δέν έχει την ανάγκην βοηθείας έξωθεν διά την προπόνησιν των άθλητών της, έφ' όσον από τινος άνεκάλυψε θαυμασίαν συνταγήν, ήτις εφαρμοζομένη, καθίσταται ή πανάκεια τοῦ άθλητικοῦ μας μεγαλείου.

Και ή συνταγή αὐτή λέγει· ότι ή άθλητική εργασία δέν πρέπει νά κρίνεται από τās επιδόσεις 3 — 4 προνομιούχων της φύσεως πρωταθλητών, αλλά από την εμφάνισιν των άθλητών από άπόψεως προπονήσεως.

Τί άφελείς ποῦ εἶναι οἱ Ρουμάνοι νά μή εφαρμόζουν την συνταγήν αὐτήν ής τά αποτελέσματα ἴαν μάζομεν τόσα χρόνια τώρα.

Και τόν θαυμασμόν μας νά θά προκαλέσωμεν άναμφιβόλως εις τοὺς Παρισινούς τὸ προσεχές έτος όπου δέν θά στείλωμεν άθλητάς διὰ νά νικήσουν και νά επιτύχουν επιδόσεις, αλλά μόνον διὰ νά κρίνῃ ο κόσμος και θαυμάσουν οἱ κουτόφραγοι τὸ σύστημα της προπονήσεως ποῦ εφαρμόζομεν εις την εὐτυχισμένην αὐτήν χώραν. Καί εἶναι πράγματι αξιοθαύμαστον και επιδείξιόν.

Οἱ Αγγλοι, οἱ Ελβετοὶ καὶ οἱ Οὐγγροὶ.

Η Αγγλία προέβη ήδη εις την έπιλογὴν των πρωταθλητῶν της οὗς θά άποστείλῃ εις τοὺς Ολυμπιακοὺς τοῦ 1924. Η συμμετοχή της Αγγλίας θά εἶναι εὐρυτάτη και άνωτέρα από κάθε άλλην Ολυμπιάδα. Χιλιάδες άγγλικῶν λιρῶν άπεστάλησαν από όλας τās άθλητ. ένώσεις της Μητροπόλεως όσον και των άποικιῶν πρὸς την Αγγλικήν Ολυμπιακήν Επιτροπὴν διὰ νά διατεθῶσιν πρὸς εὐρύτεραν συμμετοχὴν της άγγλ. ομάδος και την έπιμελή αὐτῆς προπόνησιν. Ἡ μεγάλη άντιπροσωπεία της άγγλ. Ολυμπιακῆς Επιτροπῆς έφθασεν ήδη εις Παρισίους ίνα φροντίσῃ διὰ την διαμονήν των Αγγλῶν άθλητῶν. Παρομοίαν έπιτροπὴν έστειλε και ή Ελβετία· επίσης οἱ Οὐγγροὶ άθληταί σκέπτονται από τοῦδε νά μεταβῶσιν εις Παρισίους και συμπληρώσωσιν εκεί τās προπονήσεις των, διότι ό όιος εις Παρισίους εἶναι εὐδυνότερος ή εις την πατρίδα των.

Κολύμβησις

Η ειδική έπιτροπὴ τῶν κολυμβητικῶν άγωνισμάτων των Ολυμπιακῶν τοῦ 1924 δημοσιεύει τās ληφθείσας ήδη δηλώσεις έθνῶν άτινα θά μετάσχουσιν των Ολυμπιακῶν εις την κολύμβησιν.

Εἶναι ταῦτα ή Αγγλία, Σουηδία, Βέλγιον, Ολλανδία, Ισπανία, Αμερική, Βραζιλία, Τσεχοσλοβακία, Ιταλία, Οὐγγαρία, Ελβετία, Γαλλία. Η έπιτροπὴ εις τὸ ανακοινωθέν της θεωρεῖ πιθανήν και την συμμετοχὴν Ελλάδος και Πορτογαλλίας.

Δ. ΔΑΛΛΑΣ

Η ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ ΖΗΤΟΥΝ ΠΑΛΙΝ ΤΑ ΧΑΡΕΜΙΑ ΤΩΝ

*Παρά πολλή έλευθερία, παρά πολλή επέμβασις εις τās εργασίας.—
Εὐκολώτερον νά μεταχειρισθῇ κανείς τέσσαρας συζύγους
παρά μίαν και έπειτα ένα έκατομύριον ώραιαι χαροῦ
μισσοὶ χάνονται άδίκως λέγουν, και ζητοῦν από
την Κυβέρνησιν νά έποναφέρῃ την πολυγαμίαν.*

ταν ή Τουρκική Εθνική Συνέλευσις κατήγγησε πέρυσιν τά χαρέμια, οἱ Μωαμεθανοὶ σύζυγοι έχειροκρότησαν καταρῶμενοι. Οἱ καιροὶ ήσαν άσχημοὶ εις την Τουρκίαν και αἱ γυναῖκες πολυέθοδοι. Επειτα, αἱ άπελείωτο ραδιουργαὶ των σεραγίων, με την

Δέν ήξευραν βέβαια πῶς θά τὰ πήγαιναν με την μονογαμίαν, άλλ' ή Αμερική και όλα τά άλλα κράτη τὰ κατάφεραν πολὺ καλά, και ήθελαν νά εἶναι και αὐτοὶ όπως οἱ Αμερικανοί. Κανείς δέν έσκέφθη νά έρωτήσῃ ένα από τοὺς πολλοὺς έξενοὺς εις την Κωνσταντινούπολιν πῶς ήτο νά έχῃ κανείς μίαν σύζυγον μέχρι θανάτου. Καμμία Τουρκική έπιτροπὴ δέν έμελέτησε πῶς εἴθε, τās γυναῖκες επιβάλλε ή μονογαμία. Επειτα, έσκέφθη τά αποτελέσματα.

μίαν γυναῖκα κατηγοροῦσαν την άλλην, ήρχισαν πλέον νά πειράζουν τὰ νεύρα των συζύγων. Ηθελαν νά αναγκασθῶν και ή σκέψις νά ζήσουν με μίαν γυναῖκα, χωρίς ευνούχους, χωρίς μαλώματα και μόνον με ένα σπίτι, ήτο πολὺ ελκυστική. Εμύριζε χρήματα εις την τράπεζαν και εὐχαρίστησιν.

Οἱ Τούρκοι είχαν και ένα άλλον λόγον νά δείξουν την θύραν εις τās περιττάς συζύγους. Ηθελαν νά εἶναι προοδευτικοί.

Τώρα οἱ Τούρκοι σύζυγοι άναστατώνουν όλον τόν Ισλαμικόν κόσμον. Ένα έτος με μίαν γυναῖκα τοὺς θεράπευσε από κάθε ξενομολιαν. Εσκέφθησαν, ότι τὸ άστειον έπροχώρησε πολὺ και ότι τὸ καλλίτερον ποῦ έχουν νά κάνουν εἶναι νά αναδιοργανώσουν τά χαρέμια των όσον τὸ δυνατόν γρηγορώτερα, πριν αἱ γυναῖκες της Τουρκίας καταλάβουν τί θά πῇ ἡ δικαιοσύνη. Διότι ή «άσθενής της Ερώτησις» δέν ήτο πειὸ άσθενής παρά όταν άντελήφθη

τί ἔκαμε δίδων εἰς τὰς γυναῖκας δικαίωμα. Ἀνεκάλυψεν ἑξαφνα, ὅτι μία γυναῖκα εἶναι περισσότερο ἐνοχλητική ἀπὸ πηνήντα. Μανθάνει, διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν Τουρκικὴν ἱστορίαν τί θά πῃ νὰ γυναικωκρατῇται. Ἀνεκάλυψεν, ὅτι τὸ χέρι ποὺ κινεῖ τὸ λίκνον εἶναι συγγὰ τὸ χέρι ποὺ κινεῖ τὸ πλοῖον.

Ἐφυγαν πλέον αἱ εὐτυχισμέναι ἡμέραι, ὅποτε ἡμποροῦσε νὰ δέρνη μίαν ἀπὸ τὰς γυναῖκας τοῦ ἀπὸ ἰδιοτροπίας ἢ νὰ τὴν κλείη εἰς ἓνα σάκκον καὶ νὰ τὴν ρίπτῃ εἰς τὸν Βόσπορον, ἔαν τοῦ ἤρχετο ἡ ὀρεξις· ἢ νὰ ἐκτελῇ ἓνα ἄλλο ἀπὸ τὰ πρόνομια τοῦ χαρμεῖου, τοῦ ὁποίου ἦτο ἀπόλυτος αὐθέντης καὶ κύριος. Τί ἐσήμαινε τότε ἔαν ἡ εὐνοομένη τοῦ ἔκλειε καὶ ἐθύμωνε; Ἰπῆρχον ἄλλαι γυναῖκες ἐξ ἴσου εὐνοούμεναι διὰ νὰ τὸν διασκεδάσουν. Δὲν εἶχε παρὰ νὰ κτυπήσῃ τὰ χέρια τοῦ καὶ τάγματα ὁλόκληρα ἀπὸ καλλονὰς παρουσιάζοντο μὲ ἀναφυκτικά, μὲ τὸν ναργιλέ τοῦ καὶ μὲ τὰς παντοφλές τοῦ. Ἐξέσυρον τὴν θέσιν των. Ὁ μόνος σκοπὸς τῆς ζωῆς των ἦτο νὰ τὸν κάμουν εὐτυχῇ, καὶ ἡ μεγαλειτέρα ἀνταμοιβή των ἦτο τὸ χαμόγελό του. Διὰ νὰ εἶναι βέβαιος ὅτι αἱ γυναῖκες τοῦ καὶ παλλακίδες τοῦ θὰ τὸν ἡδχαρίστουν, κάθε χαρέμι εἶχε καὶ μίαν ἡλικιωμένην γυναῖκα, ἡ ὁποία ἐδίδασκε τὰς ἄλλας ὅλα τὰ μικρὰ μυστικά τὰ ὁποῖα ἡμποροῦσαν νὰ ἀρέσουν εἰς ἓνα ἄνδρα.

Τί καὶ ἂν ἐμάλωναν; Ὅλα τὰ μαλώματα ἐγίνοντο δι' αὐτόν· καὶ οἱ εὐνοῦχοι τὰ διώρωναν ὅλα. Δι' αὐτὸ ἐπληρώνοντο. Καὶ ἔπειτα δὲν ἐβγαίναν ἔξω ἀπὸ τὸ χαρέμι, τὸ ὁποῖον ἦτο πολὺ παρηγορητικόν. Χωρὶς ἀμφιβολίαν ἦτο ἓνα ἑξοχον σύστημα. Καὶ ὁ Τούρκος σύζυγος ἀρχίζει νὰ

τὸ καταλαμβάνῃ — πολὺ ἀργά.

Τώρα ὅλα ἔχουν ἀλλάξῃ.

Ἡ χειραφετημένη Ὀθωμανίς, ἀφ' οὗ τῆς εἶπαν, ὅτι ἔχει δικαιώματα, ἀρχίζει νὰ τὰ ἐξασκῇ. Ἐπέταξε τὸ ρασμὰκι, πρῶτον ἀπ' ὅλα καὶ αὐτὸ μόνον κατετάραξε τοὺς Τούρκους συζύγους. Ἐπὶ ἑκατοντάδας ἐτῶν καμμία γυναῖκα δὲν ἐπετρέπετο νὰ δεῖξῃ τὸ πρόσωπόν της ἔξω ἀπὸ τὸ χαρέμι καὶ ἡ ἀπομάκρυνσις αὐτῇ ἀπὸ τὸ παλαιόν ἔθιμον φαίνεται τόσον τρομερὰ εἰς τὸν Τούρκον σύζυγον, ὅσον θὰ ἐφαίνετο εἰς ἓνα εὐρωπαῖον νὰ ἐδλεπε τὴν γυναῖκα τοῦ νὰ πηγαίνῃ εἰς τὸν μπακάλην μὲ τὸ ὑποκάμισον.

Καὶ δὲν ὠφελεῖ διόλου νὰ κινῇ ὁ Τούρκος τὰ χέρια τοῦ καὶ νὰ τραβᾷ τὰ μαλλιά τοῦ διὰ τὴν τρομερὰν αὐτὴν διαγωγὴν τῆς συζύγου τοῦ. Ἐκεῖνη τοῦ λέγει νὰ τῆς κάμῃ τὴν χάριν νὰ τὴν ἀφήσῃ ἡσυχον. Εἶναι πολὺ εὐτυχῆς ἂν δὲν τὸν κτυπήσῃ μὲ μίαν βέργαν. Μία κυρία εἰς τὸν Γαλατῶν λέγεται, ὅτι ἐσημάδευσε τὸν σύζυγόν της εἰς τὸ μέτωπον μὲ ἓνα ἀνθοδοχεῖον ἀπὸ μίαν ἀπόστασιν σαράντα τριῶν ποδῶν, ἔπειτα ἀπὸ μίαν μικρὰν διαφοράν, διότι δὲν ἤθελε νὰ τὴν πᾶῃ εἰς τὸν κινήματογράφον, Εἶναι βέβαιον, ὅτι τὸ σημάδι εἶναι ἀρκετὰ βαθύ καὶ... ἀνεξίτηλον. Ὁ αὐθέντης καὶ κύριος ἐνός Τουρκικοῦ οἴκου, ὁ στόχος διὰ τὰ πειράματα σκοποβολῆς τῆς συζύγου τοῦ!

Ἀπλητισμένοι τελείως οἱ Τούρκοι σύζυγοι κάμνουν μίαν τελευταίαν προσπάθειαν. Ἐκαμὰν ἐκκλησίαν εἰς τὸν Μουσταφὰ Κεμάλ, ὁ ὁποῖος εὐθύνεται πολὺ διὰ τὴν εἰσοδὸν τῆς μονογαμίας. Ἀλλὰ τί ἡμπορεῖ νὰ κάμῃ ὁ καυμένος ὁ Μουσταφὰς; Εἶναι πανδρευμένος ὁ ἴδιος μὲ μίαν χαριτωμένην, ἀλλὰ καὶ πολὺ ἀποφασί-

στικὴν κυρίαν, ἡ ὁποία πολὺ συγγὰ ἐδήλωσε τί σκέπτεται διὰ τὰ γυναικεῖα δικαιώματα. Ὁ Μουσταφὰς ἡμπορεῖ νὰ ἔχῃ τὰς ἰδικὰς τοῦ ιδέας ἐπὶ τοῦ ζητήματος, ἀλλ' ἔαν διαφέρουν ἀπὸ τὰς ιδέας τῆς συζύγου τοῦ κανεῖς δὲν εἰςέρει. Ἀπέριψε πέντε χωριστὰ νομοσχέδια περὶ τῆς ἐπαναφοράς τοῦ χαρμεῖου πέρυσι, καὶ λαὶ δὲν εἶδαν πιθανόν, ὅτι θὰ ὑποστηρίξῃ τὸ ἔκτον. Δι' αὐτὸ θὰ ἐχρειάζετο ἐξαιρετικὸν θάρρος. ἀπέναντι τῆς κ. Μουσταφᾶ.

Ἐν τούτοις οἱ σύζυγοι τοῦ Ἰσλάμ ἀπεφάσισαν ν' ἀγωνισθοῦν ἕως τὸ τέλος καὶ δὲν θὰ εἶναι παράξενον, ἔαν αἱ ἐπύμναι γενικαὶ ἐκλογαὶ ἐξαρτηθοῦν ἀπὸ τὴν ἐπαναφοράν τοῦ χαρμεῖου. Ἐὰν συμβῇ αὐτὸ ὀρισμένως θὰ εἶναι αἱ λυσσώδεστεραι ἐκλογαὶ τῆς ἱστορίας, μὲ βέργες καὶ οἰκιακά σκευῆ, γεμίζοντα τὸν ἀέρα διότι εἰς τὴν Τουρκίαν αἱ γυναῖκες ἔχουν τὴν φήγον. Καὶ ἔχουν γευθῇ αἷμα.

Φυσικὰ ὑπάρχουν γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι θὰ ὑπεδέχοντο εὐχαρίστως τὴν ἐπιστροφήν τοῦ χαρμεῖου. Μεταξὺ αὐτῶν εἶναι αἱ χιλιάδες σύζυγοι, αἱ ὁποῖαι ἐχασάν τὴν ἐργασίαν των, ἀφ' οὗ κατηργήθησαν τὰ χαρέμια. Εἶναι τὰ πραγματικὰ θύματα τῆς καταστάσεως.

Καμμία ἀπὸ αὐτὰς δὲν εἶχεν ἐργασθῇ ποτέ. Ἡ ἐργασία των ἦτο νὰ εὐχαρίστουν τοὺς συζύγους των, καὶ αὐτὸ ἦτο ἡ μόνον τῶν ἐργασία. Ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας ἐδιδάσκοντο πῶς νὰ κάμουν γλυκὰ μάτια πῶς νὰ σαγηνεύσουν· θαυμάσια προσόντα δι' ἓνα χαρέμι, ἀλλ' ὅχι πολὺ χρήσιμα ὅταν πρόκειται νὰ κερδίῃ κανεῖς τὸ φῶμί του, ἰδίως ὅταν παύσῃ κανεῖς νὰ εἶναι νέος, ὅπως πολλοὶ ἀπὸ αὐτὰς τὰς

πρώην καλλονὰς. Ὅταν λοιπὸν ἦλθεν ἡ κατάργησις τῶν χαρμεῖων καὶ ταῖς ἐδειξε τὴν θύραν, δὲν εἶχαν τὰ μέσα νὰ κερδίσουν τὴν ζωὴν των καὶ ἔμειναν πᾶμ πτωχοί.

Πολλοὶ ἐγίναν ὑπηρέτριαι, μία ἀρκετὴ κατὰπτωσις ἀπὸ τὰς εὐώδεις διασκεδάσεις τοῦ χαρμεῖου, ἡ ὁποία ἐγίνετο δυσκολωτέρα ἀπὸ τὸ γεγονὸς, ὅτι δὲν ἦσαν καλαὶ, ὅτε διὰ τὰς ἀπλουστεράς οἰκιακὰς ἐργασίας.

Οὔτε καὶ ἡ Κυβέρνησις ἐδίδεν ἐνδιαφέρον διὰ τὴν σκληράν των τύχην, ἂν καὶ ἡ Κυβέρνησις ἦτο ὑπεύθυνος δι' αὐτήν. Ἡ Τουρκία ἐπολέμει μὲ τὴν Ἑλλάδα τότε καὶ οἱ πολιτικοὶ της εἶχαν ἄλλας σκέψεις. Αἱ ἐκδιωχθεῖσαι σύζυγοι δὲν εἶχαν τύχην,

Ἦτο πολὺ συγκινητικὴ ἡ θέσις τῶν γυναικῶν αὐτῶν, αἱ ὁποῖαι μέσα εἰς μίαν νύκτα ἐρρίφθησαν ἀπὸ τὴν πολυτέλειαν εἰς τὴν πτωχείαν. Οἱ ὀρμαὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἶναι γεμάτοι μὲ κουρελιασμένες, πεινασμένες γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι κάποτε ἀγεπαύοντο μέσα εἰς τὰ με ταξωτὰ κοντὰ εἰς εὐώδεις δεξαμενὰς μὲ σκλάβους γύρω των, χωρὶς καμμίαν φροντίδα ἐκτὸς ἀπὸ τὰς ζηλοτυπίας καὶ ραδιορρήκας τῶν χαρμεῖων. Μερικαὶ ἀπὸ αὐτὰς — αἱ ὀρειότεραι — κατώρθωσαν νὰ ὑπανδρευθοῦν πάλιν, ἀλλ' αὐταὶ εἶναι πολὺ ὀλίγαι. ἀφ' οὗ ὅλα αἱ γυναῖκες αἱ ὁποῖαι ἔχασαν τὴν «ἐργασίαν» των εἶναι πλέον «χαλασμένα φρούτα» καὶ ὁ Τούρκος εἶναι πολὺ λεπτολόγος εἰς αὐτὰ νὰ πράγματα.

Ἦτοι εἶναι σχεδὸν ἀδύνατον δι' αὐτὰς τὰς γυναῖκας νὰ ὑπανδρευθοῦν καὶ πάλιν

και μάλιστα ακόμη και αν επανέλθουν τα χαρμια, δεν υπάρχει τόπος δι' αὐτάς, διότι οἱ πρώην αὐθένται των δὲν τὰς θέλουν πλέον.

Ενας Τούρκος γερουσιαστής ἐπρότεινε νὰ ἐξαποστέλλουν τὰς πρώην συζύγους εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἀλλ' εἶναι ἀμφίβολον ἐὰν αὐτὸ θὰ εἶναι ὠφέλιμον. Τουρκικὰ καὶ Εὐρωπαϊκὰ ἱδανικὰ εἰς τὸ ζήτημα τῆς καλλονῆς ἀπέχουν πολὺ. Αὐτὸ ἀπεδείχθη τελευταίως, ὅταν κάποιος θιασάρχης παρέλαβε πολλὰς συζύγους τοῦ τελευταίου Σουλτάνου εἰς τὸν θάσόν του δι' ἓνα γυρὸς εἰς τὴν Εὐρώπην. Ἡ ἐπιχείρησις ἀπέτυχε, διότι αἱ γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι ἐφαίνοντο ὡραῖαι εἰς τὸν Σουλτάνον δὲν ἐφαίνοντο τόσον ὡραῖαι εἰς τοὺς εὐρωπαίους θεατάς. Ο ἰσχυρὸς εἶναι, ὅτι οἱ Τούρκοι τὰς ἀρέσουν παχέας—ὅσον παχύτεραι τόσο καλύτεραι, ἐνῶ ὁ ἄλλος κόσμος θαυμάζει μᾶλλον περιωρεῖας ὡς τῆς Αφροδίτης. Οἱ Παρισινοὶ δὲν ἠμπούσαν νὰ ἰδοῦν τίποτε ὡραῖον εἰς μίαν συλλογὴν ἀπὸ παχυσάρκους μελαχροινὰς γυναῖκας αἱ ὁποῖαι ἐμεδίωον καὶ ἐγλυκοκύνταζαν ἐπάνω ἀπὸ τὴν σκηνήν.

Αὐτὸ ἐκκλίνει καὶ τὸν τελευταῖον δρόμον συντηρήσεως διὰ τὰς πρώην συζύγους καὶ τὰς ἐπεισεν, ὅτι ἐὰν δὲν ἤθελαν νὰ ἀποθάνουν ἀπὸ τὴν πείναν, ἔπρεπε νὰ ἐργασθῶν διὰ τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ χαρμίου. Αὐτὸ εἶναι ἡ μόνη ἐλπίς, κα μὴ πολὺ ἀσθενὴς ἐλπίς. Ὅπως δὴποτε κάμνουν ἐκκλησίαι εἰς τὴν Συνέλευσιν καὶ ζητοῦν τὴν κατάργησιν τοῦ σκληροῦ νόμου,

Ἀπέναντί των εἶναι ὅλαι αἱ γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀρκετὰ τυχεραὶ νὰ ἔχουν ἓνα σύζυγον καὶ μίαν πολὺ ἐνέργητικὴν γυναικεῖαν μερίδα, ἡ ὁποία εἶναι ἀφωσιωμένη εἰς τὴν θεωρίαν τῆς μονογαμίας. Ὅλαι αἱ γυναῖκες τῆς μερίδος αὐτῆς εἶναι δουτηγμέναι εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ τοῦλάχιστον μίαν ἀπὸ αὐτὰς εἶναι μέλος τῆς Εθνοσυνελεύσεως.

Ἀλλαι ἔχουν δηλώσει τὴν ἀπόφασίν των νὰ ἐκθέσουν ὑποψηφιότητα καὶ ἔως οὗ οἱ ἄνδρες ὀργανωθῶν ἴσως εὐρεθῶν κάτω ἀπὸ μίαν Κυβέρνησιν ποδογύρων, ἡ

φούσας θράκας, ἀναλόγως τῆς μόδας τῆς ἐποχῆς.

Επομένως οἱ ἄνδρες πρέπει νὰ ἐργασθῶν γρήγορα ἐὰν θέλουν νὰ ἐπιτύχουν κατὶ καὶ ἔτσι γίνεται ἡ τελευταία ἐφοδος. Ο γερουσιαστής Σαλλίμπ Χότζας εἰσήγαγε τώρα τὸ ἔκτον νομοσχέδιον διὰ τὴν νομιμοποίησιν τῆς πολυγαμίας καὶ γίνονται πολλὰ προσπάθειαι νὰ ἐπικυρωθῇ πρὶν αἱ γυναῖκες ἀντιληφθῶν τί συμβαίνει.

Ο γερουσιαστής Χότζας εἶναι πολὺ πονηρὸς διὰ νὰ ἐκθέσῃ τὴν ἀπελπιστικὴν κατὰστασιν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκονται οἱ Τούρκοι σύζυγοι. Ἀντὶ τούτου παρουσάζει στατιστικὰς ἀποδεικνυσάσας ὅτι ἡ πολυγαμία εἶναι ἀναγκαία εἰς τὴν Τουρκίαν ἐνεκα τοῦ γεγονότος, ὅτι ὑπάρχουν εἰς τὴν χώραν 6 271.000 γυναῖκες καὶ μόνον 5.473.000 ἄνδρες. Ἐπικαλεῖται τὰς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις τῶν συναδελφῶν του μωαμεθανῶν καὶ τοὺς ὑπενηθίζει, ὅτι τὸ Κοράνιον προβλέπει καὶ διὰ τὸ οἰκονομικὸν ζήτημα, ἀφοῦ ὀρίζει ὅτι μόνον οἱ Μουσουλμάνοι οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὰ οἰκονομικὰ μέσα ἐπιτρέπεται νὰ παίρνουν πολλὰς συζύγους. Κάθε Τούρκος σύζυγος κρατεῖ τὴν ἀναπνοὴν του καὶ παρακαλεῖ τὸν Προφήτην ὥστε νὰ ἐπικυρωθῇ τὸ νομοσχέδιον τοῦ ἀδελφοῦ Χόντζα. Ἀλλ' εἶναι ἀμφίβολον ὅτι ὁ Χότζας θὰ ἐπιτύχῃ, ἀφοῦ οἱ περισσότεροι Γερουσιασταὶ εἶναι ὑπανδρευμένοι μὲ γυναῖκας αἱ ὁποῖαι πιθανῶς νὰ μὴ ἀρέσκωνται εἰς τὴν ἰδέαν αὐτήν. Ὀλίγαι γυναῖκες θὰ σταθοῦν μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια νὰ βλέπουν τοὺς ἄνδρας των νὰ ψηφίζουν ἓνα μέτρον τὸ ὁποῖον θὰ δώσῃ εἰς τὴν κάθε μίαν πολλὰς ἀντιζηλούς.

Ἀλλ' ἐὰν τυχὸν ἐπικυρωθῇ τὸ νομοσχέδιον, οἱ Τούρκοι λέγουν ὅτι ἡ κατὰστασις αὐτὴ δὲν θὰ ἔλθῃ πλέον. Ἐμαθὴν τὸ μάθημά των καὶ δὲν θὰ τοιμήσουν πλέον νὰ παίξουν ἐν οὐ παικτοῖς.

Επὶ αἰῶνας οἱ πολιτικοὶ τῆς Εὐρώπης παραπονῶνται διὰ τὸν «Ακατανόμαστον Τούρκον» καὶ ἐζήτησαν τὴν αὐστηράν τιμωρίαν του διὰ τὰ ἐγκλήματά του εἰς τὴν Ἀρμενίαν καὶ ἄλλαχού. Θὰ ἦτο μία εἰρηνεὶα ἂν ὁ ἴδιος Τούρκος ἔχει ἐφευρεθῇ, τὴν ἰδίαν του τιμωρίαν—κατὰ λάθος.

ΦΙΛΑΤΕΛΙΣΤΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΑ ΜΕΤΑ ΤΟ 1903 ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΣΕΡΒΙΑΣ

Κατὰ τὸ ἔτος 1903 κατεσκευάσθη μία σειρά γραμματοσήμων, εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἀναρρήσεως εἰς τὸν θρόνον τοῦ πρό τινων ἐτῶν ἀποθανόντος Βασιλέως Πέτρου.

Ὀλίγους μῆνας πρότερον, τοῦ γεγονότος τούτου, κατεσκευάσθη μία νέα σειρά γραμματοσήμων μετὰ τὴν εἰκόνα τοῦ Βασιλέως Ἀλεξάνδρου· ἀλλ' ἀκριβῶς ὅτε ἦτο ἐτοιμὴ νὰ τεθῇ εἰς κυκλοφορίαν ὁ βασιλεὺς Ἀλεξάνδρος, ἡ βασίλισσα, ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν καὶ 3-4 ἄλλοι ἐδολοφονήθησαν 11 Ἰουνίου 1903.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ χώρα εἶχεν ἔλπειν γραμματοσήμων διὰ τὰς ταχυδρομικὰς ἀνάγκας καὶ ἡ νέα σειρά ἦτο ἐτοιμὴ, διὰ τοῦτο ἐπεσημάνθη ἡ εἰκὼν τοῦ δολοφονηθέντος βασιλέως διὰ τοῦ Σερβικοῦ ἐθνοσήμου σφραγισθείσης οὕτω ἐντελῶς τῆς εἰκόνης.

Ἡ σειρά αὕτη ἀποτελεῖται ἀπὸ 6 γραμματόσημα, τῶν 1, 5, 10, 15, 20, 25 καὶ 50 παραδῶν καὶ τοῦ 1, 3 καὶ 5 δηναρίων. Μερικὰ τῶν 5 δηναρίων ἐπεσφραγίσθησαν διὰ τῆς ἀξίας τοῦ 1 παρὰ. Ἡ κυκλοφορία τῶν γραμματοσήμων τούτων παρετάθη ἐπὶ ἓν ἔτος.

Τὸ προσεχὲς ἔτος (1904) ἐξεδόθη νέα σειρά γραμματοσήμων, ἀποτελουμένη ἐξ 8 ἀξιών, τῶν 5, 10, 15, 25 καὶ 50 παραδῶν καὶ τῶν 1, 3 καὶ 5 Δηναρίων.

Ἡ σειρά αὕτη ἐπροξένησε ταχέως ἀσυνήθη ἐνδιαφέρον εἰς τοὺς φιλατελιστικούς κύκλους, ἐκ τοῦ γεγο-

νότος ὅτι ἡ κεντρικὴ εἰκὼν συμπεριελάμβανε 2 πρόσωπα. τὸ πρόσωπον τοῦ Βασιλέως Γεωργίου, ὁ ὁποῖος ἦτο Ἀρχηγὸς τῶν Σέρβων ἐναντίον τῶν Τούρκων κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 19ου αἰῶνος καὶ τὸ τοῦ Βασιλέως Πέτρου, τὸ ὁποῖον καὶ ὑπερεῖχε.

Ἐντὸς τῶν ἐν τῇ εἰκόνι προσώπων τὰ γραμματόσημα ταῦτα ἔφερον ἐκατέρωθεν τῆς κεντρικῆς εἰκόνης τὰς χρονολογίας 1804-1904, ἐπὶ τῇ ἐκατονταετηρίδι τῆς Δυναστείας τῶν Καραγεώργεβιτς ἱδρυθείσης ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Γεωργίου, τοῦ ἐπωνομαζομένου «Μαύρου». Ἡ σειρά αὕτη ἀποτελεῖτο ἀπὸ τὰς ἐξῆς ἀξίας: τῶν 5, 10, 15, 25 καὶ 50 παραδῶν. Διὰ τὰς ἄνω τοῦ 1 Δηναρίου ἀξίας ἐξεδόθησαν ἄλλα, φέροντα ὡς κεντρικὴν εἰκόνα, μίαν ἀπὸ τὰς πολεμικὰς σκηναίς τῆς ζωῆς τοῦ Βασιλέως Γεωργίου.

Ἡ κυκλοφορία των παρετάθη μέχρι τοῦ 1905. Κατὰ τὸ 1908 μερικὰ ἀπώληται χιλιάδες ἐπωλήθησαν χονδρικῶς ὑπὸ τῆς Σερβικῆς Κυβερνήσεως, τοῦτο δ' ἐπέφερε τὴν πώσιν τῆς ἀξίας των, ἡ ὁποία σήμερον ποικίλλει περὶ τὰ 20-25 γαλλικὰ φράγκα.

Τῷ 1905 ἐξεδόθη μία νέα σειρά μετὰ τὴν νέαν εἰκόνα τοῦ Βασιλέως Πέτρου, ἀποτελουμένη ἀπὸ τὰς ἐξῆς ἀξίας: 1, 5, 10, 15, 20, 25, 30 καὶ 50 παραδῶν, 1, 3 καὶ 5 Δηναρίων.

Τῷ 1911 ἡ σειρά αὕτη ἀντεκατεστάθη ὑπ' ἄλλης, τὰ γραμματό-

σημα της οποίας ἔφερον τὴν εἰκόνα τοῦ Βασιλέως ἐν στολῇ ἐκστρατείας. Σημειοῦμεν τὰς διαφόρους ἀξίας 1, 2, 5, 10, 15, 20, 25, 30 καὶ 50 παράδων. 1, 3 καὶ 5 Διηναρίων. Ἡ ἀξία αὐτῆς ἀνέρχεται εἰς τὰ 156 γαλλικὰ φράγκα.

Ἐν ἔτος ἀργότερον, τῷ 1912, ἐξεδόθη μία νέα σειρά προοριζομένη διὰ τὴν πληρωμὴν τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν τῶν ἐφημερίδων, ἡ ὁποία κατόπιν ἐτέθη εἰς τὴν γενικὴν χρήσιν. Τὰ γραμματόσημα τῆς σειράς φέρουν ὡς εἰκόνα μίαν καθήμενην γυναῖκα καὶ ὡς ἐπισφράγισιν τὸ Σερβικὸν ἐθνόσημον, ἀποτελοῦνται δὲ ἀπὸ τὰς ἐξῆς ἀξίας· 1, 5, 10, 15, 20, 25, 30 καὶ 50 παράδων, 1, 3 καὶ 5 Διηναρίων.

Μετά τὴν δολοφονίαν τοῦ Σεραιέδου καὶ τὴν κήρυξιν τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου κατὰ τῷ 1914, τὰ Σερβικὰ στρατεύματα κατ' ἀρχὰς ἐνίκων τοὺς Αὐστριακοὺς, εἰς ἀνάμνησιν δὲ τῶν νικῶν τούτων ἐξέδωκαν μίαν νέαν σειράν τῆς οποίας τὰ γραμματόσημα φέρουν ὡς εἰκόνα τὸν Βασιλέα Πέτρον ἐπὶ τοῦ πεδίου τῶν μαχῶν. Ἡ σειρά ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰς ἐξῆς ἀξίας· 5, 10, 15, 20, 25, 30 καὶ 50 παράδων.

Τῷ 1915 ὁ βασιλεὺς Πέτρος παρητήθη τοῦ θρόνου, ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ του Αλεξάνδρου καὶ εἰς ἀνάμνησιν τοῦ γεγονότος τούτου ἐξεδόθη μία νέα σειρά, τῆς οποίας τὰ γραμματόσημα ἔφερον ὡς εἰκόνα τὰ πρόσωπα τῶν βασιλέων Πέτρου καὶ Αλεξάνδρου.

Αποτελεῖται ἀπὸ τὰς ἐξῆς ἀξίας· 1, 2, 5, 10, 15, 20, 25, 30 καὶ 50 παράδων, 1, 3 καὶ 5 διηναρίων.

Μετά τὴν εἰσβολὴν τῶν αὐстро-γερμανικῶν στρατευμάτων εἰς Σερβίαν καὶ τὴν ἀποχώρησιν τῶν Σερ-

βικῶν ἀρχῶν ἐν Κερκύρᾳ ἐχρησιμοποιήθησαν, λόγῳ ἐλλείψεως Σερβικῶν γραμματοσήμων, γραμματόσημα τῆς Γαλλίας τοῦ 1900, ἐπισφραγισθέντα διὰ τῆς λέξεως «**Σερβικὰ Ταχυδρομεῖα**».

Μετά τὴν ἔνωσιν τῶν Σέρβων, Κροατῶν καὶ Σλοβένων εἰς τὸ Βασίλειον τῆς Γιουγκοσλαβίας, ἐξεδόθησαν νέα γραμματόσημα διὰ τὰς ταχυδρομικὰς ἀνάγκας τοῦ Ἠνωμένου Βασιλείου.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Γερμανία. Ἡ καταπληκτικὴ πτώσις τοῦ Γερμανικοῦ μάρκου, ἐπέφερε γενικὴν ἀναστάτῳσιν εἰς τὰ ἐν χρήσει γερμανικὰ γραμματόσημα, τῶν ὁποίων αἱ ἀξίαι ἦσαν ἀνεπαρκεῖς διὰ τὰς ταχυδρομικὰς ἀνάγκας. Ἐνελεν τούτου ἐπισφράγισαν γραμματόσημα παλαιῶν ἐκδόσεων, τῶν ὁποίων ἡ ἀξία ἀνῆλθε μέχρι τῶν 10 ἑκατομμυρίων μάρκων.

Ἰταλία. Τὴν 26 παρελθόντος Οκτωβρίου ἐτέθη πρὸς πώλησιν ἐπὶ 3 μόνον ἡμέρας ἡ ἀναμνηστικὴ σειρά τῆς εἰσόδου τῶν φασιστῶν εἰς τὴν Ρώμην. Περιλαμβάνει 6 διαφόρους ἀξίας τῶν 10, 30 καὶ 50 σέντιμος. 1, 2 καὶ 5 λιρετῶν.

Τουρκία. Ἀγγέλλεται ὅτι λίαν προσεχῶς θὰ ἐκδοθῇ ἐν νέον γραμματόσημον ἀξίας 11 πιάστρων καὶ 10 παράδων, προσωρισμένον διὰ τὴν ταχυδρομίσιν τῶν ἀπλῶν ἐπιστολῶν βάρους 20-40 γραμμαρίων.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

κ. **Μ. Τόκκον** ἐνταῦθα. Αναμένωμεν περίληψιν τῆς μελέτης σας.

κ. **Π. Μεταξῶν** ἐνταῦθα. Περιτοῦ ἀκριβοῦς ἀριθμοῦ τῶν γραμματοσήμων τῆς Ἰταλικῆς κατοχῆς Κερκύρας θὰ γράψωμεν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

ΚΩΣΤΑΣ Γ. ΑΓΓΕΛΟΥ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΦΟΙΤΗΤΩΝ

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἔγεινεν ὑπὸ τῆς Φοιτητ. Λέσχης ἡ τετάρτη ἐκδρομὴ εἰς τὸν Διόνυσον.

Τὴν Τετάρτην 14-11 ἔγεινε ἡ δευτέρα Μουσικοθεατρικὴ συναυλία ἐν τῇ Φοιτητ. Λέσχῃ, τὴν δὲ Πέμπτην ὁμίλησεν ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Αλεβιζάτος περὶ τοῦ «Τὶς ὁ σκοπὸς τῆς παγκοσμίου ἡμέρας τῆς προσευχῆς τῶν φοιτητῶν».

Απὸ τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος πληροφοροῦμεθα ὅτι θὰ ἀρχίσῃ σειρά διαλέξεων «περὶ Πνευματισμοῦ».

Οσοὶ ἐκ τῶν κ. κ. φοιτητῶν γνωρίζουν μουσικὴν παρακαλοῦνται νὰ δηλώσωσιν εἰς τὴν Διευθύνσιν τῆς Φοιτ. Λέσχης διὰ νὰ λαμβάνουν μέρος εἰς τὰς μουσικὰς συναυλίας.

Στὴν ἱατρικὴν Σχολὴν ἐμαθόμεν ὅτι πετοῦν καί. . . δεκάρες οἱ φοιτηταὶ κατὰ τοῦ κλητήρος ὁ ὁποῖος ὅμως ἀς δέχεται εὐχαρίστως. Ἀς προσέχουν ὅμως μὴ τὸ μάθουν οἱ. . . λούστρε ! τότε δὲν θὰ εὐρί-

σκουν θέσιν νὰ καθήσουν.

Τὸ Φαρμακευτικὸν ταμεῖον λόγῳ ἀνεπαρκείας χώρου πρόκειται νὰ μεταφερθῇ ὅταν ἐξευρεθῇ τὸ κατάλληλον μέρος, καὶ ἔτσι θὰ γλυτώσουν οἱ δυστυχεῖς φοιτηταὶ ἀπὸ τὸ μαρτύριον αὐτοῦ τοῦ ὑπογείου.

— Κε Γ. Σπέντζε. Πότε θὰ ἀποφασίσῃτε νὰ ἐμφανισθῇτε ;

ΚΑΝΕΛΛΟΣ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΛΟΣ

Α. Ο. Δ. Ο.

Εἰς τὸ Βέλγιον ἔγινε πρό τινος μία πρωτότυπος ἔρευνα. Αἱ γυναῖκες διαβάζον διβλία ; Τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐρευνῆς αὐτῆς ἀνεμόνον τὸ μὲ ἀνυπομονησίαν πρὸ πάντων ἐκ μέρους τῶν γυναικῶν. Εὐτυχῶς δι' αὐτὰς ἡ ἔρευνα διεπίστωσεν, ὅτι αἱ γυναῖκες ὄχι μόνον ἀπλῶς διαβάζον διβλία, ἀλλὰ κυριολεκτικῶς τὰ καταβροχθίζου. Μόνον ποὺ τὰ διβλία τοῦ διαβάζον κατ' ἐξοχὴν εἶναι ἐρωτικὰ μυθιστορήματα.

ΑΛΕΞ. Τ. ΤΑΒΛΑΡΙΔΗΣ

ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΣ

55 Γ' Σεπτεμβρίου Ἰσογειον 55

Λέγεται 10—12 4—6 μ. μ.

Ὡραὶ αὐτοσηρῶς ὁρισμέναι

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΑΠΟ ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΠΙΚΑΙΡΟΝ

Μία πρόσκλησις «ἀ-μπὸρ» ὅπως ἔλεγαν αἱ διάφοροι κυρίες αἱ Δεσποινίδες πού ἐκλήθησαν εἰς τὴν χορευτικὴν προσεπερίδα πού ἐδόθη πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐπὶ τοῦ Ἀμερικανικοῦ πλοίου, συνετέλεσεν εἰς συμβούλια, τηλεφωνήματα, γραφήματα, συνενόησεις τῶν μονταίν μας.

— Τὶ θὲ φορέσης Τζούλια;

— Ἀλὸ-ἀλὸ, ἐσὺ εἶσαι Ἀλεξ; ἤ-θελα νὰ σὲ ρωτήσω τί θὰ βάλῃς τὸ ἀπόγευμα στὸ Ἀμερικανικὸ πλοῖο;

— Συμφωνεῖς νὰ φορέσω τὴν μαύρη Σαντιγὺν δαντέλλα;

— Ἀ ὅχι εἶνε τρὸ-ντὲ-λουξ, ἐγὼ λέγω νὰ φορέσω τὴν κρεπέλλα μου, καὶ μαντῶ ἐρμίνας.

Καὶ αἱ συνενόησεις ἔπερναν καὶ ἔδιναν μέχρι τῆς ἐπισήμου στιγμῆς τῆς ἐμφανίσεως τῶν κομψῶν κυριῶν.

Οἱ σχεδὸν μετέβησαν μετ' ἐν-ός.

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΩΗ

ΑΘΗΝΑΙ

Πέμπτη καὶ Σάββατον ὄρισθαι ἔχουσι νὰ συναθροίζωνται εἰς τὸ «Μικρὸν» ὅλες ἡ Ἀθηναῖες «Μονταίν» καὶ ἐπικρατεῖ μεγάλη κίνησις, καὶ χορευτικὸν μένος ζωηρότατον.

ματα βραδυνὰ πολυτελεῖ, βαρεῖα, καὶ καπέλλα γαρνιρισμένα ἐπίσημα. Ὀλίγιστα ὅμως ἦσαν ἐν τάξει μετ' ἐν τερραῖν πού ἐκλήθησαν. Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἄρα τουαλέττα ἐντελὼς ἀπλὴ ἐκ πρώτης ὄψεως τῆς ὁποίας ἡ ἐξαιρετικότης ἔγκειται στὴν ποιότητα τοῦ ὑφάσματος, καὶ στὴν γραμμὴ.

Μετ' ἄλλους λόγους καθαρῶς ἀπογευματινὸν φόρεμα. Καὶ καπέλλο προκειμένου νὰ ἔχη πτερὰ παραδείσια, κύκλους καὶ δάση αἰγρετῶν, καλλιτέρα πρωϊνῶν, ἀπλὸ καὶ ἀφελὲς καπέλλο. Διότι τὸ συμπέρασμα ἦτο ὅτι ἔδωσαν ἀφορμὴν εἰς τοὺς ξένους νὰ χαρακτηρισθοῦν ὡς ἀδελφεὶς εἰς τὴν ἐκλογὴν τουαλέττας πού νὰ πηγαίνη σύμφωνα εἰς τὴν πρόσκλησιν καὶ ὅτι εἶναι ξιπασμένες. Ἀμφότερα ἴκιστα κολακευτικὰ ἐγκώμια.

ΚΑΠΟΙΑ

Ὅλα τὰ γύρω τραπεζάκια κατελημμένα ἀπὸ γνωστὰς Ἀθηναῖκας φυσιογνομίες. Στὰ θεωρεῖα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπιδεικνύονται αἱ ἀθηναῖκες καλλονές. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον φιγουράρει ἐκτὶ μὴ κρεολὴ θαυμασία ἡ κ. Ν. Συχνότατα δὲ γίνεται ἀντικείμενον τοῦ γενικοῦ θαυμα-

σμοῦ. Ἡ κ. Α. Χωρέμη μετ' τουαλέττα ἐλαφρῶς ἑξωμον μαύρην καὶ μικρὸν χαριτωμένο καπέλλο.

Ἀπὸ τὴν χορευτικὴν ἐσπερίδα τοῦ Σαββάτου σημειώμεν τὴν κ. Σ. Αφεντούλη μετ' τουαλέττα παριζιάνικη καφὲ χρώμα.

Δύο Δεσποινίδες εἶχον τὸ ρακὸρ τῆς κομψότητος πού τώρα ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἦσαν ἡ Δις Μίκα Σκουζὲ καὶ ἡ Δις Ἀλέκα Ἀνδριτσάκη, μετ' τουαλέττες μαύρες πού ἀντιπροσώπευαν χρώμα, φόρμα, καὶ γαρνιτούρα τῆς τελευταίας μόδας.

Δεῖγμα εὐμορφῆς Ἀλεξανδρινοῦ τύπου ἡ Δις Ἀρκουδάρη ἡ ὁποία εἶναι καὶ ἑκτακτος χαρίεσσα χορεύτρια.

Καὶ ἔνας εὐρωπαϊσμός. Κατὰ τὸ δίδαγμα πού χορεύουν ἀργοὺς καὶ ρυθμικοὺς χοροὺς ἐλαττώνουν τὸν φωτισμόν, καὶ καθαλιέροι καὶ ντάμες χορεύουν πλαστικὰ καὶ αἰσθηματικὰ, ξαφνικὰ ἡ ὀρχήστρα παίζει ἓνα θεότρολλο «Σίμυ» ἐντείνεται ὁ φωτισμός καὶ ἡ ζωηρότης φθάνει εἰς τὸ κοτακόρυφον.

Μία θαυμασία χορευτικὴ ἡμέρις ἐδόθη προχθὲς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ Ἀμερικανικοῦ πλοίου, καθ' ἣν προσεκληθῇ ὅλη ἡ σικ ἀθηναϊκὴ κοινωνία ὅπου ἔχουσαν μέχρι βραθεία νύκτος ὑπὸ τοὺς ἡχους ἀληθινῆς Τζαζ-μπάντ ἀποτελούμενης ἐκ παντῶν ὀργάνων.

Αἱ περισσότεραι κυρίες προσήλθον μετ' τουαλέττες βαρύτιμες βραδινῆς, καὶ ὅλες ἦσαν ντυμένες ἀπλὰ ὅπως ἐπιβάλλετο.

Μεταξὺ τῶν παρευρισκομένων ἦσαν ἡ κ. Ασπασία Μπόταση μετ' κομψοῦς εὐμορφίᾳ μετ' ἀτάξανθα μαλλιά φορούσε τουαλέττα μαύρη μετ' πλὸν ὁμοιόχρωμον.

Ἡ Δις Ἠλιάσκου μετ' τουαλέττα ἀπλουστάτην ὅσον καὶ κομψήν.

Ἡ Δις Λίνα Πετσίνια μετ' τουαλέττα πολυτελεστάτη μαύρη. Ἡ Δις Ασπασία Σακκοράφου μετ' τουαλέττα ἀπλουστάτη πρᾶσινο τζέρεση μεταξὺ τὸ σὲ χρώμα ζωηρότατον καὶ μαῦρο κλὸς καστόρινο καπέλλο.

Ἡ κ. Α. Χωρέμη μετ' τουαλέττα καίη. Ἐπίσης ἦσαν ἡ κ. Πετροκοκκίνου, ἡ κ. Πασπάτη, ἡ Δις Θεολογή, ἡ κ. Βασιλειάδου. Καὶ οἱ κ. κ. Βασιλειάδης, Γ. Νικολαΐδης, Πετροκόκκινος, Ἠλιάσκος, Μπότασης, Χωρέμης κτλ.

Δύο τῶν γνωστοτέρων καὶ πλέον ἐκλεκτῶν Δεσποινίδων πρόκειται νὰ ἱδρῶσιν σχολὴν γὰ ρυθμικὴν γυμναστικὴν γιὰ παιδάκια μετ' καθηγήτριας. Ἐλθ' ἐτιδες.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΠΕΝΙΕΣ

Σήμερον Κυριακὴν θὰ ἐκποιηθοῦν εἰς τὸ δημοπρατήριον διάφορα ἀναθήματα τοῦ ἐν Τήνῳ γαλοῦ τῆς Βυαγγελιστρίας

Τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν προκηρύσσει διὰ τὴν 25ην Νοεμβρίου μειοδοτικὴν δημοπρασίαν πρὸς ἀπόκτησιν ἀδειας λειτουργίας χαρτοπαικτικῶν λεσχῶν διὰ τὸ προσεχὲς ἔτος.

Αἱ ἐνοικιαζόμεναι λέσχαι εἶναι δύο ἐν Κηφισίᾳ, μία ἐν Ν. Φαλήρῳ, μία ἐν Π. Φαλήρῳ καὶ μία ἐν Λουτρακίῳ.

Εἰς τὰς ἐν λόγῳ λέσχαις θὰ ἐπιτρέπωνται μόνον τὰ παγνίδια, τὰ προβλεπόμενα ὑπὸ τοῦ νόμου.

Ἀπαγορεύεται ἐξ ἄλλου ἡ λειτουργία λέσχων εἰς τὰς αἰθούσας ἢ διαμερίσματα ξενοδοχείων ὑπνοῦ.

Αντιστρόφως δὲ ἀπαγορεύεται ἡ λειτουργία ψυχαγωγικῶν κέντρων εἰς αἰθούσας ἡ διαμερισματαχαρτοπαικτικῶν λεσχῶν

Η τελετὴ τῆς ἀπονομῆς τοῦ ἀριστείου τῶν Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν ἐπρόκειτο νὰ συνδυασθῇ ἐφέτος μετὴν τελετῆς τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου.

Ἀναβληθείσης ὁμως τῆς τελετῆς τῆς ταφῆς ἀνεβλήθη καὶ ἡ τοῦ ἀριστείου.

Η Ἐπανάστασις ὁμως κρίνουσα πολὺ ὀρθῶς ὅτι διὰ τῆς ἀπονομῆς εἰς ἓνα μόνον κατὰ διετίαν δὲν ἦτο δυνατόν γὰ τιμηθεῖν ὅλοι οἱ ἄξιοι τῆς τιμῆς ταύτης λογογράφοι μας, ἀπένευμε τὸ ἀριστεῖον εἰς ὅλους διὰ μιᾶς μονοκονδυλίας.

Τὴν ἐορτὴν τοῦ ἁγίου Δημητρίου ἡγορήθησαν τὰ πρῶτα «γιοματάρια» τῆς ρετσίνας.

Οἱ εἰδικοί δὲ ἐκ τῶν κρασοπατέρων ἐσπευσαν νὰ δοκιμάσουν ὅσον ἡμπόρεσαν περισσότερα δείγματα.

Η τιμὴ τοῦ νέου ρετσίνατου ὥρίσθη ἡμισπισήμως μόνον εἰς ὀκτὼ δραχμὰς τὴν ὀκτῶν.

Ἀπὸ σήμερον καθ' ἐκάστην Κυριακὴν θὰ διδωνται εἰς τὸ Ἐθνικὸν Θέατρον (Σαλὸν Ἰντελ) συναυλίαι συμφωνικῆς ὀρχήστρας διὰ τὸν λαὸν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν

τῶν κ. κ. Λαυράγκα, Καλομυρῆ καὶ Βάρβογλη.

Αἱ συναυλίαι ὁργανοῦνται ὑπὸ τοῦ καλλιτεχνικοῦ τμήματος τοῦ «Ἑλληνικοῦ Ὁδείου», θὰ μετᾶσχουν δὲ εἰς αὐτάς, κατὰ τὴν ἐφετεινὴν περίοδον, καθηγηταὶ καὶ καθηγήτριαι τῶν Ὁδείων, καθὼς καὶ ἄλλοι καλλιτέχναι.

Η πρώτη συναυλία μεσολίστ τὴν κ. Ν. Γκρινιάτσου (πιάνο) καὶ τὴν δεσποινίδα Σκαραμαγκᾶ (τραγουδι).

Ο εὐφύμως γνωστὸς ὁμογενὴς ἐκ Σμύρνης ἱατρὸς
ΠΑΥΛΟΣ ΛΟΥΓΙΖΙΔΗΣ
ΣΥΦΙΛΙΔΟΛΟΓΟΣ, ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ ΚΑΙ
ΟΥΡΟΛΟΓΟΣ

Εἰδικῶς σπουδᾶσας ἐν Παρισίοις τὰ Ἀφροδίσια εἰς τὰ Νοσοκομεῖα St Louis. Necker, Lariboasiere, ἐφαρμόζει τὰς τελευταίας καὶ νεωτάτας μεθόδους τῆς ἐπιστήμης.

Λέγεται καθ' ἐκάστην ἐν τῇ κλινικῇ του

21 ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 21. — ΑΘΗΝΑΙ
Πάροδος ὁδοῦ Πειραιῶς (παραπλεύρως ὁφθ. κλινικῆς Χαραμῆ)
Ὁρᾶι ἐπισκέψεων
9—12 π. μ. καὶ 3—8 μ. μ

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ

ΑΦΙΧΘΗΣΑΝ

ΣΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ ΚΑΙ ΓΕΩΡΓΑΝΤΖΟΓΛΟΥ

53 Σταδίου 53

ΑΝΤΙ ΜΙΑΣ ΜΟΝΟΝ ΔΡΑΧΜΗΣ

Μὴν ἀμελήτες ἢ ἀγοράζετε καθ' ἑβδομάδα τὸ τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ».

Πωλεῖται καθ' ἑλλην τὴν ἑβδομάδα εἰς τὰ κιάσκια καὶ τὰ ὑποπρακτορεῖα.

«Θησαυρός» εἶναι τὸ τελειότερον, τὸ τερπνότερον καὶ διδασκτικώτερον ἐγκυκλοπαιδικὸν περιοδικόν.

Ἐκδίδεται τακτικῶς κάθε Κυριακὴν εἰς 70 σελίδας μὲ ἑλλην καὶ εἰκόνας τῆς καθημερινῆς ζωῆς τῆς Ἑλλάδος, καὶ πλείστας ἐγκυκλοπαιδικὰς πληροφορίας ἀπὸ τὴν ἱστορίαν, τὰς ἐπιστήμας, τὰς ἐφευρέσεις καὶ τὴν κίνησιν καθ' ὅλον τὸν κόσμον.

ἔχει ἀνταποκριτὰς καὶ ἀλληλογραφίαν τακτικῶς καθ' ἑβδομάδα ἀπὸ ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος μὲ ἑλλην τὴν καὶ γυνικὴν καὶ κοινοτικὴν κίνησιν.

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΟΙ ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΕΡΟΙ ΤΩΝ ΛΟΓΟΓΡΑΦΩΝ ΜΑΣ

Ο «Θησαυρός» ἔνεκα τῆς ἐπιωφελοῦς καὶ τερπνῆς ἑλλην τοῦ συνιστᾶται ὑπὸ τῶν καθηγητῶν καὶ διδασκάλων εἰς τοὺς μαθητὰς καὶ μαθητρίδας.

Ο «Θησαυρός» παρακολουθεῖ τὴν στρατιωτικὴν ζωὴν εἶναι τὸ ἀγαπητόν περιοδικόν τοῦ στρατοῦ, χιλιάδες δὲ τευχῶν ἀποστέλλονται εἰς τὸ Μέτωπον καὶ τὰ Νοσοκομεῖα προσπερόμενα ὑπὸ διαφόρων γενναίων πολιτῶν διὰ τὴν ψυχαιωτικὴν τοῦ στρατιώτου, εἰς ἀφιερύμενα εἰς τὴν Ἀδελφὴν τοῦ Στρατιώτου δι' ἧς ἀποστέλλονται εἰς τὴν εἰρήνην.

Ο «Θησαυρός» εἶναι τὸ ἀγαπητότερον περιοδικόν εἰς τὰς οἰκας γενεῇ πάσης τάξεως.

